„Un roman fascinant despre dans, speranță și iubire.“

Entertainment Weekly

DANSEAZĂ ÎN RITMUL INIMII

NORA ROBERTS

C Ă R Ț I   R O M A N T I C E

SERIA „FAMILIA O'HURLEY"

Deși și-a făcut un nume în lumea artistică și e o prezență apreciată pe scenă, Maddy O'Hurley nu cade în capcana celebrității. Tot ce contează pentru ea este să danseze și să se bucure de sentimentele care o învăluie când pășește pe scenă. Asta până când îl întâlnește pe charismaticul și aparent imperturbabilul Reed Valentine.

Reed Valentine pare să fie interesat doar de bogăție și de putere. Este un om de afaceri stăpân pe sine, care știe în ce să își investească banii – și spectacolul în care joacă Maddy promite să îi aducă un câștig mulțumitor. Așadar, când Maddy își face apariția în viața lui, Reed rămâne precaut, în ciuda scânteilor de atracție ce se aprind între ei. Maddy este o visătoare, iar el a încetat să viseze cu mult timp în urmă.

Dar dragostea pentru dans și pofta de viață ale lui Maddy au un efect neașteptat asupra lui Reed. Și, fiind o adevărată O'Hurley, Maddy nu poate să renunțe la bărbatul care a fermecat-o fără să lupte din răsputeri să îl câștige. Însă după ce a trăit atâta vreme cu convingerea că femeile nu sunt demne de încredere, va putea Reed să accepte un dans al inimilor?

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-4724-5

Dance to the Piper
Nora Roberts

Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dansează în ritmul inimii
Nora Roberts

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA
Dansează în ritmul inimii / Nora Roberts
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4724-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

NORA ROBERTS
Dansează în ritmul inimii

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA®
2020

prolog

În pauza dintre masa de prânz și ora de cocktailuri, în club nu era nici țipenie de om. Podelele erau zgâriate, dar destul de curate, iar nuanțele în care erau vopsiți pereții păreau ceva mai prăfuite din pricina fumului de țigară. Locul avea acel miros anume dat de amestecul dintre alcool, parfum stătut și aroma de cafea nu tocmai proaspătă. Existau persoane pe care acel iz le făcea să se simtă acasă, în cel mai confortabil loc cu putință, un loc cu perne moi și un foc molcom în șemineu. Familia O'Hurley era la ea acasă oriunde avea public. Seara, când apăreau clienții, iar luminile deveneau discrete și subtile, locul nu mai părea la fel de prăfuit. Însă, când lumina soarelui pătrundea prin cele două ferestre, expunea nemilos praful și zgârieturile. Oglinda din spatele barului pe care erau aliniate băuturi reflecta o parte din lumină, dar în special mica scenă din centrul încăperii.

– Așa te vreau, fetițo! Bravo, Abby, hai, zâmbește frumos!

Frank O'Hurley le arătă tripletelor lui în vârstă de cinci ani scurta coregrafie pe care voia să o includă în spectacolul din acea seară. Jucau la un hotel de familiști dintr-o stațiune plăcută și cu prețuri rezonabile din Poconos. După calculele lui, apariția celor trei fete avea să înduioșeze imediat publicul.

– Pe viitor, aș vrea să-ți faci mai bine planurile, Frank! Molly, soția lui, era așezată la o masă și cosea la repezeală gulerele rochiilor pe care fetele aveau să le poarte

în doar câteva ore. Nu-s croitoreasa ta, să știi! adăugă ea cu năduf.

– Normal că nu ești croitoreasa mea. Ești eroina mea, Molly, scumpa mea, ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Frank O'Hurley.

– Aici ai dreptate, mormăi ea, ascunzându-și cu greu zâmbetul.

– Așa, fetele lui tata, hai să o luăm de la capăt.

Le zâmbi celor trei îngerași cu care îl binecuvântase Dumnezeu. La pachet. Dacă Cel de Sus considerase că era cazul să-l blagoslovească cu trei copii la preț de unul, avea, probabil, ceva simț al umorului, considera Frank. Chantel era deja o frumusețe, cu chipul rotund de heruvim și ochii albaștri. Îi făcu șăgalnic cu ochiul, cu toate că știa că micuța era mai interesată de panglicile de pe rochie decât de număr în sine. Abby era cea mai înțelegătoare și mai conciliantă dintre cele trei. Dansa pentru că tati voia ca ea să danseze și pentru că era amuzant să fie cu surorile ei pe scenă. Frank îi ceru din nou să zâmbească și îi arătă exact cât de larg dorea să-i fie zâmbetul.

Maddy avea chip de spiriduș și plete care băteau deja înspre roșcat. Fetița îi imita fiecare mișcare la perfecție, fără a-l scăpa din ochi. Lui Frank mai că-i sărea inima din piept de mândrie și dragoste pentru fetele lui. Își puse mâna pe umărul fiului său.

– Tracy, băiete, dă-ne o introducere săltăreață.

Trace se conformă, iar degetele i se plimbară cu repeziciune peste clape. Unul dintre cele mai mari regrete ale lui Frank era că nu-și permiteau lecții private pentru băiat. Trace cânta după ureche, din ce prinsese din zbor.

Începu muzica. Era așa cum își dorise Frank: jucăușă și săltăreață.

– E bine așa, tată?

– E brici! Frank își mângâie pe cap fiul. Haideți, fetelor, de la început!

Exersară vreo cincisprezece minute, făcându-le să râdă la fiecare greșeală, corectându-le cu răbdare. Numărul de cinci minute n-avea să fie perfect, nici pe departe. Dar Frank era suficient de abil cât să știe că urma să aibă farmec și că spectatorii aveau să fie cuceriți. Iar, pe măsură ce intrau în plin în sezon, aveau să extindă numărul. Deocamdată, nu începuse sezonul turistic, dar, dacă aveau să lase o impresie frumoasă, mai mult ca sigur aveau să fie chemați și în plin sezon. Viața lui Frank se împărțea între spectacole și angajamente. Și nu vedea de ce lucrurile ar sta altfel pentru familia lui.

Când constată că Chantel începea să își piardă interesul, opri repetiția. Știa că surorile ei aveau să renunțe și ele în curând.

– Ați fost minunate! le spuse și se aplecă să le dea câte un sărut, căci era la fel de generos cu afecțiunea lui pe cât ar fi vrut să poată fi cu banii. O să-i dăm pe spate!

– O să ne apară numele pe afiș? întrebă Chantel, iar Frank izbucni în râs, încântat.

– Vrei și tu ceva cașcaval, nu-i așa, porumbițo? Ai auzit-o, Molly?

– Nu mă mir deloc, răspunse soția lui, lăsând deoparte cusutul ca să își dezmorțească degetele.

– Uite cum facem, Chantel. O să fii plătită când o să fii în stare să faci ca mine.

Începu o coregrafie în pași de step, înșelător de lentă și de simplă, întinzând o mână înspre soția lui. Molly

zâmbi şi se ridică de pe scaun. Dansau împreună de doisprezece ani, aşa că se sincronizară de la primul pas, mişcându-se la unison, ca unul. Abby îşi făcu loc pe băncuţa din dreptul pianului, lângă Trace, urmărindu-şi cu aviditate părinţii, iar Trace improviză o piesă caraghioasă care o făcu să zâmbească.

– Chantel o să tot repete până-i iese, murmură el.

– Şi atunci, toate numele noastre vor apărea pe afiş, zise Abby.

– Îţi arăt eu cum, şopti el, ascultând zgomotul paşilor pe podea.

– Ne arăţi la toate trei?

În maturitatea celor zece ani ai lui, pe Trace îl amuza că surorile lui făceau mereu front comun. Oricare dintre ele i-ar fi pus aceeaşi întrebare.

– Poate.

Mulţumită de răspuns, Abby se sprijini de umărul lui. Părinţii ei râdeau, se bucurau de ritm şi de muzică. Abby avea senzaţia că părinţii ei râdeau mereu împreună. Chiar şi atunci când mama avea faţa aceea serioasă şi încruntată, tata tot reuşea să îi smulgă un zâmbet. Chantel îi privea cu ochii mijiţi. Se străduia, dar nu avea cum să prindă din zbor paşii. Avea să se înfurie, Abby ştia deja. Iar, când se înfuria, nu se lăsa până nu obţinea ce-şi dorea.

– Vreau şi eu să încerc, spuse Maddy, care stătuse până atunci într-un colţ.

Frank râse. O ţinea pe Molly de talie, iar picioarele li se mişcau necontenit.

– Nu zău, furnicuţo!

– Pot! insistă ea, cu o expresie încăpăţânată.

Începu să facă pași de step – călcâi, vârf, vârf, călcâi – și ajunse în centrul scenei în pași de dans.

Luat prin surprindere, Frank se opri brusc, iar Molly se ciocni de el.

– Ia uite, Molly, vezi ce văd și eu?

Molly o privi cu ochi mari pe mezina lor, care aproape reușise să prindă pașii de bază ai numărului lor de step. Chiar îi ieșea. Simți în acele clipe un amestec de mândrie și regret pe care doar mamele îl pot trăi și înțelege.

– Se pare că trebuie să mai cumpărăm o pereche de încălțări de step, Frank.

– Cam așa se pare.

Frank simțea doar mândrie și nici o undă de regret în fața performanței lui Maddy. Se desprinse de soția lui și se apropie de copilă.

– Ia încearcă asta!

Făcu pașii aproape cu încetinitorul. Apoi o luă de mână pe Maddy și repetă pașii, făcând eforturi să nu fie prea ampli, ca să se potrivească pașilor ei micuți. Iar ea se mișcă perfect la unison cu el.

– Acum, încearcă asta, îi ceru tot mai încântat. Dă-mi un acord! i se adresă apoi lui Trace. Ascultă ritmul, Maddy. Un-doi-trei-patru. Pas. Nu-ți lăsa greutatea. Vârful în față, apoi în spate. Repetă, iar fata îl imită perfect. Acum, combinăm toate mișcările și încheiem cu un pas în lateral. Vezi? Așa? O să-ți iasă super, îi spuse, făcându-i cu ochiul.

– O să-mi iasă, repetă ea concentrată.

– Bagă muzică, Trace!

Frank o luă din nou de mână. Încântarea îi sporea la fiecare pas, văzând-o cât de bine se mișca alături de el.

– Avem aici o mică dansatoare, Molly! strigă el, luând-o pe Maddy în brațe și învârtind-o în aer.

Ea țipă, fericită. Nu îi era deloc teamă. Știa că o ținea bine și că era pe mâini bune. Senzația pe care i-o dădea zborul era la fel de încântătoare ca aceea pe care i-o dăduse dansul. Și voia mai mult.

capitolul 1

Cinci, şase, şapte, opt!

La un semn, douăzeci şi patru de picioare loviră la unison podeaua de lemn, producând un ecou minunat. Cele douăsprezece trupuri se răsuciră şi se rotiră ca unul, iar oglinzile le reproduseră cu fidelitate mişcările. Braţele se depărtau la comandă, picioarele se ridicau, capetele se înclinau, apoi se lăsau pe spate. Picăturile de transpiraţie se prelingeau încet. Iar mirosul era acela specific de teatru.

Notele pianului răsunau în vechea sală de repetiţii. Şi în trecut aici se auzise muzica, iar trupurile dansatorilor se pliaseră cu graţie după ea, cu inimile bătând mai tare şi cu muşchii contractându-se şi întinzându-se dureros. Şi avea să se mai întâmple iar şi iar, an după an, cât timp clădirea avea să mai rămână în picioare. O mulţime de vedete repetaseră în acea sală. Pe acele podele îşi perfecţionaseră numerele nenumărate legende din lumea divertismentului. Iar nenumăraţi dansatori rămaşi pe vecie anonimi trudiseră acolo până când oboseala le provocase contracturi musculare. Era o faţă a Broadway-ului pe care publicul care venea la spectacole n-avea ocazia s-o vadă decât arareori.

Asistentul coregrafului bătea tare din palme în ritmul muzicii şi le striga dansatorilor succesiunea mişcărilor. Ochelarii i se aburiseră un pic din pricina căldurii emanate de trupurile neobosite. Alături de el stătea coregraful, cel care gândise întreaga succesiune de paşi

şi mişcări. Îi urmărea pe dansatori cu ochii mijiţi şi alerţi ca ai unei păsări.

- Stop!

Pianul amuţi. Dansatorii se opriră şi ei, cu o expresie de epuizare şi uşurare.

- Bucata asta trenează.

Trenează?

Dansatorii îşi dădură ochii peste cap şi încercară să-şi ignore durerile. Coregraful îi privi cu atenţie şi apoi anunţă cinci minute de pauză. În acel moment, douăsprezece trupuri se rezemară de perete şi alunecară la podea. Dansatorii se sprijineau unii de ceilalţi, îşi masau gambele, îşi relaxau muşchii. Nu prea îşi vorbeau. Încercau să îşi păstreze suflul. Podeaua de lemn era plină de zgârieturi, ca trupul unui combatant rănit. Din loc în loc, erau lipite fâşii de bandă adezivă care semnalau diverse poziţii din timpul numărului de dans. Dar, în acele momente, un singur spectacol conta: cel care tocmai se derula.

- Vrei o îmbucătură?

Maddy O'Hurley se întoarse şi se uită la batonul de ciocolată care i se oferea. Fu tentată, apoi se răzgândi şi clătină din cap. O îmbucătură n-avea să fie niciodată de ajuns.

- Nu, mulţumesc. Zahărul nu-mi face bine când dansez.

- Eu, una, am nevoie de un strop de energie în plus, spuse femeia cu pielea la fel de ciocolatie ca nuanţa desertului îmbietor. Acum, e un astfel de moment, continuă ea, muşcând cu poftă din baton. Tipului ăstuia îi lipsesc biciul şi lanţurile.

Maddy îl privi pe coregraful care tocmai se apleca să îi spună ceva pianistului.

– E un tip dur. Dar, când o să fie totul pus la punct, o să fim mulțumiți că am lucrat cu el.

– Poate, dar în clipa asta aș vrea să-l...

– Să-l spânzuri cu corzile de la pian? sugeră Maddy, iar propunerea-i fu recompensată cu un hohot de râs sănătos.

– Cam așa ceva.

Simțea că i se refăceau rezervele de energie. Încăperea mirosea a sudoare și a aromele fructate cu care mulți dansatori încercau s-o combată.

– Te-am mai văzut la audiții, spuse Maddy. Ești foarte bună.

– Mulțumesc, răspunse femeia, împachetând cu grijă restul de ciocolată și punând-o în geantă. Mă cheamă Wanda Starre. Cu doi de „r" și un „e".

– Eu sunt Maddy O'Hurley.

– Știu.

Numele lui Maddy era deja cunoscut în lumea dansatorilor și pe Broadway. Nomazii – dansatorii care umblau din spectacol în spectacol, mereu în căutarea unui nou angajament, o considerau o femeie care reușise. Iar, ca femeie și dansatoare, Wanda aprecia că Maddy nu uitase de unde venise.

– E primul meu contract alb, spuse ea încet.

– Pe bune?

Contractele albe erau cele pentru un rol principal, iar contractele roz erau pentru dansatorii din background. Iar diferența era mult mai mare decât sugera codul de culori. Mirată, Maddy se îndreptă de spate și își privi cu mai multă atenție colega. Femeia de lângă ea avea

un chip exotic, cu trăsături pronunţate, gât suplu, umeri puternici. Era mai înaltă decât Maddy cam cu doisprezece centimetri.

– E prima dată când primeşti un rol în afara ansamblului?

– Corect. Şi-s terminată de frică, spuse Wanda, privind înspre ceilalţi dansatori.

– Şi eu, recunoscu Maddy, ştergându-se pe faţă cu un prosop.

– Ei, haide! Tu deja ai jucat într-un spectacol de succes.

– Nu şi în ăsta de acum. Şi n-am mai lucrat cu Macke.

Coregraful, încă suplu şi vioi pentru cei şaizeci de ani ai săi, terminase de vorbit cu pianistul.

– Începe spectacolul, murmură Maddy.

Dansatorii se ridicară. Ascultau cu atenţie noile instrucţiuni. În următoarele două ore, se mişcară, absorbiră indicaţii, repetară şi îşi perfecţionară mişcările. Când ceilalţi dansatori terminară, Maddy primi o pauză de zece minute, apoi reveni ca să-şi execute soloul. Având rolul principal feminin, avea de dansat cu grupul, apoi avea un solo, după care dansa cu cel care interpreta rolul principal masculin şi cu ceilalţi dansatori cu roluri principale. Pregătirea pentru spectacol semăna cu antrenamentele pentru maraton şi presupunea muncă, disciplină şi iar muncă. Spectacolul avea să dureze două ore şi zece minute, iar ea urma să fie pe scenă cam în două treimi din el. Fiecare coregrafie trebuia să i se impregneze în toate celulele. Creierul, muşchii şi membrele trebuiau să reacţioneze la unison când auzeau ritmul muzicii.

– Încearcă să întinzi mâinile la nivelul umerilor, îi ceru Macke. Şi energie, vreau energie!

Asistentul începu numărătoarea, iar Maddy se avântă într-un dans de două minute care l-ar fi istovit şi pe cel mai în formă jucător de fotbal american.

– E mai bine. Venind din partea lui Macke, astfel de cuvinte însemnau laude-n toată puterea cuvântului. Acum, încearcă să relaxezi umerii. Se apropie şi îşi puse mâinile urâte, cu degete boante, pe umerii asudaţi ai lui Maddy. După piruetă, vreau să te-ndrepţi spre stânga scenei. Mişcările să fie abrupte, tăioase. Ai rol de dansatoare de striptease, nu de balerină.

Ea îi zâmbi, căci, în timp ce îi dădea indicaţii, îi masa muşchii crispaţi ai umerilor. Sub reputaţia de coregraf şi profesor dur se ascundea un suflet de artist. Ştia exact prin ce chinuri trece trupul unui dansator.

– O să-ncerc să-mi amintesc.

Numără din nou, apoi se lăsă în voia trupului şi a instinctului. Trebuia să fie îndrăzneaţă, obraznică, dezlănţuită. Asta-i cerea rolul, deci aşa trebuia să fie. Pentru că nu-şi putea folosi vocea ca să intre în pielea personajului, trebuia să-şi folosească tot trupul. Picioarele se ridicau, zvâcneau şi se smuceau. Braţele i se mişcau în lateral, apoi se strângeau la piept şi se ridicau deasupra capului, în timp ce picioarele urmăreau ritmul muzicii. Părul ei de un blond-roşcat, nu foarte lung, îi scăpase din coadă. Ştia că la spectacol avea să poarte perucă, pentru a avea plete cârlionţate până la umăr. Chipul ca de porţelan îi strălucea de transpiraţie, dar Maddy se pricepea de minune să nu trădeze efortul pe care îl făcea. Avea trăsături mici, aproape delicate, dar ştia cum să şi le folosească pentru a transmite emoţie, ascunzându-şi, în acelaşi timp,

adevăratele trăiri. În teatru, această mască era esențială. Picături de sudoare i se adunau deasupra buzei de sus, dar ea zâmbea, râdea și făcea grimase în funcție de cum îi cerea coregrafia.

Chiar dacă nu era machiată, Maddy era atrăgătoare – sau măcar drăguță, cum acceptase, într-un final, să se considere. Avea chipul în formă de inimă, trăsături delicate și ochi mari, de un căprui ce bătea înspre nuanța coniacului. Pentru rolul Mary Howard, alias Văduva Veselă, avea să se lase pe mâna specialiștilor în machiaj ca să o transforme într-o femeie provocatoare și alunecoasă. Până atunci, dispunea doar de propriile expresii faciale și mișcări ca să întrupeze personajul, o dansatoare de striptease cu mare experiență, aflată în căutarea unei căi ușoare ca să-și schimbe viața.

Într-un fel, se pregătise întreaga viață pentru acel rol. Călătorise împreună cu familia, în trenuri și autobuze, din oraș în oraș, din club în club, ca să distreze lumea și să câștige un ban sau măcar o masă caldă. La cinci ani, deja se pricepea de minune să citească publicul. Își dădea seama dacă spectatorii erau ostili, relaxați sau receptivi. Citirea publicului făcea diferența dintre un spectacol de succes și un rateu de proporții. Maddy învățase de mică să facă acele schimbări fine, de nuanță, în numărul ei, pentru ca publicul să reacționeze bine. Încă de la primii pași, își trăise viața pe scenă. Iar la douăzeci și șase de ani nu regreta nimic.

Fusese la cursuri nenumărate care parcă nu se mai terminau. Și, cu toate că numele și chipurile profesorilor rămăseseră învăluite în ceață, fiecare moment, fiecare poziție și fiecare pas i se întipăriseră adânc în minte. Când familia nu-și mai putuse permite să o ducă la cursuri,

tatăl ei îi venise în ajutor. Montase, în camerele de hotel, bare și accesorii la care copiii să repete și să lucreze. Se născuse într-o familie de nomazi. Ea și surorile ei veniseră pe lume între două spectacole ale părinților. Așa că statutul de nomadă pe Broadway venise inevitabil. Se dusese la audiții, picase și îndurase dezamăgiri pe bandă rulantă. Se dusese la audiții, obținuse rolurile și îndurase groaza din seara premierei. Datorită firii și trecutului ei, încrederea nu-i lipsise niciodată.

De șase ani, era pe cont propriu, fără să mai aibă familia pe post de plasă de siguranță. Dansase în ansambluri, luase lecții, se dusese la cursuri. Între două repetiții, era chelneriță. Așa-și câștiga banii, care se duceau pe cursuri și pe pantofii de dans care se uzau cât ai clipi. Ajunsese să obțină roluri, dar nu se oprise din studiu. Ajunsese să obțină chiar roluri principale, dar tot se ducea la cursuri. Renunțase, în schimb, la slujba de chelneriță.

Cel mai important moment din cariera ei fusese rolul principal din spectacolul *Suzanna's Park*. Când simțise că storsese din el tot ce se putea, luase decizia de a pleca. Își asumase un risc, dar sângele ei de nomad o făcea să-și dorească noi și noi aventuri. Acum, juca rolul lui Mary, cel mai dificil, complex și solicitant de până atunci. Trebuia să muncească din greu ca să intre în pielea personajului și, în același timp, să facă eforturi ca personajul să devină al ei. Când muzica se opri, Maddy rămase în mijlocul sălii, cu mâinile în șold. Respirația îngreunată de efort răsuna în întreaga încăpere. Corpul ei implora să fie lăsat să se prăbușească, dar, la semnalul lui Macke, Maddy era gata să o ia de la capăt.

– Nu-i rău deloc, puștoaico, spuse el și-i aruncă prosopul.

Maddy zâmbi, apoi își șterse fața de transpirație. Nu era chiar cel mai curat prosop, dar măcar absorbea sudoarea.

– Nu-i rău? Știi prea bine că a fost senzațional.

– A fost bine.

O umbră de zâmbet trecu peste buzele lui Macke, ceea ce pentru el echivala cu o porție sănătoasă de râs.

– Nu suport dansatorii plini de ei.

O urmări cum se șterge. Îl încânta și era recunoscător că în acel trup compact sălășluia atâta energie. Ea era instrumentul lui. Era pânza pe care el avea să-și aștearnă opera. Iar succesul lui depindea în aceeași măsură de calitățile lui, cât și de ale ei.

Maddy își puse prosopul pe umeri și se îndreptă spre pian.

– Pot să te-ntreb ceva, Macke?

– Dă-i drumul!

Coregraful scoase o țigară. Lui Maddy, fumatul i se părea un obicei demn de milă.

– Câte spectacole de musical ai făcut până acum? În total. În câte ai dansat și la câte ai lucrat la coregrafie.

– Le-am pierdut șirul. Au fost o grămadă.

– Bine.

Se mulțumi cu acel răspuns, deși și-ar fi pus la bătaie cei mai buni pantofi de step că tipul știa exact numărul spectacolelor.

– Ce șanse zici că avem cu spectacolul la care lucrăm acum?

– Ești stresată?

– Nu. Paranoică de-a dreptul.

El trase două fumuri.

– Îți face bine.

– Nu dorm bine când am accese de paranoia. Și am nevoie de odihnă.

– Mă ai pe mine, cel mai bun om de pe piață. Ce altceva mai vrei?

– Un spectacol cu casa închisă.

Ea acceptă paharul de apă oferit de asistent și sorbi cu grijă. Știa că Macke îi răspunsese la întrebare pentru că o respecta, nu pentru ce făcuse în *Suzanna's Park*. Admira ceea ce ea și ceilalți ca ea făceau zi de zi. Avea douăzeci și șase de ani și dansa de mai bine de douăzeci.

– Știi cumva cine ne finanțează?

– Valentine Records.

– Ai idee de ce o companie de discuri ar negocia să fie singurul producător al unui musical?

– Ca să aibă exclusivitate asupra albumului.

– Te prinzi repede. Strivi țigara, dorindu-și imediat încă una. Se gândea la țigări doar când nu auzea muzică – muzica pianului sau cea din capul lui. Din fericire pentru plămânii lui, asta nu se întâmpla prea des. Reed Valentine e îngerul nostru, e un mahăr corporatist, și, din ce-am auzit, e mai dur decât taică-său, de la care a preluat afacerea. Nu-l interesăm noi, îl interesează să facă profit.

– Mi se pare corect, spuse Maddy după o clipă de gândire. Și mi-ar plăcea să fac profit. Ditamai profitul, adăugă ea zâmbind.

– Te-ai gândit bine. Acum, fuga la duș!

Vechea instalație de la dușuri făcea zgomot, iar apa când țâșnea, când abia dacă picura. Maddy se rezemă cu mâinile de perete și lăsă apa rece să o învăluie cu răcoarea ei. De dimineață, fusese la cursul de balet, de unde venise direct la repetiții, unde mai întâi repetase

cu compozitorul două dintre piesele muzicale din spectacol. Faptul că trebuia să și cânte nu o îngrijora – avea o voce curată, cu amplitudine și cu o tonalitate foarte bună. Și, cel mai important, vocea îi era puternică. Vocile mici nu făceau casă bună cu teatrul. În anii în care apăruse pe scenă ca parte a Tripletelor O'Hurley, cântase în baruri și cluburi cu acustica la pământ și cu echipamente audio care mai mult nu funcționau, așa că învățase să nu-și menajeze plămânii.

Replicile și le știa bine. A doua zi, urma să repete alături de ceilalți actori, dar înainte trebuia să ajungă la cursul de jazz. După repetiția cu actorii trebuia să fugă la repetiția cu dansatorii. La partea de actorie nu era chiar în largul ei. Chantel era actrița familiei, în vreme ce Abby avea vocea cea mai bună. Maddy își punea toată baza în personajul Mary. Doar datorită acesteia avea s-o scoată la capăt.

Pasiunea ei era dansul, arta ce necesita cel mai mare și mai epuizant efort. Din clipa în care tatăl ei o învățase acea secvență de pași într-o cârciumă oarecum sordidă din Pennsylvania, devenise trup și suflet subjugată dansului.

„Ia uite-mă, tati, am ajuns pe Broadway!" îi zise în sinea ei în timp ce închidea robinetul.

Maddy se șterse repede ca să nu apuce să i se facă frig și își puse hainele de stradă pe care le îndesase în geantă. Din sala de repetiții răsuna muzica. Autorul versurilor și compozitorul operau mici schimbări la o piesă. Știa că a doua zi, ea și ceilalți artiști aveau să fie nevoiți să învețe noile variante ale pieselor. Mai știa și că Macke avea să facă, și el, o duzină de schimbări la numărul de dans pe care îl repetaseră în acea zi. Nimic nou sub soare.

Cineva dansa. Maddy auzea zgomotul paşilor pe podea. Cineva din cor făcea vocalize, iar sunetele urcau şi coborau melodic. Maddy îşi luă rucsacul şi coborî scările. Ieşi în stradă mânată de un singur gând: mâncare. Trebuia să compenseze energia şi caloriile consumate peste zi şi trebuia să facă asta cu cap. Îşi impusese de mult timp să se bucure la fel de mult de un iaurt şi de un desert cu ciocolată, banane şi frişcă.

În acea seară, meniul era compus din iaurt cu fructe proaspete, un bol de supă de linte şi salată de spanac. Se opri chiar înainte să iasă din clădire şi ciuli urechile. Vocalista încă îşi încălzea vocea, pianul se mai auzea doar ca prin vis, iar paşii de dans răsunau ritmic, la unison cu bătăile inimii ei. „Să-i dea Dumnezeu sănătate lui Reed Valentine", îşi spuse ea, apoi ieşi în stradă.

Nu apucă să facă decât câţiva paşi, că simţi cum cineva îi apucă geanta şi o trage cu forţă. Era un puşti, nu avea decât vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani, dar în ochi i se citea disperarea. Maddy cunoştea prea bine acea expresie. O văzuse de nenumărate ori în oglindă.

- Ar trebuie să fii la şcoală, nu să te ţii de prostii! strigă ea, în timp ce trăgeau amândoi de geantă.

La prima vedere, Maddy părea o pradă uşoară, dar forţa cu care i se împotrivea tânărului hoţ îl luă pe acesta prin surprindere. În acelaşi timp, îl făcu şi mai hotărât să-i fure banii sau cardurile. Nimeni nu le observase lupta. Maddy se gândi să ţipe, să strige după ajutor, dar se răzgândi când îşi aminti cât de tânăr era puştiul. Aşa că încercă să se înţeleagă omeneşte cu el.

- Vrei să ştii ce-am în geantă? Nişte colanţi transpiraţi, un prosop care cred c-a prins deja mucegai şi poantele de balet.

Amintindu-şi de ele, strânse şi mai tare de marginea genţii. Tipul era departe de-a fi un profesionist. Un hoţ experimentat ar fi renunţat şi ar fi plecat în căutarea unei ţinte mai uşoare. Puştiul începu să o înjure, dar ea îl ignoră.

– Poantele sunt aproape noi, am mare nevoie de ele, în timp ce tu n-ai ce face cu ele, continuă ea cât se poate de raţional.

Tot trăgând de geantă, se lovi de un gărduleţ de fier. Înjură cu năduf. Câţiva dolari îşi permitea să piardă, dar o accidentare chiar nu-şi putea permite. Continuă să-i vorbească hoţului, în speranţa că aveau să ajungă la un compromis.

– Uite cum facem, dă-i drumul şi-ţi dau jumătate din banii pe care-i am la mine. N-are sens să ne complicăm cu cardurile, că, dacă mi le furi, sun imediat la bancă şi le blochez. N-am timp să-mi iau alte încălţări pentru balet, pentru că mâine am repetiţie. Uite, îţi dau toţi banii, plusă ea, văzând că tipul nu se lasă. Cred că am vreo treizeci de dolari.

Individul îi aruncă o privire cruntă, dădu brusc drumul genţii şi o rupse la fugă. Maddy căzu în fund, iar conţinutul genţii se împrăştie pe trotuar. Ea îngenunche şi începu să îşi adune obiectele personale, bombănind.

– Sunteţi bine?

De unde stătea, Maddy nu vedea decât o pereche de pantofi italieneşti, bine lustruiţi. Ochiul ei de dansatoare era foarte atent la încălţămintea oamenilor. Considera că încălţările oglindesc personalitatea şi stima de sine. Pentru Maddy, pantofii italieneşti bine lustruiţi însemnau bani şi apreciere pentru ceea ce se poate cumpăra cu bani. Deasupra pielii de excelentă calitate a pantofilor

observă pantalonii gri-deschis cu cute perfecte. Decise că avea în fața ochilor un bărbat organizat și atent la detalii. Strânse mărunțișul de pe jos și apoi ridică privirea. Purtătorul pantalonilor avea șolduri înguste și o curea subțire, cu o cataramă din aur, cu model complicat. Tipul avea stil, dar nu era tocmai modern. Haina de la costum era desfăcută, scoțând la iveală o talie suplă și un piept acoperit de o cămașă albastru-deschis și de o cravată cu câteva nuanțe mai închisă. Totul era din mătase. Maddy era de părere că mătasea trebuie purtată direct pe piele. Nu e suficient să ai obiecte de lux, trebuie să te și bucuri de ele așa cum trebuie.

Privi apoi mâna care se întindea spre ea, oferindu-i sprijin. Pielea era bronzată, iar degetele erau lungi și îngrijite. O mână frumoasă. La încheietură, un ceas de aur ce părea scump și practic, în același timp. Își puse mâna într-a lui și simți căldură, forță și, cumva, o oarecare nerăbdare.

– Mulțumesc, îi spuse ea, înainte de a-i privi fața.

Știa deja despre el că era înalt și suplu, fără să aibă conformația unui dansator, ci a unui om familiarizat cu conceptul de disciplină, fără a fi nevoit să facă și sacrificii în numele ei. Îi privi trăsăturile cu aceeași curiozitate cu care îl analizase de la pantofi la umeri. Era proaspăt ras, iar liniile feței i se vedeau cât se putea de clar. Avea obrajii ușor scobiți, lucru care dădea un aer parcă poetic imaginii lui dure și severe. Maddy avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru poeți. Buzele îi erau strânse, formând o linie subțire și fermă ce exprima dezaprobare sau, poate, o ușoară enervare. Bărbia îi era foarte fin despicată. Nasul îi era drept, aristocratic. Deși era privită de sus, Maddy nu se simțea tratată cu superioritate.

Ochii bărbatului erau cenuşii, un gri-închis, şi transmiteau foarte clar mesajul că tipul n-avea timp de pierdut salvând mimoze aflate la ananghie. Faptul că totuşi îi venise în ajutor o impresionă pe Maddy.

El îşi trecu degetele prin părul blond-cenuşiu şi o privi fix, întrebându-se dacă avea să intre în stare de şoc.

– Luaţi loc, îi ceru cu tonul omului obişnuit să dea ordine care erau apoi urmate cu sfinţenie.

– Sunt bine, răspunse ea, zâmbindu-i.

În acea clipă, el observă că nu era nici palidă, nici congestionată, iar privirea nu-i exprima teamă. Nu se prea potrivea cu imaginea femeii care fusese la un pas de a fi jefuită.

– Mă bucur că aţi apărut la momentul potrivit. Nu reuşeam să mă înţeleg cu puştiul. Am vrut să-i bag minţile-n cap, dar degeaba.

Se aplecă şi reîncepu să îşi strângă lucrurile de pe jos. El îşi spuse că trebuia să plece şi că cel mai bine ar fi fost s-o lase să-şi vadă de geanta ei, dar, în schimb, inspiră adânc, se uită la ceas şi se aplecă să o ajute.

– Aşa faceţi de obicei când cineva vrea să vă jefuiască? Încercaţi să îi băgaţi minţile-n cap?

– Cred că puştiul era începător. Iar intenţia mea era să negociez, spuse ea, încântată să îşi găsească legătura de chei.

El luă colanţii de antrenament, cei mai vechi pe care îi avea Maddy, şi îi ţinu cu două degete.

– Chiar credeţi că merita să negociaţi pentru aşa ceva?

– Bineînţeles, răspunse ea, luându-şi colanţii şi punându-i la loc în geantă.

– Putea să vă rănească, să vă facă rău.

– Putea să-mi ia poantele, spuse Maddy, mângâind cu grijă pielea moale a încălțărilor de balet. Pe el nu l-ar fi ajutat cu nimic. Abia le-am luat, acum trei săptămâni. Îmi dați, vă rog, bentița?

– Faceți duș cu ea? întrebă el, ținând bentița între două degete.

Ea râse și o băgă la loc în geantă.

– Nu. E udă de la transpirație. Scuze!

În privirea ei nu se citeau scuze, ci doar amuzament. El se întreba de ce nu plecase deja mai departe. Era deja în întârziere cu cinci minute, dar ceva din privirea ei, din felul amuzat și amuzant în care îl privea și îi vorbea îl ținea în loc.

– Nu vă comportați ca o femeie care a fost pe punctul să piardă un prosop jerpelit, o pereche de colanți, două perechi de încălțăminte și o legătură de trei kile de chei.

– Nu-i adevărat, prosopul nu e deloc jerpelit. Și ideea e că nu am pierdut nimic din toate astea, replică Maddy, încântată că își recuperase toate bunurile.

– Nu cunosc vreo femeie care să încerce să negocieze cu un hoț.

Ea îl privi din nou, cu ceva mai multă atenție. Părea genul de bărbat care cunoștea o mulțime de femei elegante și inteligente.

– Dar ce-ar face ele? Femeile pe care le cunoașteți.

– Ar țipa, îmi imaginez.

– Dacă făceam asta, eu rămâneam fără suflu și el rămânea cu geanta mea, spuse ea ridicând din umerii puternici. Oricum, mulțumesc, adăugă, întinzându-i mâna delicată și lipsită de orice bijuterii. E minunat când apare câte un cavaler pe cal alb să mă salveze.

Era scundă, aparent firavă și absolut singură, iar afară se întuneca. Conștiința și instinctul lui de a nu se implica erau, în acele momente, în război deschis. Iar rezultatul final luă forma enervării.

– N-ar trebui să mergeți singură pe-aici, mai ales noaptea.

Ea râse din nou, un râs plin, sănătos, sincer.

– Sunt la mine-n cartier. Locuiesc la câteva străzi de aici. V-am zis doar că puștiul era un novice. Nici un hoț care se respectă nu s-ar gândi să atace o dansatoare – se știe că n-avem niciodată bani la noi. Dumneavoastră însă... Făcu doi pași în spate și-l măsură cu privirea din cap până-n picioare. Ajunse la concluzia că merita să fie privit iar și iar. Cu dumneavoastră-i altă treabă, continuă ea. La cum sunteți îmbrăcat, înțelept ar fi să vă țineți portofelul și ceasul în chiloți.

– O să țin minte asta.

– Aveți nevoie de îndrumări? Nu păreți să fiți familiarizat cu cartierele săracilor.

Oare de ce se simțise cumva răspunzător de soarta ei? Puștiul i-ar fi putut arde un pumn în față în secunda doi, dar ea nu părea conștientă de ce se putea întâmpla.

– Nu, mulțumesc. Aici trebuie să ajung, spuse el, arătând clădirea din care ea tocmai ieșise.

– Chiar aici? întrebă ea, nevenindu-i să creadă, privind spre clădirea dărăpănată care găzduia sala de repetiții. Dar nu sunteți dansator, îl evaluă ea cu un aer de expert. Și nici actor, continuă, după încă o privire. Și pot să pun pariu că nu sunteți nici muzician, deși aveți mâini potrivite.

De fiecare dată când el încerca să plece de lângă ea, ea făcea sau spunea ceva ce-l ținea în loc.

– De ce n-aş fi muzician?

– Sunteţi prea conservator, răspunse Maddy imediat, fără pic de malițiozitate. Prea... normal. După haine, sunteţi ori avocat, ori bancher, ori... Înger! exclamă ea, mânată de o revelaţie bruscă.

– Înger? Vedeţi vreo aură?

– Nu, nu cred că aţi căra-o după dumneavoastră. Un înger, repetă ea. Un susţinător. Un finanţator. Sunteţi de la Valentine Records?

Îi întinse din nou mâna, iar el o luă şi o ţinu, pur şi simplu, într-a lui.

– Corect. Sunt Reed Valentine.

– Eu sunt Văduva Veselă.

– Poftim? întrebă el încruntat.

– Dansatoarea de striptease, continuă ea, iar el miji ochii. Din piesa *Take It Off*, cea pe care o finanţaţi. Mă numesc Maddy O'Hurley, adăugă ea, acoperindu-i mâna cu a ei.

Ea era Maddy O'Hurley? Ştrengăriţa cu păr blond ciufulit şi faţa de puştoaică era femeia-uragan pe care o văzuse în *Suzanna's Park*? E drept că în spectacol avea perucă blondă, lungă, costume din anii 1890 şi semăna cu Alice în Ţara Minunilor. Dar chiar şi-aşa... Vocea ei umpluse scena şi sala, cu o energie căreia nici măcar el nu-i putuse rezista. Şi era, totuşi, un bărbat greu de impresionat. Unul dintre motivele pentru care acceptase să finanţeze noua piesă era că în ea juca şi Maddy O'Hurley. Iar acum, că o avea în faţa ochilor, începea să aibă îndoieli.

– Madeline O'Hurley?

– Aşa scrie în contract.

– V-am văzut jucând, domnişoară O'Hurley, dar nu v-am recunoscut acum, faţă în faţă.

– E şi normal. Pe scenă, intervin luminile, costumul, machiajul, zise ea şi ridică din umeri.

Când nu se afla sub lumina reflectoarelor, îşi savura caracterul anonim şi era conştientă de faptul că înfăţişarea ei nu avea nimic remarcabil. În grupul lor de trei, Chantel fusese înzestrată cu frumuseţea răpitoare, Abby – cu aerul încântător, iar ea se împăcase cu faptul că era doar drăguţă. Expresia prudentă a lui Reed o amuza din cale-afară.

– Sunteţi dezamăgit, îi spuse, cu un zâmbet complice.

– N-am spus că...

– Normal că nu. N-aţi spune aşa ceva. Sunteţi prea bine-crescut. Nu vă faceţi griji, domnule Valentine Records. Veţi primi întocmai ce aşteptaţi de la mine. Voi face faţă cu succes. Cine investeşte într-un O'Hurley n-are decât de câştigat.

Râse la propria glumă. Stâlpii de iluminat stradal începeau să se aprindă, dându-le de înţeles că, fie că le plăcea, fie că nu, noaptea începea să se lase.

– Bănuiesc că trebuie să ajungeţi la o întâlnire.

– Trebuia să fiu acolo acum zece minute.

– Timpul contează doar când îţi aştepţi rândul să intri pe scenă. Aveţi în buzunar carnetul de cecuri, căpitane, aşa că dumneavoastră deţineţi controlul, zise ea, apoi îl bătu prieteneşte pe braţ. Dacă vă mai nimeriţi prin zonă într-una dintre zilele următoare, veniţi pe la repetiţii. O să mă vedeţi în acţiune. Sunt bună, Valentine! Bună rău!

Făcu o piruetă şi se îndepărtă într-o alergare uşoară.

Cu toate că punea mare preț pe punctualitate, Reed o privi până când dispăru după colț. Clătină din cap și urcă treptele. În acea clipă, observă pe jos o perie de păr mică și rotundă. Era foarte tentat să o lase acolo, dar curiozitatea fu mai puternică. O luă de pe jos și simți un iz discret de șampon, o aromă proaspătă, cu ceva lămâiță. Rezistă impulsului de a o adulmeca și o băgă în buzunarul de la haină. Oare o femeie ca ea avea să observe lipsa unei perii de păr? Ridică din umeri și își văzu de drum.

Intenționa să aibă grijă să îi fie returnată. Oricum, vrând-nevrând, tot avea s-o revadă pe Maddy O'Hurley. N-ar strica să mai facă o faptă bună.

capitolul 2

Trecu aproape o săptămână până când Reed reuşi să-şi facă timp să treacă din nou pe la sala de repetiţii. Îşi spunea că orice antreprenor atent s-ar duce să vadă exact despre ce era vorba şi aproape că reuşise să se convingă pe sine că vizita avea doar caracter de afaceri. Era însă conştient de faptul că nu avusese nici o clipă de gând să se implice direct în povestea cu spectacolul. Îi era de ajuns să stea din când în când de vorbă cu producătorul şi cu cei de la departamentul contabil ca să fie la curent cu ce se întâmpla. Reed înţelegea coloanele de cifre şi balanţele de cheltuieli mai bine decât zgomotele şi mirosurile din clădirea aceea dărăpănată. Dar n-avea cum să strice să arunce un ochi la bunul mers al investiţiei, chiar dacă investiţia implica o femeie stranie, cu ochii plini de viaţă. Nu se simţea deloc în largul lui acolo. Sala de repetiţii era la douăzeci de minute de mers cu taxiul de la biroul lui, dar i se părea la ani-lumină de lumea lui, lumea în care îşi vedea de afaceri şi de negocieri, mereu la patru ace, în costumele lui impecabile.

Urcând scările, Reed îşi spuse că cel mai probabil curiozitatea, o curiozitate firească, îl împinsese să revină în acel loc. Plus interesul perfect legitim de a-şi proteja investiţia. Valentine Records băgase bani frumoşi în producţia spectacolului, iar el era direct responsabil de soarta companiei şi a banilor acesteia. Băgă mâna în buzunar şi mângâie uşor peria de păr a lui Maddy.

În ciuda instinctelor lui fireşti, se luă după sunetul muzicii şi al vocilor. Îi găsi pe dansatori într-o încăpere cu pereţii plini de oglinzi. Nu formau deloc ansamblul strălucitor şi vesel pentru care oamenii plătesc bani grei să-l vadă pe scenele de pe Broadway. Erau bărbaţi şi femei asudaţi şi îmbrăcaţi în bluze şi pantaloni foarte strâmţi. Nu, clar nu se simţea în largul lui. Iar ei îl ignorau cu desăvârşire. Stăteau cu mâinile în şolduri şi mai că nu-l sorbeau din priviri pe omuleţul mărunt despre care Reed ştia că era coregraful.

– Haideţi, mai cu viaţă, băieţi şi fete! Vreau să văd pasiune. Sunteţi într-un local de striptease, nu la dansuri de societate. Marfa pe care trebuie să o vindeţi e sexul. Wanda, vreau mai multă mişcare din şold. Mai amplă. Maddy, vreau să-i faci pe toţi să li se ridice tensiunea când apari pe scenă. Uite cum vreau mişcarea!

Îi arătă exact ce dorea, iar Maddy îl urmări cu atenţie, apoi zâmbi.

– Am văzut cum o să arate costumul pe care o să-l port pe scenă, Macke. Dacă mă aplec cum zici, tipii din primul rând o să aibă parte de o lecţie de anatomie-n toată regula.

– Una mică şi scurtă, în cazul tău, replică Macke.

Ceilalţi începură să râdă. Maddy însăşi primi înţepătura foarte amuzată. Toată lumea reveni la poziţie şi începu numărătoarea. La opt, începură să danseze.

Pe măsură ce-i privea, Reed devenea tot mai uimit. Pe podeaua lucind de transpiraţie, dansatorii prindeau viaţă. Muşchii li se încordau, şoldurile li se unduiau. Bărbaţi şi femei laolaltă, identificându-şi cu precizie partenerii în masa de trupuri în mişcare. Săreau, se ridicau unii pe ceilalţi, se învârteau. Iar Reed parcă vedea fiecare

strop de sudoare și auzea fiecare răsuflare. Apoi Maddy ieși din grup, iar el uită de tot și de toate. Costumul îi evidenția în detaliu liniile corpului, scoțându-le minunat în evidență. Picioarele păreau că nu se mai sfârșeau.

Cu mâinile în șolduri, se mișcă încet în primă fază, unduindu-și șoldurile și pășind când la stânga, când la dreapta. Reed nu auzea numărătoarea. Ea însă, da. Își plimbă mâinile peste trup, apoi le ridică brusc . Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a-nțelege că azvârlea cât colo un articol de îmbrăcăminte. Ridică brusc piciorul, apoi, cu o mișcare lentă și plină de erotism, își plimbă degetele peste coapsă.

Ritmul și dansul începură să se accelereze. Maddy se mișca precum o felină, iar dansatorii din spatele ei începură și ei ceva ce semăna cu o orgie în mișcare. Ea se aplecă din talie, folosindu-și mișcările umerilor ca să atragă atenția. Un bărbat se desprinse de grup și o luă de mână. Doar din mișcările trupului și din poziția capului sugeră aerul poznaș și incitant cu care îl acceptă. Când muzica se încheie, Maddy era lipită de el, lăsată pe spate. Iar mâna lui era ferm fixată pe fundul ei.

– E mai bine, anunță Macke.

Dansatorii se așezară ca la comandă. Nimeni n-avea de gând să își irosească energia stând în picioare. Maddy și partenerul ei aproape că se prăbușiră unul peste celălalt.

– Ține-ți mâinile acasă, Jack!

– Asta și fac, răspunse el, aplecându-se jucăuș peste umărul ei.

Ea râse și îl împinse. Abia atunci îl văzu pe Reed, care stătea țeapăn în cadrul ușii. Arăta ca scos din cutie. Era întruchiparea omului de afaceri de succes. Își dorise

să îl revadă și știuse că dorința avea să i se îndeplinească mai devreme sau mai târziu, așa că îi zâmbi – un zâmbet sincer, prietenos.

– Pauză de prânz! anunță Macke, aprinzându-și o țigară. Maddy, Wanda și Terry, vreau să fiți înapoi peste o oră. Transmiteți-i lui Carter să fie și el aici într-o oră. Iar corul să fie în sala B la unu jumătate, pentru repetiție.

Camera se golea. Maddy își îngropă fața în prosop și se șterse cu grijă înainte de a se îndrepta spre Reed. Câteva dintre dansatoare îi aruncau priviri cât se poate de elocvente când treceau pe lângă el. Nu făceau nici un efort să își ascundă intențiile.

– Bună, din nou, spuse Maddy, reușind să îl extragă dintre dansatoarele cu priviri flămânde. Ai văzut toată nebunia?

– Nebunia?

– Dansul.

– Da.

Făcea eforturi să își amintească și altceva decât felul incredibil în care se mișcase Maddy și senzualitatea pe care o emana în timp ce dansa.

– Și? Cum ți s-a părut? întrebă ea, apucând capetele prosopului pe care și-l atârnase în jurul gâtului.

– A fost admirabil.

Acum însă, i se părea că Maddy arăta ca o femeie din cale-afară de muncită – destul de atrăgătoare, dar care nu trezește neapărat cele mai primitive instincte.

– Aveți... multă... energie, domnișoară O'Hurley.

– O, dau pe-afară de-atâta energie. Altă întâlnire?

– Nu. Cred că asta vă aparține, răspunse el ezitant, simțindu-se, dintr-odată, ușor ridicol în timp ce scotea din buzunar peria de păr.

– A, da! exclamă ea încântată. Credeam că am pierdut-o. Drăguţ din partea dumneavoastră, îi zise ea, ştergându-şi din nou faţa cu prosopul. Aşteptaţi o clipă! Îşi luă geanta şi îndesă în ea prosopul şi peria. Reed îşi îngădui plăcerea de a-i admira posteriorul în timp ce tânăra se apleca. Apoi ea se întoarse lângă el, cu geanta pe umăr. Nu vreţi să luăm prânzul împreună? întrebă ea.

Propunerea era atât de naturală, de firească şi de ridicol de atractivă, că Reed fu tentat să o accepte.

– Am o întâlnire.

– Atunci, poate cina?

El ridică din sprâncene. Maddy îl privea, iar ochii îi râdeau, în timp ce pe buze îi flutura un zâmbet şăgalnic. Reed era obişnuit să aibă de-a face cu femei care îl lăsau pe el să le abordeze şi să facă primul şi următorii paşi.

– Mă inviţi la o întâlnire?

Întrebarea suna atât de prudent şi de politicos, că ea izbucni în râs.

– Te prinzi repede, domnule Valentine Records. Eşti carnivor?

– Poftim?

– Mănânci carne? explică ea. Ştiu că multă lume nu se atinge de carne.

– A... da! răspunse el, întrebându-se dacă era de bine sau de rău.

– Bun. O să pregătesc o friptură. Ai un pix?

Reed scoate un pix din buzunarul de la piept şi i-l întinse. Nu era sigur dacă se simţea amuzat sau, pur şi simplu, uluit.

– Bănuiam că ai pix.

Maddy îşi scrise repede adresa pe o bucată de hârtie.

– Ne vedem la şapte seara, îi mai spuse, apoi o luă la fugă pe hol, strigând către cineva să o aştepte.

Nici nu îi dăduse timp să accepte. Sau să refuze. Reed ieşi din clădire. Ştia deja pe dinafară adresa.

Maddy acţiona mereu în urma impulsurilor de moment. Aşa îşi explica şi invitaţia pe care i-o lansase lui Reed deşi abia îl văzuse de două ori. Şi la cină, culmea, când cel mai interesant preparat pe care îl avea în casă era nişte iaurt cu fructe. Îşi spunea că tipul era interesant şi că merita efortul. Cu acest gând, intrase într-un magazin, în drum spre casă, după zece ore de stat în picioare, şi făcuse la repezeală ceva cumpărături.

Nu gătea prea des. O făcea doar când era nevoită, dar în general îi era mai comod să mănânce lucruri gata preparate. Maddy căuta mereu soluţiile cele mai la îndemână, care să nu îi dea bătăi de cap. Aplica regula asta în toate aspectele vieţii ei, mai puţin în teatru.

Când ajunse la blocul unde locuia, familia Gianelli era în plin scandal conjugal. Glasurile se răspândeau în toată clădirea, amestecând insulte în engleză şi italiană. Maddy îşi aduse aminte că nu-şi luase corespondenţa, aşa că se întoarse la parter. Îi luă ceva timp să găsească în uriaşa legătură tocmai cheiţa de la cutia de scrisori. Ridică ilustrata de la părinţi, două facturi şi o ofertă pentru asigurare de viaţă şi urcă din nou treptele. Acolo, dădu peste tânăra proaspăt căsătorită de la apartamentul 242. Citea o carte.

– Cum merge literatura engleză? o întrebă Maddy.

– Destul de bine, cred. Probabil că-n august îmi obţin atestatul.

– Minunat!

Privind-o, Maddy avu senzaţia că tânăra era cam însingurată.

– Ce face Tony? întrebă.

– A prins selecţia finală pentru piesa aceea despre care-ţi spuneam. Dacă reuşeşte să prindă un rolişor, o să renunţe la slujba de chelner de pe timpul nopţii. Chiar ieri îmi spunea că în curând viaţa ni se va schimba în bine.

Când zâmbea, chipul îi strălucea.

– Bravo, Angie, e minunat! Nu-i mai spuse că, pentru nomazi, viaţa era mereu *pe cale* să se schimbe în bine, dar că, în realitate, asta nu se întâmplă decât arareori. Trebuie să fug. Am un invitat la cină.

La etajul al treilea se auzeau muzică rock şi tropăială. Maddy conchise că regina discotecilor era în plină repetiţie şi îşi continuă drumul. Îşi căută iute cheile şi intră în apartament. Avea la dispoziţie doar o oră. Dădu drumul la muzică în drum spre bucătărie, lăsă geanta să îi cadă pe podea şi se puse pe treabă. Curăţă doi cartofi, îi băgă la cuptor şi reuşi să nu uite să-l şi pornească. Apoi puse legumele proaspete în chiuvetă. Îi trecu vag prin minte că n-ar strica să facă un pic de ordine. Era şi destul de mult praf... deşi obiectele aruncate în dezordine îl mascau destul de bine. Apartamentul ei era, poate, cam vraişte, dar nu se putea spune că era plictisitor şi anost. Mobilierul provenea, în cea mai mare parte, din recuzita spectacolelor în care jucase. Toate piesele îi provocau amintiri şi de aceea nu le înlocuise nici după ce începuse să câştige constant şi regulat din spectacole. Perdelele fistichii erau din *Best Little Whorehouse in Texas*. Canapeaua cu spătar curbat şi perne

periculos de tari era dintr-un spectacol al cărui nume nici nu și-l mai amintea, un eșec total, însă se spunea că ar fi făcut parte cândva din recuzita din *My Fair Lady*, iar Maddy alesese să creadă acel zvon. Nici o masă nu semăna cu cealaltă, nici un scaun nu semăna cu altul. Totul era desperecheat, într-un amalgam de epoci și culori, de obiecte de doi bani și de splendoare uitată care o prindea la perfecție.

Pe pereți erau afișe ale unor piese în care apăruse, dar și ale celor în care nu trecuse nici măcar de prima selecție. O plantă, un filodendron, agoniza într-un ghiveci viu colorat de lângă fereastră. Era cea mai nouă dintre victimele ei. Dar bunul cel mai de preț al lui Maddy era o firmă luminoasă roz cu numele ei. O primise de la Trace odată cu primul rol pe Broadway. Numele ei scris cu litere luminate. Maddy băgă instalația în priză, ca de fiecare dată când ajungea acasă. Se gândi că, deși fratele ei își făcea rar apariția în viața ei, era mereu prezent.

Luă decizia de a nu irosi timpul făcând curat lună, din moment ce în câteva zile dezordinea urma să se reinstaleze. Așa că se rezumă la a elibera și a șterge de praf două scaune, apoi puse deoparte revistele și facturile neplătite și se opri. Era mult mai important să spele rapid hainele de antrenament. Umplu cada cu apă caldă și săpun, apoi puse acolo colanții și costumul mulat pe care le purtase de dimineață. Adăugă și jambierele și manșetele absorbante. Își suflecă mânecile și începu plicticoasa sarcină de spălare, clătire și stoarcere, apoi le puse la uscat. Baia nu era mai mare decât o debara.

Când se ridică și se întoarse, se văzu în oglinda de deasupra chiuvetei. Oglinzile făceau parte din viața ei.

În unele zile, dansa chiar şi opt ore în faţa oglinzilor, privindu-se, analizându-se, urmărindu-şi fiecare fibră musculară şi fiecare mişcare.

De data aceasta, îşi privi cu atenţie chipul. Aprecie că are osatura destul de bună şi trăsături satisfăcătoare. Combinaţia dintre bărbia ascuţită, ochii mari şi pielea strălucitoare îi atrăgeau apelativele acelea regretabile gen „drăguţă" sau „plăcută". Nu era o frumuseţe răpitoare, dar nici nu era de lepădat. Deschise repede uşa micului dulap şi scoase la întâmplare câteva produse de machiaj. Le cumpăra şi le depozita acolo, ca un hârciog. Nu se machia decât pentru spectacole, şi, cu toate acestea, pasiunea pentru acele accesorii nu i se părea stranie. Se gândea că, oricând ar avea chef să se joace şi să experimenteze, avea la îndemână tot ce îi trebuia. Aşa că în următoarele zece minute experimentă de zor. Aplică şi şterse, aplică din nou, până când fu mulţumită de rezultat – o nuanţă exotică pe pleoape şi o culoare foarte discretă în obraji. Maddy puse la loc creioanele şi fardurile, apoi închise uşiţa dulapului, ca să nu le dea timp să se prăvălească afară.

Oare ar fi trebuit să pună vinul la rece? Sau mergea servit la temperatura camerei, una destul de ridicată – vreo 25 de grade?

Îi dăduse o adresă greşită. Era singura explicaţie posibilă. Reed nu se îndoia nici o clipă de memoria lui. Învăţase de timpuriu cât e de important să reţii nume, chipuri, evenimente şi cifre. Primise lecţia aceea de la tatăl pe care îl adora şi făcuse tot ce-i stătuse în puteri să o înveţe cât mai bine, de dragul lui. După ani întregi de exerciţiu, Reed era capabil să reţină

și să redea trei coloane de cifre. Edwin Valentine își învățase fiul că un afacerist inteligent își angajează cei mai buni contabili, apoi se asigura că știe tot atât de multe ca ei. Era sigur, așadar, că nu uitase adresa și nici nu încurcase numerele străzii, dar începuse să creadă că ea făcuse o încurcătură. Cartierul era destul de îndoielnic, iar senzația se amplifica pe măsură ce avansa cu mașina pe străzi. Un scaun rupt, cu tapițeria sfâșiată, stătea pe marginea trotuarului, iar un grup de indivizi dezbătea cui îi aparținea de drept obiectul. Un bătrân în maiou și pantaloni scurți stătea pe treptele unui bloc și gâlgâia dintr-o cutie de bere, privind cu mare interes mașina lui Reed.

Era imposibil ca ea să locuiască aici. Sau, mai bine spus, de ce-ar locui aici? Maddy O'Hurley tocmai încheiase un contract pe un an într-un spectacol important pentru care fusese nominalizată la premiul Tony. Iar înainte de asta avusese un rol important într-o nouă variantă a producției *Kiss Me, Kate*.

Reed știa toate aceste lucruri pentru că era treaba lui să le știe. Era un interes ce ținea strict de afaceri. Își tot repetase asta până ajunsese să creadă.

Ajunse, în sfârșit, în dreptul clădirii de la numărul indicat de Maddy. O dansatoare pe cale să apară pentru a treia oară într-un spectacol de anvergură pe Broadway ar trebui să-și permită o locuință într-un cartier mai puțin periculos. Când ieși din mașină, Reed dădu peste un puștan care se sprijinea de un stâlp și îi privea cu atenție jantele. Reed se îndreptă spre el.

– Cât vrei ca să stai cu ochii pe ea? îl întrebă direct. S-o păzești în loc s-o dezmembrezi?

Puştiul se lăsă de pe un picior pe altul şi zâmbi cu o aroganţă exersată.

– Mişto roţi, şefu'. Nu prea vedem BMW-uri pe-aici. O să-i fac o poză.

– Fă câte poze vrei, dar rezumă-te la asta, îi ceru Reed, strecurându-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Poftim, acum, o să zicem că eşti angajat pentru asta. Dacă maşina e intactă când mă întorc, mai primeşti zece dolari. Dacă furi şi încerci să revinzi jantele, n-o să iei pe ele mai mult decât îţi dau eu. Aşa că tot ce ai de făcut este să rămâi aici şi să te bucuri de seara asta frumoasă.

Băiatul privi cu atenţie maşina, apoi pe şofer. Se pricepea să evalueze situaţiile şi pe posibilii oponenţi. În ochii bărbatului citea doar calm şi hotărâre. Dacă ar fi sesizat în ei vreo undă de teamă, ar fi plusat. Dar aşa, întinse mâna şi luă bancnota de douăzeci de dolari.

– Mata eşti şefu'. Oricum, am câteva ore de ars aiurea, zise puştiul, dezvelindu-şi dinţii din faţă încălecaţi.

Bancnota îi dispăru în buzunar înainte ca Reed să apuce să se îndrepte spre uşa de la intrarea în clădire. Găsi numele ei în dreptul apartamentului 405. Clădirea nu avea lift, aşa că, vrând-nevrând, Reed o luă pe scări, însoţit, la fiecare pas, de strigăte de copii, acorduri asurzitoare de jazz şi înjurăturile cuplului Gianelli. Când ajunse la etajul al treilea, deja înjura şi el în barbă.

Maddy era cu mâinile-n salată când îl auzi bătând la uşă. Bănuise că urma să vină la timp şi ştiuse clar că ea nu avea să fie gata la timp.

– O clipă! strigă ea, căutând din priviri o cârpă curată cu care să se şteargă pe mâini.

Căutarea se dovedi zadarnică, aşa că tânăra se îndreptă spre uşă scuturând mâinile. Trase tare de clanţă şi-i zâmbi musafirului.

– Salut. Sper că nu ţi-e prea foame, că cina încă nu e gata.

– A, nu, eu..., bâigui el, privind peste umăr. Aici, pe hol, miroase cam...

Maddy scoase capul şi adulmecă aerul.

– Miroase-a balegă, decise ea. Asta înseamnă că vecinul Guido găteşte din nou. Haide, intră!

Reed constată că nu fusese deloc pregătit pentru ce avea să vadă la ea în apartament. Privi în jur, spre perdelele roşii, covorul de un albastru aprins, scaunul adus parcă dintr-un castel medieval. Culmea e că făcuse parte din decorul pentru *Camelot*. Iar pe un perete strălucea numele ei, cu litere strălucitoare roz.

– Interesant apartament, murmură el.

– Mă simt tare bine aici.

De deasupra se auziră trei bufnituri simultane.

– Deasupra stă un balerin, spuse Maddy. Bei un pic de vin?

– Da, răspunse el, privind un pic speriat spre tavan. Aş vrea un pic de vin.

– Bun. Şi eu. Se întoarse în bucătărie, care era separată de living de un dulap cam şubred şi de imaginaţie. Vezi că într-unul dintre sertare e un tirbuşon. Eşti amabil să desfaci tu sticla până termin eu aici?

Reed ezită o clipă, apoi începu să scotocească prin sertare. În primul găsi o minge de tenis, câteva chei şi nişte instantanee foto. Nici urmă de tirbuşon. Începu să caute în alt sertar, întrebându-se, totodată,

ce Dumnezeu făcea acolo, în acel apartament. Deasupra, balerinul își continua salturile.

– Cum preferi friptura?

Reed reuși să recupereze tirbușonul după ce descâlci un ghem de fire.

– A... gătită mediu.

– Bine.

Se aplecă să ia tigaia de pe un dulăpior, iar obrazul ei aproape că atinse genunchiul lui. Reed desfăcu sticla, apoi o puse deoparte ca să lase vinul să respire.

– De ce m-ai invitat la cină?

Maddy ridică privirea spre el, în timp ce cotrobăia în continuare prin dulap.

– N-am avut vreun motiv special. De obicei, fac lucrurile așa, fără o motivație clară. Dar, dacă ții neapărat, putem conveni că te-am invitat pentru că ai fost amabil și mi-ai adus peria de păr. Ce zici? Se ridică, ținând tigaia în mână. În plus, arăți senzațional, e o plăcere să se uite omul la tine.

Văzu cum în privirea lui ba încolțește, ba dispare o undă de amuzament, iar asta o încântă.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Își dădu la o parte o șuviță care îi venea în ochi și se gândi, în trecere, că era vremea să își tundă măcar vârfurile.

– Dar tu? Tu de ce ai venit?

– Chiar n-am idee de ce.

– Asta face lucrurile și mai interesante. N-ai mai finanțat un spectacol de teatru până acum, așa e?

– Corect.

– Nici eu n-am mai pregătit cina pentru un producător, deci suntem chit.

Lăsă salata deoparte și trecu la prepararea fripturii.

– Pahare?

– Pahare? repetă ea derutată, apoi se uită spre sticla de vin. A, da, pahare! Sunt undeva într-un dulăpior din bucătărie.

Reed reîncepu căutările, cu un aer resemnat. Găsi căni cu toarta ruptă, niște seturi desperecheate din porțelan de foarte bună calitate și câteva farfurii și pahare din plastic. Într-un final, dădu și peste opt pahare de vin. Nici unul nu semăna cu celălalt.

– Nu crezi în uniformitate, așa-i?

– Ha, ha! exclamă ea. Puse tigaia pe foc, apoi acceptă paharul pe care el i-l oferea. Să bem pentru OSD!

– Pentru ce?

– Ovații la scenă deschisă.

Ciocniră paharele. Reed o studie pe deasupra buzei paharului. Era îmbrăcată într-un tricou cu câteva mărimi mai mare. Era în picioarele goale. Respira, cu toată ființa, un aer relaxat, aerisit.

– Nu ești cum mă așteptam.

– Ce drăguț! Și, mă rog, cum te așteptai să fiu?

– Credeam că ești o tipă mai dură. Blazată. Flămândă.

– Dansatorii sunt mereu flămânzi, replică ea cu un surâs, apoi își îndreptă atenția asupra cartofilor, peste care rase un pic de cașcaval.

– M-am gândit că m-ai invitat la tine din două motive. Primul ar fi să încerci să afli informații despre finanțarea piesei.

Maddy chicoti și mestecă rapid o feliuță de cașcaval.

– Reed, eu trebuie să-mi bat capul cu opt numere de dans... poate chiar cu zece, dacă până la urmă iese după cum vrea Macke, cu şase cântece şi cu replici pe care nici nu m-am obosit să mi le număr. Chiar n-am de gând să mă încarc şi cu socotelile voastre financiare. Le las în seama ta şi a producătorilor. Şi al doilea motiv?

– Să te dai la mine.

Ea ridică din sprâncene, cu o expresie nu atât de şoc, cât de curiozitate. Reed o privi calm, cu un zâmbet vag amuzat. „Cinic individ“, îşi spuse Maddy cu o undă de regret. Sau poate cinismul lui avea motive întemeiate. Ceea ce era chiar mai regretabil.

– Femeile se dau la tine de obicei?

Reed se aşteptase la o cu totul altă reacţie din partea ei. Crezuse să avea să fie jenată, enervată sau că avea să izbucnească în râs. În schimb, iat-o privindu-l cu o curiozitate sinceră.

– Hai să nu vorbim despre asta, bine?

– Eu cred că da, îşi răspunse ea la întrebare, căutând din priviri o furculiţă cu care să întoarcă friptura. Cred că femeile se dau la tine, iar pe tine asta ajunge să te irite. Nu pot decât să-mi imaginez cum e, n-am avut parte de genul ăsta de atenţie din partea bărbaţilor. De obicei, tipii se dădeau la sora mea.

Găsi furculiţa şi întoarse carnea.

– Nu e decât una, o atenţionă Reed.

– Ba nu. Am două surori.

– La fripturi, mă refer. Ai pus doar una la făcut.

– Ştiu. E pentru tine.

– Tu nu mănânci?

– Ba da, doar că nu mănânc, de obicei, carne roşie. Îmi pică greu. Mă gândeam să gust din friptura ta.

Poftim, ia salata, te rog, și pune-o pe măsuța de lângă fereastră. Friptura e aproape gata.

Câteva minute mai târziu, Reed remarca încântat că mâncarea era bună. Chiar foarte bună. Văzând stilul aiuritor în care gătea, avusese serioase îndoieli că avea să iasă ceva comestibil. Salata era o simfonie de legume stropită cu oțet balsamic ușor picant. Cartofii la cuptor erau gratinați și îmbietori, iar friptura era pătrunsă exact pe gustul lui. Vinul avea un buchet subtil și aromat.

Maddy încă nu-și terminase băutura. Mâncase sau, mai bine zis, ciugulise, în opinia lui Reed, dar savurase fiecare îmbucătură.

– Mai ia friptură, îi oferi el, dar ea clătină din cap și luă, în schimb, încă o porție de salată. Mă gândeam că cineva care depune zilnic atâta efort ca tine ar trebui să mănânce mai mult, ca să compenseze.

– Pentru dansatori, e bine să rămână sub greutatea normală. De fapt, important e să mănânci ce trebuie. Și asta mă enervează la culme, zise ea, apoi se strâmbă și mai luă o foaie de salată verde. Ideea nu e că urăsc mâncarea sănătoasă, nicidecum. Îmi place mâncarea, punct. Din când în când, îmi fac de cap și bag în mine mii de calorii. Dar fac asta doar din când în când. Ca și cum m-aș premia pentru ceva.

– Ca de exemplu?

– Să zicem că, după trei zile în care a plouat nonstop, răsare soarele în sfârșit. Pentru mine, e un motiv bun să sărbătoresc cu niște biscuiți cu ciocolată, explică ea, turnându-și din nou vin în pahar și umplându-i și lui paharul. Ce, nu-ți plac biscuiții cu ciocolată? îl întrebă când îi observă expresia nedumerită.

– Ba da, dar nu atât cât să-mi vină să-i mănânc la vreo ocazie specială. Nu e tocmai ce înţeleg eu printr-un desert festiv.

– Asta pentru că nu duci o viaţă anormală.

– Ţi se pare că viaţa ta e anormală?

– Nu. Dar ştiu o grămadă care ar fi de altă părere.

Îşi puse coatele pe masă şi îşi sprijini bărbia în palmă. Cu toate că iubea mâncarea şi adesea visa la ea, o conversaţie interesantă o făcea să uite de astfel de delicii.

– Dar viaţa ta cum e? îl întrebă.

Scandalul din vecini încetase. Părul ei lucea în nuanţe întunecate. Ochii ei, de obicei mari şi atenţi, erau acum mijiţi şi leneşi ca ai unei pisici. Sigla cu numele ei umplea încăperea cu nuanţe rozalii.

– Nu ştiu ce să-ţi răspund.

– Eu pot să-mi imaginez cum e. Măcar în mare. Locuieşti într-un apartament mare, probabil cu vedere înspre parc. Mai înfipse de câteva ori furculiţa în salată înainte de a continua. Ai obiecte de artă... vase Ming, porţelanuri de Dresda, lucruri de genul ăsta. Stai mai mult la birou decât acasă. Eşti conştiincios şi pe deplin dedicat afacerii tale, aşa cum se cuvine să fie orice fiu de magnat. Viaţa ta amoroasă se rezumă la câteva întâlniri şi aventuri. Nu cauţi o relaţie stabilă. Nu ai nici timp, nici înclinaţie pentru aşa ceva. Dacă ai avea mai mult timp pentru tine, ai prefera să ţi-l petreci prin muzee, la câte un film european sau într-un restaurant cu specific franţuzesc.

Nu râdea de el, conchise Reed. Dar era, fără doar şi poate, mai curând amuzată decât impresionată de el. În privire i se citea o umbră de nemulţumire. Nu descrierea

pe care i-o făcuse îl deranja, ci faptul că îl citise atât de ușor.

– Ești foarte perspicace.

– Scuze, replică ea cu atâta sinceritate, că orice urmă de nervozitate se risipi. Am prostul obicei de-a cântări oamenii, de a-i evalua și a-i împărți pe categorii. Eu, una, m-aș enerva groaznic dacă cineva mi-ar face mie așa ceva. Se întrerupse și își mușcă ușor buza de jos. Am fost pe-aproape?

– Destul de-aproape, răspunse el, descoperind că îi era imposibil să reziste în fața francheții și a bunei ei dispoziții.

Ea râse și clătină din cap, vânturându-și șuvițele. Apoi se așeză pe scaun cu picioarele încrucișate sub ea.

– Te deranjează dacă te întreb de ce finanțezi un spectacol despre o dansatoare de striptease?

– Te deranjează dacă te întreb de ce joci într-un spectacol despre o dansatoare de striptease?

Ea se lumină la față. Avea, în opinia lui Reed, expresia unei profesoare încântate de răspunsul strălucit al elevului preferat.

– Piesa e nemaipomenită. La orice spectacol, șmecheria este să faci abstracție de numerele de dans și de cântece dacă vrei să îți dai seama dacă este bun sau nu. Muzica punctează niște elemente, le scoate în evidență, le valorifică, dar și fără muzică piesa asta e foarte bună. Îmi place că Mary evoluează fără să-și schimbe structura interioară. Rămâne același om. Trebuie să devină o tipă foarte dură ca să supraviețuiască în lumea ei și chiar reușește. Doar că la un moment dat decide că vrea mai mult și că merită mai mult. Problema ei e că începe să țină la tipul ăsta. Din punct de vedere material, el are tot

ce-i trebuie lui Mary, doar că ea își pierde până la urmă capul și se îndrăgostește de el. Iar apoi nu mai contează nici banii, nici poziția socială, deși, până la urmă, Mary reușește să aibă parte de absolut tot pachetul, cum ar veni. Îmi place ideea.

– Ideea asta de fericire până la adânci bătrâneți?

– Nu crezi în finaluri fericite?

Peste chipul lui trecu, precum o străfulgerare, un mic tremur care aproape că îi schimbă trăsăturile. În mod curios.

– Doar în piese.

– Hmm, poate ar trebui să-ți povestesc despre sora mea.

– Cea la care se dau toți bărbații?

– Cealaltă. Ce-ai zice de un ecler? Am cumpărat unul și m-am gândit să ți-l ofer, iar tu, la rândul tău, o să-mi oferi, poate, o înghițitură. Una pe care n-aș putea să o refuz, pentru că n-ar fi politicos din partea mea.

La naiba! Devenea tot mai incitantă și mai atrăgătoare de la minut la minut. Nu era genul lui. Nici stilul lui. Nici nu avea ritmul care îi convenea lui. Și, cu toate astea, îi zâmbi.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Maddy trecu în bucătărie și își făcu de lucru, zăngănind și bufnind. Se întoarse cu un ecler mare și apetisant, cu glazură de ciocolată.

– Sora mea, Abby, începu ea, s-a măritat cu Chuck Rockwell, pilotul de curse. Ai auzit de el?

– Da, răspunse Reed. Nu era mare amator de curse de mașini, dar numele acela chiar îi spunea ceva. Tipul a murit acum câțiva ani, nu-i așa? continuă el.

– N-au avut o căsnicie prea reușită. Pentru Abby, a fost o perioadă complicată. Își creștea singură copiii la o fermă din Virginia. Era strâmtorată cu banii, iar sufletește era o epavă. Acum câteva luni, și-a dat acordul pentru apariția unei biografii a lui Rockwell. Autorul cărții a venit la fermă să stea de vorbă cu ea. Bănuiesc că venise pregătit să o facă praf. Nu-mi dai și mie o gură? întrebă ea, privind cu jind la ecler.

Reed se conformă imediat și îi oferi o bucată din deliciosul desert. Maddy savură o clipă combinația minunată de blat, cremă și glazură.

– Și ce s-a întâmplat pe urmă?

– Acum șase săptămâni, s-a măritat. Cu scriitorul. Deci finalurile fericite nu sunt doar în piese, zise ea, iar chipul i se lumină.

– Ce te face să crezi că de data asta mariajul va rezista?

– Pentru că el e alesul, răspunse ea, aplecându-se ușor în față și privindu-l în ochi. Vezi tu, noi suntem triplete. Ne cunoaștem ca pe propriile buzunare. Când Abby s-a măritat cu Chuck, am regretat profund. Vezi tu, am știut, am simțit că nu e persoana potrivită pentru ea, pentru că o știu pe Abby cum mă cunosc pe mine însămi. Doar că am sperat că, prin cine știe ce minune, căsnicia lor va funcționa. Dar, când s-a măritat cu Dylan, am știut că e cu totul altă poveste.

– Dylan? Dylan Crosby îl cheamă pe noul ei soț?

– Da. Îl cunoști?

– A scris o carte despre Richard Bailey, un artist pe care îl avem sub contract de douăzeci de ani. În perioada în care-și făcea documentarea, am ajuns să ne cunoaștem destul de bine.

– Lumea-i mică.

– Așa e.

La apus, cerul devenise de un roșu aproape sângeriu. Maddy încă nu aprinsese luminile din casă. Balerinul de deasupra terminase antrenamentul. Undeva, de pe hol, se auzea un copil plângând amarnic.

– De ce locuiești într-un loc ca ăsta?

– Cum adică într-un loc ca ăsta? întrebă ea. Ce e-n neregulă cu el?

– Ai niște vecini cam agitați, ca să nu spun altfel.

– Și? îl provocă ea.

– Ai putea să te muți într-un cartier ceva mai răsărit. Mai aproape de centru.

– De ce-aș face-o? Stau aici de șapte ani. E la doi pași de Broadway, aproape de sălile de repetiții și de cursuri. Probabil jumătate dintre chiriași trăiesc ca niște nomazi.

– Nu m-ar mira.

– Mă refer la genul de persoane care dansează în ansambluri, care nu primesc niciodată un rol individual într-un spectacol.

Râse și începu să se joace cu o frunză a plantei. Devenea un fel de tic nervos de care încă nu era conștientă.

– Sunt acei dansatori care trec de la un spectacol la altul și speră mereu că următorul le va prilejui marea șansă la celebritate. În cazul meu, acea șansă a apărut deja. Dar asta nu înseamnă că nu am în continuare sânge de nomad în mine. Nu poți schimba ceea ce ești, Reed. Sau, în fine, n-ar trebui.

El era de aceeași părere. Era unul dintre principiile după care își trăise viața. Era fiul lui Edwin Valentine, unul dintre pionierii industriei muzicale. Era produsul succesului, al bogăției și al supraviețuirii. Era, așa cum

îl descrisese Maddy, devotat afacerii care făcuse parte din viața lui de când se știa. Era nerăbdător, uneori chiar lipsit de scrupule. N-avea ce căuta într-un apartament aproape întunecat, alături de o femeie cu ochi de pisică și zâmbet răutăcios. N-avea de ce să înceapă să își imagineze cum ar fi dacă ar rămâne acolo până la răsăritul lunii.

– O să omori planta, murmură el.

– Știu. Mi-am făcut un obicei din asta.

Maddy simți nevoia să înghită în sec, lucru care o miră din cale-afară. Era ceva straniu în felul în care el o privea. Ceva în tonul vocii lui și în limbajul trupului. I se întâmpla adesea să interpreteze greșit expresiile faciale. Dar niciodată pe cele ale trupului. Reed era tensionat, iar ea o simțea. Și, mai mult decât atât, era, la rândul ei, tensionată.

– Le cumpăr, le omor și tot așa.

– Cred că le ții prea mult la soare. Și le dai prea multă apă. Uneori, dacă ai prea multă grijă de ceva, sfârșești prin a-l sufoca. Îi faci rău.

Nu intenționase să o atingă. Dar, cu toate acestea, își trecuse ușor degetele peste mâna ei.

– La asta nu m-am gândit. Se gândea la furnicăturile pe care le simțea pe braț și pe șira spinării. Îmi imaginez că plantele tale au parte de dozajul perfect de atenție. Nici prea multă, nici prea puțină. Se întrebă dacă același lucru era valabil și pentru femeile din viața lui. Apoi se ridică de la masă. Cafea n-am, dar îți pot oferi un ceai.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să plec.

De fapt, nu trebuia. Nu avea termene-limită, nu avea nici o urgență și nici o întâlnire pe care era obligat

să o onoreze. Dar era un supraviețuitor și știa când era mai bine să se retragă.

– Mi-a făcut plăcere, Maddy. Cina a fost plăcută. Compania, de asemenea.

Ea expiră adânc.

– Mă bucur. Să mai facem de-astea.

O spusese dintr-un impuls. Pentru ea, toate deciziile erau impulsive. Nu se gândea de două ori înainte de a acționa. Așa că tot dintr-un impuls își puse mâinile pe umerii lui și își lipi buzele de ale lui. Sărutul dură mai puțin de o secundă, dar avu efectul unui uragan. El îi descoperi buzele moi, ușor curbate într-un surâs. Îi gustă dulceața îmbietoare și picantă. Aroma ei era suavă, dar suficient de puternică să îl ațâțe, să îl ispitească, să îl facă să își dorească mai mult. Când ea se retrase, el nu putu să nu-i observe expresia de uimire. Și felul în care fusese nevoită să tragă aer în piept. Aproape că își pierduse suflul.

„Ce-a fost asta?“ își spuse ea. „Ce-a fost asta, pentru numele lui Dumnezeu?“ Era o femeie obișnuită cu sărutările lejere, prietenoase, cu îmbrățișările și mângâierile. Dar nici una dintre toate astea nu o cutremurase ca acel sărut, care o făcuse să-și dorească mai mult. Pentru că toată viața se obișnuise să își nege pornirile și sentimentele, îi fu ușor să controleze dorința de a risca din nou.

– Mă bucur că ai venit, îi spuse, surprinsă de tremurul din propria voce.

– Și eu.

Lui Reed i se întâmpla foarte rar să simtă nevoia de a se controla. Să simtă nevoia de a-și refuza ceva. Sau pe cineva. Dar, în acele momente, știa că era nevoit să o facă.

– Noapte bună, Maddy.

– Noapte bună.

El ieşi din apartament, iar ea îl urmări cu privirea. Apoi îşi ascultă pornirea trupului şi se aşeză. Mai bine ar sta să se gândească un pic. Sau ceva mai mult. Privirea îi poposi asupra plantei, care se îngălbenea aproape vizibil lângă fereastra întunecată. Şi îşi dădu brusc seama că ea însăşi stătuse în beznă prea multă vreme.

capitolul 3

Maddy se aşeză în rând cu ceilalţi dansatori. Stătea lângă bară, cu muşchii încălziţi şi privirea visătoare. Instructorul transmitea cu voce tare comenzile: *plié, tendu, attitude*. Picioare, trunchiuri şi braţe se mişcau drept răspuns, într-o repetiţie nesfârşită.

Lecţia de dimineaţă îi reamintea trupului că era capabil să-şi sfideze limitele şi să execute mişcări nenaturale iar şi iar, până la perfecţiune. Altfel, trupul s-ar fi revoltat, refuzând să se suprasolicite, refuzând să ridice piciorul până deasupra capului, refuzând să se aplece şi să se îndoaie, refuzând să îşi depăşească atribuţiile ce-i revin în mod natural. Şi, refuzând toate aceste lucruri, ar fi redevenit un trup ca toate celelalte. Ar fi devenit normal.

Pentru Maddy, nu era nevoie de concentrare sută la sută pentru acea lecţie matinală. Trupul ei avea încorporată, de mulţi ani, o disciplină internă care îi permitea să treacă de încălzire fără cine ştie ce efort. Aşa că îşi permitea să viseze cu ochii deschişi, să-şi lase mintea să cutreiere dincolo de pereţii sălii de antrenament.

Grand plié. Maddy îndoi genunchii şi îşi lăsă corpul să coboare până când aproape atinse podeaua. Muşchii tresăriră, apoi se dădură bătuţi şi executară comanda. Ea se întrebă dacă Reed era deja la birou, cu toate că nu era încă ora nouă. Probabil ajunsese, conchise ea. Îşi imagina că era la birou zilnic înaintea secretarei. Oare se gândise vreun pic la ea?

Attitude en avant. Ridică piciorul în unghi de nouăzeci de grade și menținu poziția cât timp dură numărătoarea. Probabil nu se gândise deloc la ea. Era prea ocupat să se gândească la întâlniri de afaceri și la programări ca să-și poată lăsa mintea să evadeze.

Battement fondu. Nu era nevoie, totuși, să se gândească de pe acum la ea. Poate mai târziu, în drum spre casă, la un pahar de băutură savurat în liniște, avea să își îngăduie să se gândească un pic și la ea. S-ar fi bucurat să fie așa.

Costumul de antrenament era deja ud leoarcă atunci când Maddy păși spre centrul încăperii, pentru partea a doua a antrenamentului. Toate exercițiile făcute la bară aveau să fie executate din nou. La semnalul instructorului, începu. 1, 2, 3, 4... și 1, 2, 3, 4.

Afară ploua. Maddy vedea ploaia șiroind pe geamuri în timp ce se întindea, se apleca și menținea poziția, în funcție de comenzile primite. Era o ploaie caldă. Când se grăbise spre sala de antrenament, simțise aerul încărcat. Acum, spera că ploaia nu avea să se oprească înainte de terminarea antrenamentului.

Copilă fiind, nu prea avusese vreme de plimbări prin ploaie. Nu regreta nimic din acei ani, dar își dădea seama că ea și restul familiei își petrecuseră cea mai mare parte din timp la repetiții și în gări, nu în parcuri sau locuri de joacă. Părinții le asiguraseră un mediu plin de glume, ghicitori și povești. Distracția nu înceta niciodată. Creaseră pentru ei, cei patru copii, lumi fantastice încântătoare, ca doi irlandezi care se respectă. Pentru ei, imaginația nu cunoștea limite.

Învățase enorm de la ei, chiar dacă nu avusese parte de o educație în sensul clasic al termenului. Drumurile

erau prilej pentru lecţii de geografie. Cunoştinţele de gramatică şi literatură le dobândise datorită cărţilor pe care părinţii lor le iubiseră şi le transmiseseră mai departe. Noţiunile de matematică le deprinsese repede. De ele ţinea supravieţuirea. Avusese parte de o educaţie neconvenţională, dar descoperise ulterior că nivelul ei nu era sub al multora dintre persoanele cu care intra în contact.

Maddy nu simţise lipsa parcurilor şi a locurilor de joacă. Copilăria ei fusese, în sine, ca un carusel. Dar ca femeie nu rata niciodată şansa de a se plimba printr-o ploaie caldă de vară. Probabil Reed n-ar face asta vreodată. Nici nu i-ar trece prin minte aşa o idee. Erau din lumi complet diferite, şi asta nu doar pentru că veniseră pe lume din familii diferite. Făcuseră alegeri diferite şi aveau înclinaţii opuse. Era un tip logic, poate chiar un pic necruţător. Lipsit de scrupule. E drept şi că nimănui nu i s-ar părea logic să-ţi forţezi zi de zi limitele trupului, să tragi de el în toate felurile, în poziţii nefireşti, să te dedici trup şi suflet teatrului şi să-ţi pui viaţa în slujba capriciilor publicului. Iar dacă era necruţătoare, era cu sine, prin felul în care îşi forţa limitele fizice.

De ce oare se tot gândea la el? Nu se putea opri. Îşi tot punea întrebări. Îşi tot amintea cum razele soarelui la apus îi întunecaseră părul sau felul în care ochii lui îi fixaseră pe ai ei – intrigat, direct, cinic. Era oare o nebunie ca ea, o optimistă până-n măduva oaselor, să fie atrasă de un cinic? Sigur că era. Dar mai făcuse lucruri nebuneşti la viaţa ei.

Se sărutaseră o singură dată, dacă acela putuse fi numit sărut. Nu o cuprinsese cu braţele. Nu-şi apăsase

flămând buzele de ale ei. Cu toate astea, ea continua să retrăiască, iar și iar, acel scurt contact. Bănuia sau, cumva, era sigură că nici pe el nu îl lăsase indiferent acel moment. Chiar dacă era o nebunie, se hrănea cu valul de senzații ce-o cuprindea de fiecare dată când își amintea de acel sărut. Pielea ei deja asudată se acoperea ca de o boare stranie. Ritmul inimii, deja accelerat de efort, creștea și mai mult. Lui Maddy i se părea uimitor că simpla amintire a unei senzații putea produce un asemenea efect. Se lansă într-o serie de piruete, luând cu ea ca un voal invizibil senzațiile din timpul sărutului.

Mai târziu, cu părul încă ud după duș, Maddy trase pe ea o salopetă de un galben intens. În vestiar și la dușuri plutea un miros de apă de colonie și pudră de talc. O femeie înaltă, goală până la brâu, stătea așezată într-un colț și își masa coapsa, încercând să scape de o supărătoare crampă musculară.

– Mulțumesc mult că mi-ai spus despre cursul ăsta. E mai dur decât cel la care mergeam eu. Și mai ieftin cu cinci dolari.

Wanda purta o pereche de blugi și un tricou mulat și își prinsese pletele de abanos într-un coc semiaranjat.

– Doamna are o slăbiciune pentru dansatorii nomazi, răspunse Maddy, așezându-se călare pe bancă și luând un föhn.

– Altele ca tine ar ține secret un asemenea loc.

– Ei, haide, Wanda...

– Lumea noastră nu-i tocmai lapte și miere, scumpo. Ai ajuns deja la stadiul în care ai doar roluri principale, dar să nu-mi zici că nu le simți pe tinerele aspirante suflându-ți în ceafă.

– Ba da, dar asta mă face să muncesc şi mai mult. De unde ţi-ai luat cerceii? întrebă Maddy, renunţând la föhn.

– De la un mic magazin din Village. Au costat cinci şaptezeci bucata, răspunse Wanda, dând încet din cap ca să pună în valoare uriaşele prisme roşii care aproape că-i ajungeau până la umeri.

– Aveau şi pe albastru?

– Probabil. Îţi plac chestiile astea extravagante?

– Sunt înnebunită după ele.

– Îţi dau ţie cerceii dacă-mi dai tricoul ăla cu ochi imprimaţi peste tot.

– S-a făcut, răspunse Maddy. Ţi-l aduc la repetiţii.

– Pari fericită.

– Chiar sunt fericită, îi şopti Maddy la ureche.

– Am senzaţia că ţi se trage de la un bărbat.

Maddy ridică din sprâncene şi se studie în oglindă. Pielea fără strop de machiaj radia de sănătate. Buzele îi erau pline şi frumos conturate. Păcat că avea genele prea deschise la culoare şi cam scurte. Chantel era cea cu gene lungi şi negre.

– Mi se trage de la un bărbat..., repetă ea, amuzată. Adevărul e că am cunoscut un tip.

– Se vede. Arată bine?

– Bine de tot. Are nişte ochi cenuşii absolut incredibili. Cenuşii fără pic de verde. Şi un pic de gropiţă în bărbie.

– Zi-mi cum arată la corp, ceru Wanda.

Izbucniră în râs, iar Maddy conchise că, de multe ori, prieteniile durabile sunt cele care se formează foarte uşor.

– Suplu, lat în umeri. Se ține bine. Cred că are un tonus muscular bun.

– Crezi?

– Nu l-am văzut dezbrăcat.

– Păi de ce, scumpo? Care-i problema ta?

– Am luat cina împreună, atât.

Maddy era obișnuită să vorbească deschis despre sex. Mai mult să vorbească decât să treacă la fapte.

– Cred că era interesat de mine... dar într-un fel detașat, așa...

– Bun, deci trebuie să-l facem să fie interesat într-un fel atașat. Sper că nu e tot dansator!

– Nu, nu e.

– Asta-i bine, replică Wanda și se apucă să își desfacă cerceii. Dansatorii sunt niște soți de tot rahatul. Crede-mă, știu ce spun.

– N-am de gând să-l iau de bărbat. Dar, stai așa! Ai fost măritată cu un dansator?

– Da, acum cinci ani. Ne-am cunoscut la repetițiile pentru *Pippin*. Ne-am luat în seara premierei, spuse Wanda, întinzându-i lui Maddy cerceii. Problema a fost că înainte de finalul stagiunii uitase deja că verigheta de pe degetul meu avea legătură cu el.

– Of, Wanda, îmi pare rău.

– Mi-am învățat lecția, zise ea și ridică din umeri. Acum, știu să nu mă leg la cap cu tipi dintr-ăștia arătoși și cu vorbele la ei. Decât dacă sunt plini de bani. Al tău e?

– Al meu e... cum? A, da, cred că da, răspunse Maddy, strâmbându-se în oglindă.

– Atunci, pune gheara pe el. Ia-l de bărbat! Dacă nu merge, măcar te alegi cu bănuți la partaj.

– Nu cred că eşti chiar aşa cinică pe cât vrei să pari. Ai suferit la greu, aşa e?

– Ca naiba! Wanda fu surprinsă să se audă spunând acele cuvinte pe care nu le rostise niciodată cu voce tare. Să zicem că am învăţat că o căsnicie nu are cum să meargă dacă doar unul dintre parteneri respectă regulile jocului. Acum, ce-ai zice să luăm micul dejun?

– Nu pot. Maddy privi ghiveciul cu filodendron pe care îl pusese sub bancă. Am un comision de făcut, continuă ea.

– Chestia aia? zise Wanda rânjind. Scumpo, aia e moartă şi-ngropată.

– Ba nu. Are nevoie de atenţie bine dozată, răspunse Maddy în timp ce făcea eforturi să-şi prindă cerceii.

Se gândea fără încetare la ea. Nu reuşea să şi-o scoată din minte. Reed nu era obişnuit să-i afecteze ceva sau cineva programul, rutina zilnică. În nici un caz nu se aştepta ca factorul perturbator să fie o femeie excentrică şi aeriană cu sigle roz pe pereţi. Nu aveau absolut nimic în comun. Noaptea trecută îşi tot repetase acea idee, dar tot nu reuşise să adoarmă. Nu avea cu ce să îl atragă. Poate în afară de acei ochi de culoarea whisky-ului. Sau de acel râs care izbucnea ca din senin şi al cărui ecou încă îi stăruia în minte.

El prefera femeile cu maniere elegante şi gusturi clasice. Nici una dintre fostele lui alegeri nu s-ar fi lăsat dusă nici cu poliţia într-un cartier ca acela în care locuia Maddy. Să stea acolo nici nu s-ar fi pus problema. Şi cu siguranţă n-ar fi mâncat din farfuria lui. Femeile cu care ieşea el de obicei mergeau la teatru ca să urmărească spectacolele, nu ca să joace-n ele. Şi n-ar fi vrut nici

în ruptul capului ca un bărbat să le vadă asudând ca nişte cai.

Şi-atunci, de ce avea impresia, după întâlnirea cu Maddy O'Hurley, că toate femeile cu care umblase fuseseră nişte plicticoase? N-avea cum să fie adevărat. Reed încercă să se concentreze asupra cifrelor de vânzări de pe birou. Niciodată nu ieşise cu o femeie doar pentru că arăta bine. Voia şi căuta o persoană capabilă să susţină o conversaţie inteligentă, o persoană cu stil, cu umor şi cu interese asemănătoare cu ale lui. Cineva cu care să poată discuta, la cină, despre expoziţia impresionistă de la Muzeul Metropolitan sau, la un digestiv, despre vremea din St. Moritz.

Evitase să aibă legături cu femeile din industria divertismentului. Îi respecta şi îi admira pe cei din industrie, dar, din punct de vedere social, nu voia să se amestece cu ei. În calitate de director al companiei Valentine Records, avea mereu de-a face cu muzicieni, cântăreţi, impresari. Valentine Records era mai mult decât o afacere. Aşa o privise tatăl lui. Era o companie care scotea pe piaţă doar ce era mai bun în industria muzicală, de la Bach la rock, şi care preţuia talentele pe care le descoperea şi pe care le cultiva.

Muzicienii făcuseră parte din viaţa lui Reed încă din copilărie. Le înţelegea nevoile, ambiţiile şi vulnerabilităţile. În timpul său liber, prefera compania unor indivizi mai puţin complicaţi. Mai puţin mânaţi de dorinţa de a avea succes. Propriile lui ambiţii îi erau de ajuns. Valentine Records era cea mai importantă companie din domeniu, iar Reed voia să o menţină acolo, pe primul loc. Nu doar pentru tatăl lui, ci şi pentru el. Iar în zilele în care lucra până la zece ore cu şi pentru oameni din

divertisment, i se părea firesc ca la finalul zilei să ia o pauză de la ei.

Cu toate astea, se gândea în permanenţă la Maddy.

Care era treaba cu ea? Reed dădu dosarul cu cifre la o parte şi se duse la geam. Ploaia transformase peisajul urban, îmbrăcându-l într-o peliculă umedă şi neclară. Profesia lui Maddy cerea, dacă nu chiar impunea activarea unui scut de protecţie pe care ea nu părea să îl aibă. Oare chiar era atât de simplă şi de lipsită de complicaţii cum părea?

La urma urmei, de ce-i păsa?

Luaseră cina împreună. Fusese o cină scurtă şi nefandosită. Purtaseră o conversaţie interesantă, cumva chiar intimă. Se sărutaseră scurt, prieteneşte. Iar acel sărut îi înmuiase picioarele. Aşadar, despre asta era vorba. Despre atracţie. Era atras de ea. Nu avea cum să rămână indiferent în faţa unui chip energic şi luminos şi a unui trup bine lucrat. Era normal să fie intrigat de acea femeie cu filosofii ciudate. Ce rău putea să-i facă dacă s-ar mai vedea cu ea? Era simplu. Tot ce avea de făcut era să pună mâna pe telefon şi să o sune. Ar putea lua cina împreună din nou, doar că în termenii dictaţi de el. Iar până la finalul serii avea să-şi dea seama ce anume în legătură cu ea nu îi dădea pace.

Uşa se deschise, iar expresia de nemulţumire de pe faţa lui Reed se transformă într-un zâmbet pe care foarte puţine persoane aveau ocazia să îl vadă.

– Nu-i vreme bună de golf, aşa e?

– Clubul e ca un mormânt când plouă.

Edwin Valentine intră în birou cu paşi mari, apoi se prăbuşi pe un fotoliu.

– În afară de asta, continuă el, nu mă simt bine dacă nu trec pe aici măcar o dată la două săptămâni. Umblă vorba că ești pe punctul să le-o sufli pe Libby Barlow celor de la Galloway Records.

Prudent, ca întotdeauna, Reed se mulțumi să încline ușor capul.

– Cam așa ceva.

Edwin încuviință tăcut. Acel birou fusese al lui aproape douăzeci de ani. În acea perioadă, el luase toate deciziile. Cu toate astea, nu simțea nici regret, nici vreo urmă de invidie că fiul lui stătea acum la acel birou. Pentru asta muncise, de fapt.

– Femeiușca are o voce senzațională. Mi-ar plăcea ca Dorsey să-i producă primul album la noi.

Reed surâse. Ca de obicei, tatăl lui avea instincte extrem de precise.

– S-a pus în discuție. Cred în continuare că ar trebui să ai un birou aici. Nu o să trebuiască să vii din nou la program.

– N-am stat niciodată la program, interveni Edwin.

– În fine, ideea e că Valentine Records ar trebui să aibă parte de aportul lui Edwin Valentine.

– Îl are pe al tău.

Edwin își împreună mâinile și își privi fiul direct în ochi, cu căldură și calm.

– Sigur, îmi dau seama că uneori ți-ar prinde bine niște sfaturi de la bătrânul tău tată. Dar tu ești acum la cârmă. Iar corabia navighează bine.

– Nu te-aș dezamăgi niciodată.

Edwin simțea intensitatea din vocea fiului său și înțelegea o parte din pasiunea ce răzbătea din ea.

– Ştiu, Reed. Şi sper că ştii deja că, dintre toate lucrurile din viaţa mea, nimeni şi nimic nu m-a făcut mai mândru decât sunt de tine.

Se simţi copleşit de emoţie. De recunoştinţă. Şi de dragoste.

– Tată...

Înainte să îşi poată duce gândul la bun sfârşit, în birou îşi făcu apariţia secretara, aducând o tavă cu cafele şi rulouri cu scorţişoară.

– Fir-ar să fie, Hannah! Eşti la fel de precisă şi de promptă ca-ntotdeauna.

– Şi dumneavoastră sunteţi la fel, domnule Valentine. Parcă aţi şi slăbit un pic.

Ea îi pregăti cafeaua exact cum ştia că îi place, apoi îi făcu lui Reed cu ochiul atât de fugitiv, că nimeni n-ar fi remarcat gestul. Hannah lucra pentru companie de doisprezece ani şi era singura care şi-ar fi permis să-i arunce lui Reed o privire într-atât de poznaşă.

– Hannah, vrăjitoare mică! N-am slăbit deloc, ba chiar am luat câteva kilograme.

Edwin nici nu termină bine fraza, că-şi şi pusese două rulouri pe farfurie.

– Nu se observă, domnule Valentine. Puse ceaşca de cafea pe biroul lui Reed. Aveţi o întâlnire la unsprezece şi jumătate. Doriţi să o reprogramez?

– A, nu din cauza mea, interveni Edwin.

Reed se uită la ceas şi făcu un calcul rapid.

– Nu e nevoie să reprogramezi, Hannah. E în regulă. Mulţumesc.

– Ce femeie! spuse Edwin cu gura plină, după ce Hannah ieşi. Ai luat o decizie foarte bună să o alegi drept secretară după ce-am ieşit eu la pensie.

– Nu cred că Valentine Records ar putea funcționa fără Hannah, spuse Reed.

Privi afară, pe fereastră, cu gândul la o cu totul altă femeie decât cea despre care vorbea.

– Ce-ai pe suflet, Reed?

– Poftim?

Revenind cu gândurile în prezent, Reed luă ceașca de cafea.

– Cifrele arată bine. Cred că o să fii încântat la sfârșitul anului fiscal.

Edwin era convins de asta. Reed era produsul minții și al sufletului lui. I se întâmpla uneori să se întrebe dacă nu cumva și-a modelat fiul prea mult după chipul și asemănarea lui.

– Nu mi se pare că de la cifre ai aerul ăsta pierdut.

Reed încuviință și decise să răspundă la întrebare și, în același timp, să o evite.

– M-am tot gândit la piesa pe care o finanțăm.

Edwin zâmbi.

– Încă ești neîncrezător cu privire la instinctul meu?

– Nu.

Deja putea fi sincer în răspunsuri.

– Am avut mai multe întâlniri cu producătorul și cu regizorul. Chiar am asistat la câteva repetiții. Cred că piesa va fi un succes uriaș și va avea încasări bune. Acum, prioritatea noastră sunt promovarea și campania de marketing pentru album.

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să intervin și eu un pic pe partea aia.

– Știi bine că nu e nevoie să întrebi.

– Ba e. Tu eşti şeful, Reed. Când m-am retras, n-am făcut-o doar de formă. Dar, în ce priveşte acest proiect, chiar îmi e drag. Am ceva investiţie personală în el.

– Nu mi-ai spus niciodată de ce.

Edwin zâmbi şi mai luă o bucată de rulou.

– E o poveste veche. Foarte veche. Spune-mi, ai cunoscut-o deja pe Maddy O'Hurley?

Reed se încruntă. Oare tatăl lui îl cunoştea chiar atât de bine?

– Culmea e că...

Telefonul de pe birou sună, iar el fu bucuros de întrerupere.

– Da, Hannah.

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule Valentine, dar vă caută o domnişoară. Hannah era o tipă dură, dar cu greu se abţinea să nu zâmbească în faţa tinerei ude leoarcă din faţa ei. Spune că trebuie să vă livreze ceva.

– Preia tu livrarea, Hannah.

– Vrea să vă înmâneze personal obiectul. Domnişoara se numeşte... Maddy.

Reed făcu o pauză. Era pe punctul să refuze.

– Maddy? Spune-i să intre, te rog!

Udă leoarcă, Maddy intră în birou cu geanta cu echipament pe umăr şi cu planta muribundă în braţe.

– Reed, îmi pare rău că te deranjez, dar m-am tot gândit şi am ajuns la concluzia că mai bine ai păstra tu planta asta. Cu mine o aşteaptă o moarte sigură. De fiecare dată când ucid încă o plantă, am nişte remuşcări cumplite şi mă gândeam că de data asta poate mă scuteşti tu de ele.

Când Maddy trecu pe lângă fotoliul lui, ca o furtună, Edwin se ridică.

– Bună.

Ea îi zâmbi și se strădui să ignore rulourile cu scorțișoară care tronau pe tavă.

– Știu că vă întrerup discuția, dar chiar e o chestiune de viață și de moarte. Puse planta udă și aproape în agonie pe biroul imaculat din lemn de stejar. Dacă totuși moare, te rog să nu-mi spui. Dar, dacă supraviețuiește, chiar vreau să știu. Mulțam!

Zâmbi din nou și se pregăti să iasă din birou.

– Maddy, începu Reed, care avea pentru prima dată loc să scoată un sunet. Vreau să ți-l prezint pe tatăl meu. Faceți cunoștință. Edwin Valentine, ea e Maddy O'Hurley.

– A!

Maddy îi întinse mâna, apoi și-o retrase.

– Sunt udă leoarcă, se scuză ea. Dar mă bucur să vă cunosc.

– Încântat, răspunse Edwin radios. Luați loc!

– A, nu, exclus. Sunt plouată.

– Ce rău poate face un pic de apă?

Maddy nu apucă să protesteze. Edwin o luă de braț și o conduse la unul dintre scaunele ample și confortabile de lângă birou.

– V-am admirat pe scenă, adăugă el.

– Mulțumesc.

Nu-i trecu prin minte că poate ar fi cazul să se simtă flatată, poate chiar copleșită de moment. Era alături de unii dintre cei mai bogați și influenți bărbați din întreaga țară. Îl privi pe Edwin Valentine și fu cucerită de chipul rubicond și blând. Nu găsi însă nici o urmă de asemănare între el și fiul lui.

– Bei o cafea, Maddy?

Chiar nu semăna deloc cu fiul. Reed avea trăsături ferme şi era suplu ca o felină. Flămând. Înfocat. Maddy simţi că i se înfierbântă sângele-n vene.

– Cafea nu beau deloc, dar o ceaşcă de ceai ar fi nemaipomenită.

– Ia şi un rulou, o ispiti Edwin.

– O să iau. Şi n-o să mai mănânc de prânz. Mi-ar prinde bine ceva care să-mi crească glicemia, zise ea şi alese ruloul cu cea mai multă glazură. Ne întrebam dacă o să ne faceţi o vizită la repetiţii, domnule Valentine.

– Chiar mă gândeam la asta şi vorbeam cu Reed despre piesă. El pare să creadă că va fi un mare succes. Ce părere aveţi?

– Nu spun nimic. Sunt superstiţioasă. Dar cred că numerele de dans din spectacol o să-i facă praf, răspunse ea, aruncându-i o privire plină de recunoştinţă secretarei care tocmai îi aducea ceaiul. Chiar azi după-amiază repetăm un număr de senzaţie. Dacă nici ăsta nu va fi un succes, mă întorc la vechea mea slujbă de chelneriţă.

– Am încredere în opinia dumitale, spuse Edwin şi o bătu uşor peste mână. Ştiu că dacă un O'Hurley nu ştie să evalueze un număr de dans, nimeni nu ştie. I-am cunoscut pe părinţii tăi, adăugă el, văzându-i reacţia uimită.

– Serios? întrebă ea, uitând complet de rulou. Nu-mi amintesc să-i fi auzit vorbind despre dumneavoastră.

– E mult de-atunci. Îl privi pe Reed, parcă cerându-şi scuze, şi continuă: Eram la începutul carierei. Căutam talente şi voiam să fac bani. Pe ai tăi i-am cunoscut chiar aici, la New York. Nu îmi mergea tocmai grozav, iar ei m-au invitat să dorm pe un pat pliant în camera lor de hotel. N-am uitat niciodată gestul lor.

Maddy privi în jur.

– Ce să spun, v-aţi descurcat destul de bine de atunci, domnule Valentine.

El izbucni în râs şi-i mai oferi un rulou.

– Mereu mi-am dorit să îi pot răsplăti cumva pentru gestul lor. Chiar le-am promis că o voi face. Sunt douăzeci şi cinci de ani de atunci. Tu şi surorile tale eraţi în scutece. Chiar cred că am ajutat-o pe mama voastră să o schimbe pe una dintre voi.

Ea zâmbi.

– Era foarte greu să ne deosebiţi pe Chantel, Abby şi pe mine.

– Aveaţi şi un frate, îşi aminti el. O puşlama mică.

– Aşa a rămas şi-n ziua de azi.

– Cânta la pian absolut îngereşte. I-am spus tatălui tău că într-o bună zi, dacă am să pot, am să-i ofer un contract. Dar, când m-am pus pe picioare şi am reuşit să-ţi reperez familia, fratele tău deja nu mai era în breaslă.

– Da, spre disperarea lui tati, Trace a decis că nu mai are chef să-şi petreacă viaţa pe drumuri. Aşa că a ales altă cale.

– Tu şi surorile tale aţi avut şi o formaţie.

– Da. Tripletele O'Hurley.

– Am vrut să vă ofer un contract, spuse el, spre uimirea lui Maddy. Dar fix atunci Abby s-a măritat.

Un contract cu o casă de discuri? Şi nu cu orice casă, ci cu Valentine Records!

– Tati ştia?

– Am vorbit despre asta, da.

– O, Doamne! exclamă ea, clătinând din cap. Probabil i-a fost cumplit de greu să lase să treacă aşa o ocazie, dar nu a spus o vorbuliţă. Eu şi Chantel am onorat

angajamentele pe care le aveam în picioare după ce Abby s-a măritat, apoi ea a luat-o spre vest, iar eu, spre est. Bietul tati...

– A fost mereu mândru de voi. Şi pe bună dreptate.

– Sunteţi un om cumsecade, domnule Valentine. Şi de-asta finanţaţi piesa? În semn de mulţumire pentru acea noapte?

– Un semn de mulţumire care o să-mi aducă în cont nişte bani frumoşi. Maddy, aş vrea să-i revăd pe părinţii tăi.

– O să văd cum pot aranja. Se ridică de pe scaun. Trebuia să ajungă cât mai repede la repetiţii. Reed, îmi pare rău, n-am vrut să îţi dau peste cap întâlnirea cu tatăl tău.

– Nu este nevoie să îţi ceri scuze. A fost palpitant. Şi revelator.

El se ridică şi o privi fix, aşa cum făcuse pe toată durata vizitei. Ea îl privi la rândul ei. Arăta atât de bine la birou, în dreptul ferestrei, în acel birou cu scaune şi fotolii din piele şi picturi în ulei.

– Am mai zis că lumea-i mică.

Din păr încă i se prelingeau picături de apă. Cerceii, nişte triunghiuri ridicole din sticlă roşie, îi atârnau la urechi. Salopeta galbenă şi tricoul de un albastru intens erau bine-venite pete de culoare într-o lume ternă.

– Aşa e.

– O să iei planta, da?

El privi ghiveciul şi pe tristul său locatar.

– O să fac tot ce pot, dar nu-ţi promit nimic.

– Mai bine. Promisiunile mă agită, pentru simplul fapt că trebuie să te ţii de ele. Inspiră adânc. Ştia că trebuia să plece, dar cumva nu se putea smulge din acel loc.

Biroul tău e altfel decât mi-l imaginam. E elegant într-un fel organizat. Ţi se potriveşte. Mulţumesc pentru ceai.

Un imbold de neînţeles îl făcea pe Reed să vrea să o atingă. Să vrea să îşi ocolească biroul şi să îşi plimbe mâinile pe trupul ei.

- Oricând.

- Poate vineri? îndrăzni ea.

- Vineri?

- Sunt liberă vinerea asta. Acum, că îşi luase inima în dinţi, Maddy decise că nu avea nimic de pierdut. Sunt liberă vinerea asta, repetă ea. Ne-am putea vedea după repetiţii.

El nu avea nici cea mai vagă idee ce avea în agendă vineri. Nici cea mai vagă idee cum să îi răspundă unei femei atât de directe. Nici cea mai vagă idee de ce era atât de bucuros.

- Unde?

Ea îi zâmbi cu toată faţa. Ochii îi străluceau.

- La Rockefeller Center. Ora şapte seara. Vezi că o să întârzii. Se întoarse şi-i întinse mâna lui Edwin. Mă bucur tare mult că v-am cunoscut. Apoi, cu obişnuitul ei aer relaxat, se aplecă şi-l sărută pe obraz. La revedere!

- La revedere, Maddy.

Edwin aşteptă ca ea să iasă din birou, apoi se întoarse spre fiul său. Nu era obişnuit să-i vadă acea expresie de uluire.

- Când un bărbat nimereşte în mijlocul unui uragan, ar face bine să-şi pună centura de siguranţă sau să se lase dus de val.

Edwin zâmbi şi mai luă un rulou.

- Eu, unul, tare m-aş lăsa dus de val.

capitolul 4

Reed nu se putea abţine să nu se întrebe dacă nu cumva ea se juca un pic cu mintea lui. Maddy O'Hurley n-avea nimic din imaginea sau comportamentul unei vrăjitoare, în sensul general înţeles, dar el chiar nu găsea altă explicaţie în timp ce se plimba aiurea pe lângă Rockefeller Center, la ora şapte, într-o seară cam ploioasă. În mod normal, ar fi fost la el acasă, bucurându-se de o cină liniştită înainte de a se ocupa de teancurile de documente din servietă.

Pe Fifth Avenue, traficul era intens, iar şoferii – indispuşi de căldură şi de zgomot. Cei care aveau norocul să dispună de timp liber şi să aibă unde şi cu cine să-l petreacă plecau din oraş, sperând că până luni căldura avea să se mai domolească. Pietonii treceau grăbiţi, unii cu şireturile desfăcute şi tricouri lălâi, ca nişte nomazi în plin deşert, căutând o oază cu aer condiţionat, canapele comode şi o băutură rece.

Aruncă o privire lipsită de interes spre câţiva copii cu ochii bine antrenaţi să depisteze turiştii şi să îi convingă să cumpere garoafe roşii la un dolar firul. Nici unul nu se deranjă să-l abordeze pe Reed, care nu părea nici generos, nici naiv. Prinse din aer frânturi din conversaţiile celor din jur, dar îi ignoră. Era prea ocupat să-şi pună întrebări.

Oare de ce fusese de acord să se vadă cu ea? Răspunsul era suficient de clar. Voise să o vadă. N-avea rost să se ascundă după deget. Îi incita... curiozitatea, conchise

Reed, într-un sfârşit, pentru că nu găsise un cuvânt mai potrivit. Era genul de femeie care ar fi trezit, într-adevăr, curiozitatea oricui. Era o femeie de succes în domeniul ei, şi, cu toate astea, nu picase în capcanele succesului şi nici nu dădea semne că avea să cadă vreodată. Era atrăgătoare, dar nu miza pe felul în care arăta. Avea o privire sinceră, onestă – pentru cei care chiar mai credeau în asemenea calităţi. Într-adevăr, Maddy era, fără doar şi poate, un personaj curios. Dar de ce naiba nu fusese în stare să se adune şi să propună pentru întâlnire un loc mai... potrivit, cel puţin?

Trecu pe lângă un grup de adolescente care râdeau de mama focului, iar Reed fu nevoit să se dea la o parte din calea lor, ca să nu fie luat pe sus. Una dintre fete întoarse capul după el. Îi plăcuse expresia lui distantă şi silueta suplă. Îşi duse mâna la gură şi îi şopti ceva uneia dintre tovarăşele ei. Urmă încă un hohot general de râs, apoi adolescentele se pierdură în mulţime.

Un vânzător stradal de îngheţată făcea vânzare bună cu un grup de funcţionari care încă nu evadaseră din oraş în weekend. Reed trimise la plimbare un bişniţar care îi oferea două bilete la spectacolul de seară de la Radio City. Un minut mai târziu, îl văzu cum aborda un cuplu de turişti mai în vârstă. O stradă mai încolo, se auzea sirena unei ambulanţe. Nimeni nu se deranjă să privească într-acolo.

Reed simţi cum broboane mici de transpiraţie încep să i se formeze sub guler. Ceasul arăta ora 7.20. Era la capătul răbdării când ea îşi făcu apariţia. Arăta cumva altfel, cu totul altfel faţă de zecile de oameni de pe stradă. Părul şi hainele îi erau colorate, dar în jur erau şi persoane îmbrăcate chiar mai fistichiu. Când păşea, avea

un fel de graţie relaxată, fără a se mişca însă încet. Părea că nu face nimic încet. Şi totuşi, făcea totul cu uşurinţă. Reed ştia că, dacă ar face un efort, ar depista în jur cinci femei mai frumoase decât ea. Însă privirea lui o fixa pe ea, numai pe ea. Iar în mintea lui exista doar ea. Chiar în acea clipă, Maddy îl văzu şi grăbi pasul.

– Îmi pare rău. Nu ştiu cum reuşesc, dar mereu ajung în situaţia de a-mi cere scuze că am întârziat. Am ratat autobuzul, după care m-am gândit că n-ar fi rău să trec pe acasă şi să mă schimb după repetiţie. Bănuiam că tu eşti la costum.

Îi aruncă un zâmbet strălucitor, plin de veselie.

– Mă bucur că am bănuit corect.

În loc de salopetă, purta o rochie în culorile curcubeului, care o făcea să semene cu adevărat cu o nomadă, aşa cum se şi autointitula. Pe lângă ea, toţi cei din jur păleau.

– Puteai să iei un taxi, murmură el, menţinând acea distanţă infimă, dar vitală dintre ei.

– N-am obiceiul ăsta. O să mă revanşez pentru întârziere, răspunse ea şi-l luă de braţ atât de repede şi cu atâta camaraderie, încât obişnuita lui reţinere de la contacte personale n-avu timp să intre-n acţiune. Cred că eşti leşinat de foame, la cât m-ai aşteptat. Şi eu mor de foame, cu toate că n-am stat s-aştept. Ştiu o pizzerie grozavă la doi...

Maddy se feri ca să evite în ultima clipă coliziunea cu o femeie din cale-afară de grăbită. El profită de întrerupere ca să strecoare câteva cuvinte.

– Fac eu cinste. Şi cred că putem mânca altceva decât pizza.

Maddy rămase impresionată când el reuşi să oprească din prima un taxi. Nu obiectă când Reed îi indică şoferului o adresă din selecta zonă Park Avenue.

- Bine, de acord, putem alege altceva decât pizza, acceptă ea, căci surprizele şi întorsăturile de ultim moment îi făceau mare plăcere. A, şi să ştii că mi-a plăcut mult de tatăl tău.

- Cred că şi lui de tine.

Maddy nici nu clipi când, la un semafor, o altă maşină îi tăie calea taxiului, iar şoferul începu să rumege parcă nişte înjurături în arabă.

- Ce ciudat că-i ştie pe ai mei! Tata e genul care nu pierde prilejul să menţioneze numele persoanelor importante pe care le-a cunoscut la un moment dat. Dar de tatăl tău nu a pomenit niciodată.

Reed se întreba dacă parfumul ei avea să persiste în maşină după ce coborau. Cumva, îşi imagina că da.

- Probabil a uitat.

Maddy chicoti ca o şcolăriţă.

- Mă-ndoiesc. Tata a cunoscut-o la un moment dat pe nepoata soţiei unui tip al cărui frate fusese figurant în filmul *Singin' in the Rain*. N-a uitat niciodată detaliul ăsta. Şi mi se pare straniu că tatăl tău îşi aminteşte de o noapte petrecută pe un pat pliant într-o cameră de hotel. Sau că acea noapte a avut vreo însemnătate.

Reed era perfect de acord. Şi lui i se părea straniu. Edwin cunoscuse sute de oameni. De ce şi-ar aminti atât de precis de un cuplu de dansatori nomazi care îi oferiseră cândva un pat unde să doarmă?

- Probabil că părinţii tăi i-au lăsat o impresie puternică, răspunse Reed, gândind cu voce tare.

– Sunt formidabili. Şi nici locul ăsta nu e de lepădat, comentă Maddy când taxiul se opri în dreptul unui restaurant franţuzesc extrem de elegant. Nu ajung prea des în zona asta.

– De ce?

– Pentru că tot ce-mi trebuie e concentrat, practic, într-o singură zonă. Fu la un pas să cadă din maşină, dar Reed o apucă la timp de mână şi o ajută să coboare. Plus că, mai spuse ea, nu prea am timp de întâlniri, iar tipii cu care ies sunt, de regulă, bărbaţi care nu ştiu, din tot ce e francez, decât posturile din balet.

Se opri, iar Reed îi deschise uşa.

– N-a fost prea şic ce-am spus, este?

Intrară în restaurant, al cărui interior era pastelat, plăcut mirositor şi elegant.

– Cam aşa ceva. Dar nu cred că dai doi bani pe a fi şic.

– Mă mai gândesc dacă asta a sunat a compliment sau a insultă, decise Maddy. Insultele mă fac să mă aricesc, şi n-am de gând să-mi stric seara.

– O, *monsieur* Valentine!

– Bună, Jean-Paul, răspunse Reed, înclinând capul înspre *maître*. N-am rezervare, dar speram că o să ne găseşti o masă.

– Cum să nu! Pentru dumneavoastră, oricând! Îi aruncă lui Maddy o privire scurtă şi o cercetă cu un ochi de expert. Decise că nu era deloc genul cu care domnul îşi făcea de regulă apariţia. Dar i se păru plăcută, foarte plăcută. Urmaţi-mă, vă rog!

Maddy se conformă, întrebându-se ce avea să scoată *maître* din mânecă. Era convinsă că Reed avea să îl recompenseze cum se cuvenea pentru efort.

Restaurantul era exact cum și-l imaginase Maddy. Un pic cam scorțos, dar elegant, șic, fără a face eforturi să fie la modă. Tapetul cu flori pastelate și lumina difuză imprimau o atmosferă relaxantă. Aroma de parfum era subtilă. Maddy se așeză la o masă pe colț și privi în jur, plină de curiozitate, inspectându-i pe ceilalți clienți. „O grămadă de fițe pentru un loc atât de mic", își spuse. Dar și asta făcea parte din farmecul orașului New York. Oriunde te uitai puteai da fie peste strălucire, fie peste mizerie.

- Doriți șampanie, domnule Valentine?

- Maddy?

Cu lista de vinuri în mână, Reed aștepta aprobarea ei. Maddy îi oferi șefului de sală un zâmbet care îi spori semnificativ acțiunile-n ochii exigentului angajat.

- N-ai cum să spui nu când ți se oferă șampanie.

- Mulțumesc, Jean-Paul, spuse și Reed.

- E foarte plăcut aici. Maddy își mută atenția de la clienți la Reed. Chiar nu mă așteptam să mergem într-un asemenea loc.

- Dar în ce fel de loc te așteptai să mergem?

- Unul dintre motivele pentru care-mi place să mă văd cu tine e că nu știu niciodată la ce să mă aștept. Și mă întrebam dacă o să mai vii pe la repetiții.

El nu voia să recunoască adevărul – că își dorea mult să revină, dar că făcuse eforturi să își controleze impulsurile. Își tot repetase că ar face bine să se țină departe de o zonă care nu avea legătură cu competențele lui.

- Nu-i nevoie. Nu e ca și cum pot contribui creativ la piesă. Pentru noi, singura preocupare sunt banii.

- Înțeleg, spuse ea, cu un aer solemn, trasând cu degetul o linie imaginară pe fața de masă. Firma Valentine

Records vrea ca piesa să fie un succes ca să îşi recupereze investiţia. Iar o piesă de succes înseamnă milioane de albume vândute.

- Aşa este. Dar suntem de părere că spectacolul e pe mâini bune.

- Asta e bine.

Sosi şampania. Ritualurile o amuzau, aşa că Maddy urmări cu atenţie întreaga procedură - prezentarea etichetei, deschiderea precisă a sticlei, degustarea şi aprobarea. Vinul fu apoi turnat în pahare înalte în care bulele dansau frenetic.

- Să bem pentru Philadelphia, zise ea, ridicând paharul.

- Philadelphia?

- Acolo va fi marea premieră şi, de regulă, ce se întâmplă la Philadelphia dă tonul.

Paharele li se atinseră, apoi Maddy sorbi încet. Îşi limita cu rigurozitate aportul de alcool, la fel ca aportul de orice altceva. Dar savura fiecare picătură.

- E minunată. Ultima dată când am băut şampanie eram la o petrecere dată în cinstea mea când am renunţat la *Suzanna's Park*, dar nu era nici pe departe la fel de bună.

- De ce?

- De ce... ce?

- De ce-ai renunţat?

Sorbi din nou înainte să răspundă. Vinul arăta parcă mai îmbietor la lumina lumânărilor. Păcat că oamenii nu mai observau astfel de detalii.

- Dădusem tot ce putusem şi obţinusem tot ce se putea obţine de la piesa aia. Trebuia să merg mai departe.

Eu nu stau locului, Reed. Picioarele mele nu știu ce-i odihna. Ele dansează cum li se cântă.

– Nu ai căutat niciodată siguranța?

– La cum am fost crescută, siguranța nu e deloc pe lista de priorități. Și, oricum, e ceva ce poți regăsi doar în tine.

Subiectul nu îi era străin – femeia care nu stă locului, mereu neliniștită, mereu în mișcare, fără să fie vreodată mulțumită.

– Unii ar spune că te plictisești prea repede.

Ceva din tonul lui o puse în gardă. Însă nu știa să răspundă altfel decât cu sinceritate.

– Dar eu nu mă plictisesc niciodată. Cum aș putea? Viața e plină de lucruri minunate.

– Deci neliniștea asta despre care vorbești nu e, de fapt, pierderea interesului?

Simțea că o testează și nu înțelegea de ce. Sau se testa cumva pe el?

– Nu cred că mi-am pierdut vreodată interesul față de ceva. De fapt, mint. Am avut odată o pernă enormă în formă de pisică. Foarte scumpă. Eram înnebunită după ea – sau cel puțin asta am crezut. Am cumpărat-o, iar acasă mi s-a părut că, de fapt, era oribilă. Dar cred că nu la așa ceva te referi, nu?

– Nu.

– Cred că avem perspective diferite, continuă ea, urmând cu degetele conturul paharului. Un bărbat ca tine apreciază rutina, structura, dar trebuie să trăiască știind că de el depind zeci de oameni. Viața mea e structurată, în cea mai mare parte, de mine, pentru mine și în funcție de mine. Restul poate fluctua, altfel îmi pierd

echilibrul. Cred că înţelegi. La urma urmei, lucrezi zi de zi cu oameni din industria divertismentului.

– Clar, admise el.

– Te amuză? Oamenii din divertisment?

– Într-un fel, recunoscu el destul de repede. Pe de altă parte, mă şi irită uneori. Dar îi respect foarte mult.

– Mai ales că ştii că-s un pic nebuni.

Într-o clipă aproape, amuzamentul îi cuprinse şi ochii.

– Absolut.

– Îmi placi, Reed. Păcat că n-ai mai multe iluzii, spuse ea, punându-şi amical mâna peste a lui.

El n-o întrebă ce voia să spună. Nu-i era clar dacă voia să ştie. Conversaţia încetă când chelnerul le aduse meniurile şi le recită o listă de specialităţi cu un accent franţuzesc care lui Maddy i se păru autentic.

– Avem o problemă, mormăi Maddy când fură din nou singuri.

Reed ridică privirea din meniu.

– De ce? Nu-ţi place mâncarea franţuzească?

– Glumeşti? O ador. Ador şi mâncarea italiană, armenească, indiană... Tocmai asta e problema.

– Tu-mi propuneai să ieşim la pizza, îi reaminti el. N-aş zice că-ţi faci griji pentru calorii.

– Planul era să mănânc doar o felie şi să mă uit la tine cum mănânci restul. Îşi muşcă buza de jos. Ar fi mâncat totul din meniu. Am două opţiuni. Pot să comand o salată şi să mă privez de toate bunătăţile de aici. Sau pot să spun că e o ocazie specială pe care trebuie să o sărbătoresc şi să nu mă mai gândesc la calorii.

– Îţi recomand somonul.

– Da?

Îl privi curioasă și serioasă pe deasupra meniului.

- Absolut.

- Reed, sunt adultă și vaccinată. Dar, uneori, când e vorba despre mâncare, sunt ca un copil în magazinul cu dulciuri. Așa că o să mă las pe mâna ta, chiar dacă-s independentă din fire.

Închise meniul și-l lăsă deoparte.

- Cu condiția să fie clar că îmi permit să mănânc așa doar o dată sau de două ori pe an, altfel o să mă rostogolesc pe scenă ca o chiftea.

- Ne-am înțeles.

Din motive pe care nu avea chef să le analizeze, Reed decise să îi ofere cina vieții ei. Iar reacția ei nu îl dezamăgi. Aprecierea ei pentru absolut tot ce i se punea în față era sinceră și convingătoare. Mânca încet, cu o bucurie aproape senzuală pe care Reed uitase că o putea provoca mâncarea.

Gusta din toate, fără să termine vreo porție, și era limpede că, deși hotărâse să își dea frâu liber, rigoarea și disciplina nu dispăruseră. Se delecta cu arome și savori așa cum alte femei s-ar delecta cu bărbați. Închidea ochii la o înghițitură de pește, cu o plăcere aproape carnală. Bulele de șampanie continuau să danseze în paharele elegante, lăsând să se desprindă o aromă bogată.

- Vai, chestia asta e minunată! Ia gustă!

Îi întinse furculița, dornică să-și împărtășească plăcerea cu el. Trupul lui se încordă, luându-l prin surprindere. Îl incitase să o privească, dar își dădu brusc seama că ce-și dorea cu adevărat era să o deguste încet, așa cum degusta ea preparatele din farfurie. Deschise gura și se lăsă hrănit. În timp ce savura gustul mâncării, îi urmări

privirea și redescoperi acel amestec de curiozitate și interes care devenea intens erotic.

– Foarte bun.

Maddy știa că se băga în ceva care o depășea și se întreba de ce sentimentul pe care i-l dădea întreaga situație era atât de incitant.

– Dansatorii se gândesc prea mult la mâncare. Probabil pentru că suntem obligați prea des să o ignorăm.

– Mi-ai spus cândva că dansatorii sunt mereu înfometați.

Deja nu mai era vorba despre mâncare. Maddy luă o gură de șampanie, ca să mai câștige timp.

– E o alegere pe care o facem din copilărie. Renunțăm la meciuri de fotbal, la televizor, la petreceri și mergem la cursuri de dans. Și cât ai clipi suntem adulți și facem același lucru – ne vedem de dans și renunțăm la plăcerile obișnuite pentru cei din jur.

– Și ce sacrifici, mai exact?

– Orice e nevoie.

– Merită?

– Da.

Îi zâmbi. Se simțea ceva mai degajată.

– Chiar și când e foarte rău, tot merită.

El se lăsă ușor pe spate în scaun, suficient cât să ia un pic distanță. Ea observă și se întrebă dacă și el simțise aceeași tensiune pe care o simțise ea mai devreme.

– Ce înseamnă pentru tine succesul?

– Când aveam șaisprezece ani, succesul era sinonim cu Broadway. Uneori, încă e, oftă ea, aruncând o privire în jur.

– Înseamnă că ai atins succesul. Că ai obținut ce ți-ai propus.

Nu înţelegea. Nici nu s-ar fi aşteptat din partea lui să înţeleagă.

– Simt că am atins succesul pentru că îmi spun că spectacolul va fi o victorie de răsunet. Nu-mi permit să mă gândesc că va fi un eşec.

– Deci porţi ochelari de cal.

– A, nu. Deloc. Port ochelari cu lentile roz. Tu eşti un tip realist. Probabil că asta-mi place: faptul că eşti atât de diferit de mine. Mie-mi place să îmi imaginez lucruri.

– Nu poţi conduce o afacere visând.

– Dar în viaţa personală?

– Nici acolo nu merge.

– De ce nu? se interesă ea, aplecându-se înspre el.

– Pentru că trebuie să ştii ce e real şi ce nu e pentru ca lucrurile să meargă aşa cum îţi doreşti.

– Mie-mi place să cred că tu poţi face lucrurile să devină realitate.

– Valentine!

În faţa lui Reed apăru un bărbat înalt şi dichisit.

– Selby, ce mai faci?

– Bine, mulţumesc, răspunse bărbatul, apoi o privi pe Maddy. Îmi cer scuze că vă întrerup şi că folosesc o frază absolut banală, dar nu cumva ne cunoaştem, domnişoară?

– Nu, răspunse Maddy, întinzându-i mâna cu aceeaşi naturaleţe pe care o afişa faţă de toată lumea.

– Faceţi cunoştinţă. Maddy O'Hurley, el este Allen Selby.

– Maddy O'Hurley? îl întrerupse Selby, strângându-i mâna lui Maddy. Mă bucur să vă cunosc. Am văzut de două ori *Suzanna's Park*.

Strânsoarea mâinii lui avea ceva neplăcut, dar Maddy alungă repede gândul. Nu-i plăcea când se întâmpla să judece oamenii din primele secunde.

– Şi mie-mi face plăcere să vă cunosc.

– Am auzit că Valentine Records vrea să se extindă pe Broadway.

– Vorba umblă repede.

Reed turnă ce mai rămăsese din vin în paharul lui Maddy.

– Allen este directorul de la Galloway Records.

– Ne facem unul altuia o concurenţă amicală, o asigură Selby, deşi Maddy avea senzaţia distinctă că, din punct de vedere profesional, individul i-ar fi luat gâtul lui Reed cu prima ocazie. Spune-mi, Maddy, te-ai gândit vreodată să scoţi un album solo?

– Ştiu că n-ar trebui să-i spun asta unui producător, dar vocea chiar nu e punctul meu forte.

– Dacă Reed nu reuşeşte să te facă să îţi schimbi părerea, vino să stăm de vorbă.

În timp ce vorbea, îi puse lui Reed o mână pe umăr. Da, clar îi displăceau mâinile lui. N-avea ce face. Maddy observă o undă de răceală în privirea lui Reed.

– Mi-ar plăcea să beau o cafea cu voi, spuse Selby, deşi nu fusese invitat, dar am o întâlnire cu un client. Reed, transmite-i bătrânului salutări din partea mea. Iar tu, Maddy, gândeşte-te de pe acum la album.

Îi făcu cu ochiul, apoi se îndreptă spre masa lui. Maddy aşteptă câteva clipe înainte să-şi termine vinul.

– Aşa se îmbracă toţi producătorii din industria muzicii? Ca nişte salate de fructe?

Reed o privi un moment, încercând să descifreze acel zâmbet. Apoi tensiunea se dizolvă în hohote de râs.

– Selby e unic.

Ea îi luă din nou mâna, bucuroasă că reuşise să îl facă să râdă.

– Şi tu.

– Acum e rândul meu să mă gândesc dacă mi-ai făcut un compliment sau mi-ai trântit o insultă.

– E un compliment, clar!

Ea se uită la Selby, care îi făcea semne unui chelner.

– Nu prea îl placi.

El nu se prefăcu a nu înţelege la ce se referea.

– Suntem rivali.

– Lasă asta, replică ea, clătinând din cap. Nu-ţi place ca persoană.

Observaţia ei îl surprinse. Reed ştia că avea reputaţia de individ care îşi maschează bine emoţiile.

– De ce spui asta?

– Pentru că privirea parcă ţi-a îngheţat, spuse ea şi simţi un fior pe spate. N-aş suporta să fiu privită astfel. În fine, ştiu că n-o să te-apuci să-l bârfeşti şi e clar că te deranjează prezenţa lui, aşa că n-ar fi mai bine să plecăm?

Când ieşiră din nou în stradă, arşiţa se mai domolise, iar traficul era mai lejer. Maddy îl luă de braţ şi inspiră aerul aspru al serii newyorkeze.

– Ce-ai zice dacă am merge un pic pe jos? E prea plăcut afară, ar fi păcat ca de aici să sărim direct într-un taxi.

O luară la pas pe lângă magazinele închise.

– Mă gândeam că Selby are cumva dreptate. Cu piesele potrivite, ai putea scoate un album bun.

Ea ridică din umeri, cu un aer distrat. Un astfel de proiect nu fusese niciodată o prioritate pentru ea. Nici măcar nu visase la aşa ceva, deşi era nevoită

să recunoască faptul că nu era dispusă să refuze chiar din capul locului.

– Într-o zi, cine știe, murmură ea, privind spre cer. În nopți ca asta o invidiez pe Abby și îi invidiez viața la fermă.

– Nu prea merge să lenevești pe vreun șezlong pe veranda casei, dar să și ajungi pe scenă când cortina se ridică.

– Exact. Dar sper că într-o bună zi îmi voi putea lua acea vacanță extraordinară la care visez. Și visez la o croazieră în sud, unde ți se aduce ceai cu gheață în timp ce privești luna ieșind din valuri. Visez și la o cabană într-o pădure din Oregon, poate, unde să zac în pat și să ascult păsările cum se trezesc. Problema e cum să fac să bifez toate astea și să și ajung la cursurile de dans.

Râse și se trase mai aproape de el.

– Tu ce faci când ai timp liber? îl întrebă.

De doi ani nu-și luase liber mai mult de un weekend prelungit, când și când. De doi ani, adică exact de când preluase conducerea la Valentine Records.

– Avem o casă în St. Thomas. Când ieși acolo pe balcon, uiți că există Manhattanul.

– E minunat, îmi imaginez. Văd o casă dintr-aceea mare, cu stucaturi, cu o grădină plină cu flori. Genul de casă ca-n filme. Dar sunt sigură că și acolo ai mereu telefonul lângă tine. Nu ești genul care să se rupă de lume.

– Cu toții plătim un preț pentru ceea ce avem.

Maddy învățase pe pielea ei adevărul din acele cuvinte. Îl simțea de fiecare dată când atingea bara din sala de antrenamente.

– Ia te uită! Se opri în dreptul unei vitrine, aproape vrăjită la vederea unui neglijeu albastru care îi ajungea

manechinului până la glezne, în timp ce umerii erau acoperiți de mici bretele din dantelă albă. Uite-o pe Chantel.

Reed privi manechinul fără chip.

– Serios?

– Neglijeul. Parcă e făcut pentru Chantel. E exact genul ei. Așa e ea, sexy și detașată. E născută să poarte așa ceva, și e prima care-o recunoaște. Maddy începu să râdă, apoi făcu un pas în spate și citi numele magazinului. Trebuie să i-l fac cadou. Peste câteva luni e ziua noastră.

– Chantel O'Hurley, spuse Reed, clătinând din cap. Ciudat, nu mi-a trecut prin minte până acum că e sora ta.

– Ce-i așa ciudat? Nu semănăm prea mult, la suprafață.

„Sexy și detașată", se gândi Reed. Exact asta era imaginea de star hollywoodian a lui Chantel. Femeia de lângă el n-ar fi putut fi categorisită vreodată drept detașată, iar sexualitatea ei nu era epatantă. Era, în schimb, tangibilă. Periculos de tangibilă.

– Cred că este o senzație unică să fii parte dintr-un triplet.

– N-aș putea să spun asta pentru că am fost dintotdeauna așa. Își continuară plimbarea. Dar e o experiență specială. Nu ești niciodată singură cu adevărat. Cred că asta a fost, cumva, o parte din motivul pentru care am avut suficient curaj să risc totul și să vin la New York. Chantel și Abby au fost mereu cu mine, chiar și când eram la mii de kilometri distanță.

– Ți-e dor de ele.

– Sigur că îmi e. Uneori, îmi e cumplit de dor. Și de ele, și de mama, de tata, de Trace. Am crescut extrem de apropiați unii de ceilalți. Făceam totul împreună.

Lucram împreună, ne supăram şi ne bucuram împreună, călătoream împreună.

O privi. Chicotea, extrem de amuzată.

– Nu-i ceva neobişnuit. Cu toţii avem nevoie, când şi când, de cineva la care să putem urla. Când a plecat Trace, ne-am simţit de parcă am fi pierdut o mână. Şi un pumn. Tata n-a depăşit niciodată momentul. Nu cu adevărat. Pe urmă, a plecat Abby, iar eu şi Chantel am fost următoarele. Nu mi-am imaginat că părinţilor noştri le va fi atât de greu pentru că mă gândeam că se au în continuare unul pe celălalt. Cred că şi tu eşti apropiat de ai tăi.

Dintr-odată, el se crispă, iar atmosfera din jur deveni ca de gheaţă.

– Suntem doar eu cu tata!

– Ah, îmi pare rău!

Niciodată nu spunea lucruri ca să le redeschidă celorlalţi răni vechi. Dar curiozitatea şi stilul ei direct aveau uneori acest efect.

– Eu n-am trecut prin experienţa de a pierde pe cineva apropiat, dar îmi imaginez că e cumplit.

– Mama nu e moartă.

Nu voia să-i accepte compasiunea. Detesta acel sentiment. În mintea ei încolţiră zeci de întrebări, dar se abţinu.

– Mi-am dat repede seama că tatăl tău e un om extraordinar. Are nişte ochi atât de blânzi. Asta mi-a plăcut mereu şi la tata: faptul că în ochii lui citeşti că poţi avea încredere în el. Când s-au cunoscut, mama a fugit cu el. Mi s-a părut mereu o poveste atât de romantică... Avea şaptesprezece ani şi deja lucra la club de nişte ani. Într-o bună zi, a apărut tata şi i-a promis marea cu sarea.

Nu cred că ea i-a crezut toate bazaconiile, dar a acceptat să fugă cu el. Când eu și surorile mele eram mici, vorbeam adesea despre ziua în care și pentru noi vor apărea niște bărbați care ne vor promite luna de pe cer.

– Asta-ți dorești?

– Luna de pe cer? zise ea. Normal. Și stelele. Și poate aș accepta și bărbatul.

El se opri și o privi.

– Ai accepta orice bărbat care ți le-ar da?

– Nu. Maddy simți cum inima începe să-i bubuie în piept și îi urcă în gât. L-aș accepta însă pe cel care mi le-ar oferi.

– Un visător. Ca tine, spuse el și își trecu degetele prin părul ei, gest pe care tânjea de mult să îl facă.

Pletele-i mângâiau degetele precum mătasea.

– Când nu mai visezi, nu mai trăiești.

El clătină din cap și se apropie și mai mult de ea.

– Eu nu mai visez. Am renunțat de mult. Și sunt încă în viață, îi spuse, atingându-i ușor buzele, cum o mai făcuse cândva.

Ea își puse o mână pe pieptul lui, nu ca să îl țină la distanță, ci ca să îl aibă mai aproape.

– Și de ce ai renunțat?

– Pentru că prefer realitatea.

De data asta, când buzele i se apropiară din nou de ale ei, gestul nu mai avea nici un pic de ezitare. Reed își făcu curaj și luă ceea ce își dorea de zile întregi. Îi simțea buzele moi, cu mireasma lor exotică, apetisante mai ales prin dorința de a se împreuna cu ale lui. Ea își petrecu o mână în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape, acceptând cu încântare următorul pas din intimitatea lor, cel în care limbile li se atingeau

şi se explorau. Luminile oraşului inundau trotuarul, iar clădirile înalte făceau cerul să pară aproape invizibil. Erau singuri, doar ei doi, în ciuda a tot şi a toate, a traficului de pe stradă şi a oamenilor grăbiţi. Degetele lui îi mângâiară şi îi apăsară uşor spatele, lipind-o şi mai mult de el. Îi simţea căldura şi fermitatea trupului. Parfumul cu care se dăduse acoperea mirosul înţepător al oraşului. Doar pe ea o vedea, doar pe ea o simţea, doar aroma ei o inspira. Iar în braţele lui, ea simţea că din clipă în clipă urma să poată atinge faţa rece şi albă a lunii şi avea să îi descopere secretele. Maddy nu se aşteptase să rămână fără suflu, dar iat-o agăţându-se de el cu un sentiment de neajutorare pe care nici unul din ei nu îl putea înţelege. Sărutându-l, simţea pe buze gustul puterii şi al lipsei de scrupule. Instinctul de supravieţuire ar fi trebuit să i se activeze chiar atunci şi să-i semnaleze că trebuia să fugă, să fugă cât mai departe. Cu toate astea, rămase acolo, lângă el, în aerul cald al serii.

Îl mângâie uşor pe ceafă, ca să domolească o tensiune pe care o percepea intuitiv.

El trebuia să fi ştiut. Îşi dăduse seama din clipa în care o cunoscuse că nu era a bună. Dar, în loc să fugă de ea, făcuse paşi înspre ea. Nu era ce-i trebuia ei, iar, pentru el, ea era, pur şi simplu, o catastrofă. Între ei nu era loc de o relaţie banală, bazată pe faptul că extremele se atrag. Atracţia dintre ei avea să îi aducă tot mai aproape, transformându-se apoi într-un foc ce avea să-i mistuie. Simţea, aproape că putea gusta acea lentă predare a armelor ce decurge pe nesimţite din seducţie. O auzea în suspinul cu care Maddy îl accepta. Trupul ei era strâns lipit de al lui, iar Reed simţea că avea nevoie de ea cu mult mai mult decât putea controla. Şi nu voia asta.

Şi, în acelaşi timp, o dorea cum nu mai dorise nimic şi pe nimeni.

Reed se retrase. Apoi, înainte să se poată controla, îi luă faţa în mâini şi o sărută din nou. Ar fi vrut să se sature de ea, să uite de ea. Dar, cu cât lua mai mult, cu atât dorea mai mult. O asemenea femeie putea distruge cu uşurinţă un bărbat. Încă din copilărie, îşi jurase că nu avea să îi îngăduie vreunei femei să devină atât de importantă în viaţa lui încât să îl poată face să sufere. Iar Maddy nu era cu nimic diferită de altele, îşi spunea el în timp ce aproape că se cufunda în ea. N-avea cum să fie altfel. Când se retrase din nou, Maddy simţi că pică din picioare. Genunchii parcă-i erau din plastilină. Nu-i mai venea pe buze nici o remarcă amuzantă, nici un zâmbet poznaş. Tot ce putea face era să îl privească în ochi, iar acolo nu mai vedea pasiune, ci furie. O furie pe care nu şi-o putea explica.

– Te conduc acasă, îi spuse el.

– O clipă, te rog!

Simţea nevoia să-şi recapete suflul şi să simtă din nou pământul sub picioare. El se desprinse din îmbrăţişare, iar ea făcu doi paşi până la primul stâlp de iluminat şi se sprijini de el.

– Am senzaţia că te-a deranjat tot ce s-a întâmplat.

El nu răspunse. Maddy îl privi cu atenţie şi simţi că ochii lui erau mai reci decât oţelul. Constatarea o răni. Suferea pentru ea, dar mai ales pentru el.

– Pe mine nu m-a deranjat deloc, şi de-asta mă simt acum complet aiurea.

Plângea la fel de uşor precum râdea, dar nu avea de gând să verse vreo lacrimă în acele clipe. Moştenise

de la părinţi nu doar uşurinţa de a-şi manifesta emoţiile, ci şi mândria.

– Mă duc singură acasă, mulţumesc.

– Am zis că te conduc.

Forţa interioară pe care ştia că o deţine ieşi atunci la suprafaţă, stimulată probabil de furia greu mascată din vocea lui.

– Sunt femeie-n toată firea, Reed. Ştiu să am grijă de mine. Ne-om vedea când ne-om vedea. Pa!

Maddy se îndreptă spre intersecţie şi ridică mâna, chemând un taxi. Ca prin minune, o maşină opri chiar atunci lângă ea, iar ea urcă fără să privească în urmă. El rămase pe trotuar şi o urmări cu privirea până când taxiul demară. Apoi rămase pe loc. Îşi spuse că făcuse ce era mai bine pentru amândoi. Îşi repetă acele cuvinte iar şi iar, chiar în vreme ce în minte îi apărea imaginea cu ea dezarmată şi fragilă. Se urni, într-un final, şi plecă. Ajunse acasă târziu.

capitolul 5

Maddy aştepta în partea stângă a scenei semnalul de intrare de la Wanda. Public nu era, dar sala era departe de-a fi goală. Restul dansatorilor se aflau pe scenă, iar Macke stătea în faţă, gata să despice în patru fiecare mişcare. În plus, mai erau şi regizorul tehnic, directorul de lumini, asistenţii lor, acompaniatorul – compozitorul fiind şi el prin preajmă, nervos, împreună cu câţiva tehnicieni şi cu cel care avea să pună totul în mişcare: regizorul.

– Ascultă, drăguţo, începu Wanda, intrându-şi în personajul lui Maureen Core, o colegă de striptease, tipul ăsta e din altă ligă. O cauţi cu lumânarea!

– Poate fi o soluţie, replică Maddy şi traversă spre o tejghea de bar imaginară de pe scena goală. Îşi turnă o băútură la fel de imaginară, o dădu pe gât şi rânji.

– El e şansa pe care am aşteptat-o toată viaţa.

– Cuantifică treaba în diamante, iubito.

Wanda se apropie de ea, trecându-şi degetele peste braţ de parcă atingea senzual o brăţară cu diamante.

– Şi pune-le la păstrare într-un seif bine pitit, pentru că, în clipa în care o să afle ce eşti, o să dispară din peisaj înainte să apuci să dai din...

– N-o să afle, îi spuse Maddy. N-o să afle niciodată. Crezi că un exemplar ca el o să ajungă vreodată în spelunca asta? Aruncă o privire dispreţuitoare spre scenă. Îţi spun, Maureen, asta e şansa mea. Pentru prima oară în viaţă, am o şansă reală!

Acompaniatorul începu să cânte piesa de introducere, iar mintea lui Maddy se goli.

– Maddy.

Regizorul, faimos mai degrabă pentru abilitățile lui decât pentru răbdare, se răsti la ea. Maddy înjură printre dinți cu priceperea pe care o păstra special pentru încurcăturile de pe scenă.

– Scuze, Don.

– Îmi dai doar jumătate din ce poți, Maddy. Am nevoie de o sută zece la sută.

– Asta o să ai.

Își masă gâtul tensionat.

– Am nevoie de câteva clipe, bine?

– Pauză de cinci minute, spuse el tăios, iar dansatorii se mișcară jenați înainte să se împrăștie în toate direcțiile.

Maddy ieși prin partea stângă a scenei și se lăsă să cadă pe o cutie din culise.

– Probleme?

Wanda se așeză lângă ea, aruncând în jur priviri menite să-i țină pe ceilalți la distanță.

– Mă enervează să greșesc.

– E o regulă a mea să nu-mi bag nasul în treburile altora. Dar...

– Mereu e un dar.

– Ai funcționat sub capacitatea ta toată săptămâna. Zic că e momentul pentru service.

Nu putea nega asta. Își sprijini bărbia în mână.

– De ce sunt, oare, bărbații niște nenorociți?

Wanda se gândi puțin.

– Din același motiv pentru care e cerul albastru, scumpo. Așa au fost făcuți.

În altă situație, ar fi râs. Acum, doar încuviință din cap înnegurată.

– Cred că e mai bine să-i las pur și simplu în pace.

– Mult mai bine, fu de acord Wanda. Nu e la fel de amuzant, dar e mai bine. Îți face probleme tipul tău?

– Nu e tipul meu, suspină Maddy și se încruntă privind în pământ. Dar îmi face probleme, da. Ce poți să faci atunci când un bărbat te sărută de parcă ar vrea să te ronțăie puțin câte puțin pentru următorii douăzeci de ani și apoi îți face vânt de parcă nici n-ai fi existat?

Wanda își prinse glezna cu mâna și apoi își ridică piciorul, pentru a păstra tensiunea din mușchi.

– Atunci, uită de el. Sau poți să-i mai dai ocazia să mai ronțăie până îl prinzi în laț.

– Nu vreau să prind pe nimeni în laț, mormăi Maddy.

– Dar tu ești. Prinsă până peste urechi.

– Știu. Suferința era ceva complet străin de ea. Încercă să se scuture de sub povara ei, dar nu putea. Problema este că am impresia că el știe și nu vrea să se bage.

– Poate ar trebui să iei în calcul ce vrei tu întâi de toate.

– Da, dar asta ar însemna să știu ce vreau.

– E alesul?

Maddy ridică îmbufnată din umeri și se detestă pentru o clipă că se purta ca un copil bosumflat.

– Poate.

– Bagă la cap din experiența lui Mary, la faza asta, o sfătui Wanda în timp ce se ridică. Fă ce este bine pentru tine.

Suna atât de la îndemână. Maddy știa mai bine decât oricine cum era să cauți ce e mai bine pentru tine.

– Știi care e problema cu a fi dansatoare, Wanda?

Doi membri din cor, prinşi într-o aventură sentimentală toridă, începuseră să se certe în şoaptă, cu malițiozitate. Wanda trăgea cu urechea jenată.

– Aş găsi vreo câteva sute de probleme, dar continuă.

– N-ai niciodată timp să înveți să fii tu. Când celelalte fete ieşeau să se pupe în maşini cu prietenii lor, noi dormeam ca să ne putem trezi şi să mergem la repetiții a doua zi dimineața. Nu ştiu ce să fac în privința lui.

– Bagă-te în seamă cu el.

– Să mă bag în seamă cu el?

– Exact. Bagă-te în seamă cu el suficient de mult, şi restul o să facă el.

Maddy îşi cuprinse bărbia în mână, râzând.

– Mutra asta ți se pare irezistibilă?

– Nu ştii până nu încerci.

Degetele îi mângâiau bărbia. Apoi îşi lăsă mâna să cadă.

– Ai dreptate. Se ridică, dând aprobator din cap. Ai perfectă dreptate. Să mergem. Cred că sunt gata să-i dau lui Don o sută zece la sută.

Trecură iar prin partea de dialog, dar, de această dată, Maddy îşi folosi propria furie să dea o notă personală personajului ei. Când acompaniatorul începu piesa, se avântă în ea. O parte din coregrafie îi cerea să se confrunte cu Wanda. Când făcu asta, ochii celorlalți dansatori străluciră într-un amestec de apreciere şi admirație care făcu să-i urce nivelul de adrenalină. Domină întreaga scenă, interacționând cu ceilalți dansatori, mişcându-se atât de rapid, încât controlul ferm pe care îl menținea asupra respirației nici nu fu sesizat. Traversă în piruete spre centrul scenei, îşi desfăcu brațele – fiind perfect stăpână pe sine, aşa cum o învățase tatăl

ei cu ani în urmă – și lăsă ultima notă să se împrăștie cu ecou. Cineva îi aruncă un prosop.

Repetară scena de nenumărate ori, rafinând, făcând câteva schimbări. Regizorul de lumini și cel de scenă se apucară să se sfătuiască. Mulțumiți – deocamdată –, continuară cu următoarea scenă. Maddy luă o pauză, dădu pe gât un suc de portocale și mâncă un iaurt, apoi se întoarse. Era ora înserării când plecă de la teatru. Câțiva dintre dansatori mergeau la un restaurant, ca să se destindă și să-și încarce bateriile. În mod normal, Maddy li s-ar fi alăturat, încântată să rămână în compania lor. În acea seară, simțea că avea două opțiuni. Fie mergea acasă și se prăbușea într-o cadă cu apă fierbinte, fie se băga în seamă cu Reed.

Ideea de a merge acasă părea mai inteligentă. Ultima întâlnire cu el o epuizase. În orice caz, o femeie care se agață de un bărbat care nu e interesat – sau un bărbat care se agață de o femeie neinteresată – face dovada unei remarcabile lipse de rațiune.

Erau mulți alții, bărbați care îi împărtășeau interesele și ambițiile, care ar fi fost niște parteneri mai puțin complicați. Nu era ca și când se uitau la ea și fugeau unde vedeau cu ochii. Plăcea majorității bărbaților, era de obicei apreciată pentru cine era și, dacă voia cu adevărat, îi era ușor să-și găsească un însoțitor pentru cină sau o seară plăcută. Trecu prin cinci cabine de telefon până găsi una care să aibă și carte de telefon. Doar să verifice, își spuse în timp ce căuta numele lui Reed. Nu se întâmpla nimic dacă verifica.

Mai mult ca sigur, el nu locuia în centru. Ar fi trebuit să amâne vizita ei impulsivă pentru un moment în care să nu fie atât de obosită. Inima i se opri pentru

o clipă când îi găsi adresa. Mda, totuşi, locuia în centru. Central Park West. Era la aproximativ cincizeci de străzi distanţă, ceea ce însemna de fapt mai mult decât distanţa liniară.

Când închise cartea de telefon, nu-i trecu prin minte că şi ea ar fi putut trăi acolo. Nu locuia acolo pentru faptul că nu avea nimic de-a face cu Central Park West. Se potrivea în cartiere precum Village, Soho, cel din zona teatrului.

Ei doi nu aveau nimic în comun, şi era o prostie să creadă altceva. În timp ce mergea, îşi spuse în gând că se ducea acasă, făcea o baie şi apoi se băga în pat cu o carte. Îşi reaminti că oricum nu-şi dorise niciodată un bărbat în viaţa ei. Bărbaţii aveau aşteptări. Complicau lucrurile. Avea o mulţime de mişcări de dans în minte. Nu era suficient spaţiu ca să se mai gândească şi la o relaţie.

Maddy intră la metrou şi se amestecă în mulţime. După ce scotoci prin geantă, găsi un bilet. Continuând să-şi ţină predici în minte, trecu de turnichetele spre metroul ce ducea în centru.

Ar fi fost mai inteligent să sune, hotărî ea în vreme ce stătea pe trotuarul din faţa clădirii înalte şi impunătoare în care locuia Reed. Poate că nu era acasă. Făcea ture pe trotuar. Şi, mai rău, poate că era, dar nu singur. O femeie în pantaloni largi de mătase trecu pe lângă ea cu o pereche de pudeli, dar nu-i aruncă nici măcar o privire. Aşa era acest cartier. Pantaloni de mătase şi pudeli. Iar ea era o corcitură în blugi. Îşi privi blugii largi şi tenişii vechi. Ar fi putut măcar să treacă pe acasă să se schimbe. „Uită-te şi tu la tine", îşi zise Maddy în gând. „Stai aici

şi te plângi de haine. Asta e replica lui Chantel, n-a fost niciodată a ta. În fond, sunt suficient de bune pentru tine. Sunt suficient de bune pentru oamenii pe care îi ştii. Dacă nu sunt suficient de bune pentru Reed Valentine, atunci ce cauţi aici?"

– Nu ştiu, murmură ea. Sunt o idioată.

Nu încăpea îndoială.

Trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre uşile mari de sticlă de la holul tăcut de marmură. Anii de actorie îi puseră un surâs relaxat pe faţă; îşi aranjă puţin părul şi apoi păşi către bărbatul în uniformă din spatele tejghelei de stejar.

– Bună seara, Reed e acasă? Reed Valentine?

– Îmi pare rău, domnişoară, încă nu s-a întors în această seară.

– O... Se chinui să nu arate dezamăgirea care o cuprinsese. Ei, am trecut şi eu din întâmplare.

– Îi pot transmite un mesaj din partea dumneavoastră, domnişoară... Când o privi, făcu ochii mari. Sunteţi Maddy O'Hurley!

Ea clipi. Nu i se întâmpla prea des să fie recunoscută în afara teatrului. Maddy ştia mai bine ca oricine cât de diferită părea în afara scenei.

– Da. Întinse mâna dintr-un automatism. Îmi pare bine de cunoştinţă!

– Ce plăcere să vă cunosc!

Bărbatul, nu cu mult mai înalt decât ea, îi luă mâna între ale sale.

– Când soţia mea şi-a dorit un cadou pentru aniversarea noastră, copiii ne-au cumpărat două bilete la spectacolul *Suzanna's Park*. Locuri bune. Ce seară am avut!

– Ce frumos, zise Maddy aruncând o privire spre ecusonul lui. Înseamnă că ai nişte copii extraordinari, Johnny.

– Sunt copii buni. Toţi şase, rânji el, dezvăluind un dinte îmbrăcat în aur. Domnişoară O'Hurley, nici nu vă pot spune cât de mult ne-am bucurat să vă urmărim jucând. Soţia mea a spus că a fost ca şi când ar fi asistat la un răsărit de soare.

– Mulţumesc. Complimente de acest fel o făceau să i se pară că toţi anii de studiu, zilele şi săptămânile de repetiţii, crampele musculare meritau efortul. Mulţumesc foarte mult.

– Ştiţi, partea aia – Doamne, nevastă-mea a plâns ca un copil mic – când credeţi că Peter s-a urcat în tren şi a plecat, când s-au stins toate luminile, în afară de aceea albastră, palidă de pe dumneavoastră. Şi cântaţi, ah.... Îşi drese vocea. „Cum poate să plece", începu el cu o voce tremurată de bariton, „învăluit în iubirea mea deplină?"

– „Cum poate să plece", continuă Maddy, într-un contralto puternic, „cu inima mea în palma lui? Ştiu doar că l-am lăsat să aleagă. Şi nu m-a ales pe mine."

– Asta e! Johnny încuviinţă din cap şi oftă. Trebuie să recunosc că şi mie mi-au dat lacrimile.

– Joc acum într-un musical care urmează să aibă premiera peste şase săptămâni.

– Da? O privi ca un tată radiind de mândrie. Nu vom rata piesa, vă promit.

Maddy luă un creion de pe tejghea şi scrise numele teatrului şi al asistentului de scenă pe o hârtie.

– Sunați la numărul ăsta, cereți cu Fred și spuneți că sunați din partea mea. O să vă pun deoparte două bilete la premieră.

– La premieră!

Privirea lui mirată era suficient cât să-i încălzească sufletul lui Maddy.

– Nevastă-mea nici n-o să mă creadă. Nici nu știu cum să vă mulțumesc, domnișoară O'Hurley.

Ea surâse ștrengărește.

– Prin aplauze.

– Să fiți sigură de asta. O să... Oh, bună seara, domnule Valentine.

Maddy se îndreptă ca un fulger, simțindu-se din senin vinovată. Se întoarse și reuși să zâmbească.

– Bună, Reed!

El tocmai ieșise dintr-o ședință lungă, la care se concentrase greu pentru că se tot gândise la ea. Nu era bucuros s-o vadă. Dar voia s-o atingă.

– Mergi undeva?

Putea să pară seducătoare la modul relaxat și să trântească o minciună despre o petrecere prin apropiere. La fel de bine, ar fi putut să-i mai crească încă un cap.

– Nu, doar aici.

Luând-o de braț, Reed îl salută cu o mișcare a capului pe Johnny și o conduse spre lift.

– Ești mereu așa generoasă cu străinii? întrebă el.

– Oh. După un moment, se scutură ușor. Presupun că da. Arăți obosit.

„Și minunat", adăugă ea în gând. „Pur și simplu, minunat."

– Ce zi lungă!

– Şi a mea. Am avut prima repetiţie de amploare. A fost un circ complet.

Apoi râse nervos, înfundându-şi mâinile în buzunare.

– Dar presupun că nu asta ar trebui să-i spun omului cu banii.

Cu un mormăit neinteligibil, o conduse în hol. Maddy hotărî că tăcerea era cea mai potrivită strategie. Apoi el descuie uşa şi o invită înăuntru.

Se aşteptase la ceva opulent, elegant, plin de bun-gust. Era mai mult de-atât. Când se aprinseră luminile, avu senzaţia de spaţiu. Pereţii aveau o nuanţă deschisă, pusă în valoare de picturile impresioniste şi de trei ferestre largi care ofereau o privelişte spectaculoasă asupra parcului şi asupra oraşului. Covorul gri-albăstrui făcea un contrast perfect cu canapeaua lungă, într-o nuanţă corai. Doi ficuşi bogaţi în colţ, iar în două nişe din perete stăteau aranjate vazele de porţelan Ming pe care şi le imaginase ea la un moment dat. O scară interioară în spirală ducea spre partea de sus. Nu exista nimic nelalocul lui, dar nici nu se aşteptase să fie. În ciuda acestui fapt, nu era un loc rece, iar la asta nu se aşteptase.

– E foarte plăcut, Reed.

Traversă spaţiul până la ferestre ca să se uite. Dacă era vreo problemă, acolo simţea ea că ar fi fost. El avea o atitudine detaşată, de parcă era la depărtare de oraşul în care trăia, la depărtare de sunete, de mirosuri, de umanitatea lui.

– Stai vreodată aici şi te întrebi ce se întâmplă?

– Ce se întâmplă unde?

– Acolo jos, evident. Se întoarse spre el invitându-l fără cuvinte să i se alăture. Când o făcu, ea privi în jos iar. Cine se ceartă, cine râde, cine face dragoste. Unde

merge acea mașină de poliție și dacă va ajunge la timp. Câți oameni ai străzii vor dormi în parc în seara asta. Câte întâmplări mici se vor petrece, câte sticle vor fi deschise, câți copii se vor naște. E un loc incredibil, nu?

Ea avea un aer de ușoară ironie, lipsită de malițiozitate.

– Nu toată lumea vede lucrurile ca tine.

– Mi-am dorit mereu să trăiesc în New York. Se dădu un pic în spate, ca să rămână doar luminile cu haloul lor impresionant. De când mă știu. Straniu cum noi trei – eu și surorile mele, adică – aveam această senzație despre locul unde aparținem. Oricât de apropiate suntem, am ales fiecare un alt loc. Abby e la țară în Virginia, Chantel e într-o lume de poveste, iar eu sunt aici.

El se abținu să-i mângâie părul. Mereu acea undă de nostalgie când vorbea despre surorile ei. El nu știa cum e cu familia. Nu-l avea decât pe tatăl său.

– Vrei ceva de băut?

Distanța, atitudinea formală i se simțeau în voce. Încercă să nu se simtă rănită.

– Un pic de apă.

Când el se îndreptă spre bar, ea se îndepărtă de ferestre. Nu mai suporta să stea acolo, gândindu-se la oamenii care viermuiau împreună, în timp ce ea se simțea atât de distanțată de bărbatul pe care venise să-l vadă.

Apoi văzu planta. O pusese pe o mică poliță de unde putea să-și ia lumină indirect, de la soarele de la fereastră. Pământul, când îl testă cu degetul, era moale, dar nu mustea. Zâmbi atingând o frunză. Era capabil să-i pese dacă voia.

– Arată mai bine, spuse Maddy luând paharul care i se oferea.

– Vai de capul ei, o corectă Reed, învârtind coniacul în pahar.

– Ba nu, chiar arată. Adică, nu mai e așa... blegită, cred. Mulțumesc.

– Îi puneai prea multă apă.

El luă o gură și își dori ca ochii ei să nu fie atât de larg deschiși, atât de inocenți.

– Așază-te, Maddy, te rog! Spune-mi de ce ai venit.

– Am vrut să te văd. Pentru prima oară, își dori să aibă flerul lui Chantel în interacțiunile cu bărbații. Uite, nu mă pricep la astfel de lucruri. Incapabilă să stea locului, începu să se miște prin apartament. N-am avut niciodată timp să ating un anumit nivel de sofisticare și nu pot rosti replici inteligente decât după un scenariu. Am vrut să te văd. Se așeză sfidătoare pe marginea canapelei. Așa că am venit.

– Sofisticare...

Îl uimea că se simțea amuzat, în vreme ce dorința asta nedorită pentru ea îi făcea stomacul să se strângă.

– Înțeleg. Se așeză și el, cu o pernă între ei.

– Ai venit să-mi faci propuneri?

Furia îi străluci în ochi, și se auzi trântindu-i:

– Văd că dansatorii nu sunt singurii care au drepturi înregistrate pe vanitate. Presupun că femeile cu care ești obișnuit sunt gata să se arunce în pat când pocnești din degete.

Zâmbetul amenința iar să apară, în vreme ce-și ridică paharul cu coniac.

– Femeile cu care sunt obișnuit nu cântă în duet în hol cu portarul.

Ea trânti paharul cu apă minerală periculos de aproape de marginea mesei.

– Probabil pentru că n-au ureche muzicală.

– E şi asta o posibilitate. Ideea e că nu ştiu ce să fac cu tine, Maddy.

– Ce să faci cu mine? Se ridică lividă. Nu trebuie să faci nimic cu mine. Nu vreau să faci nimic cu mine. Nu sunt Eliza Doolittle.

– Până şi gândirea îţi e influenţată de piesele de teatru.

– Şi ce dacă? Tu gândeşti în tabele. Dezgustată, începu să păşească agitată prin cameră. Nu ştiu ce caut aici. A fost o tâmpenie. La naiba, am fost nefericită toată săptămâna. Nu sunt obişnuită să fiu nefericită. Se întoarse acuzatoare. Mi-am ratat unele replici pentru că mă gândeam la tine.

– Chiar aşa?

Se ridică, deşi îşi propusese să nu o facă. Ştia că trebuia s-o enerveze suficient de mult încât să plece înainte ca el să facă ceva ce avea să regrete. Dar fix asta făcea acum, apropiindu-se de ea ca să-şi treacă degetul mare pe obrazul ei.

– Da.

Dorinţa creştea, şi furia se risipea. Ea nu ştia cum să le facă loc amândurora. Îi prinse încheietura înainte ca el să-şi retragă mâna.

– Am vrut să te gândeşti la mine.

– Poate că am făcut-o. Voia s-o tragă spre el, s-o simtă lipită de el şi să continue aşa. Poate că m-am surprins privind pe fereastra biroului în vreme ce mă gândeam la tine.

Ea se ridică pe vârfuri pentru a-i întâlni buzele. Simţea furtuna care clocotea în el. Avea şi ea furtunile ei, dar ştia că a lui ar fi din motive diferite şi ar duce la rezultate

diferite. Oare era necesar să-l înțeleagă, din moment ce simțea că era atât de bine să fie cu el? Era suficient pentru ea. Dar chiar în vreme ce gândea lucrurile astea, știa că ea nu avea să fie niciodată suficientă pentru el.

– Reed...

– Nu. Mâinile lui îi atingeau cu ardoare spatele, părul, în timp ce o trăgea mai aproape. Nu spune nimic acum.

Îi trebuia ceea ce ea putea să-i dea, cu gura, cu brațele, cu trupul lipit de al lui. Casa nu i se păruse niciodată goală până când ea nu-și făcuse apariția în viața lui. În acel moment, în care ea era cu el, nu voia să se mai gândească iar la singurătate. Gura ei era ca o catifea, caldă și moale, pe cât de primitoare, pe atât de incitantă. Când ea îl atinse, simți că mai degrabă voia să dea decât să primească. Pentru o clipă, aproape că putu crede că era posibil.

Cât de ușor o putea ademeni. Săruturile fuseseră mereu pentru ea ceva simplu. Un gest prin care îți arăți afecțiunea pentru cineva iubit, sau pe care să-l faci detașat cu un prieten, sau chiar ceva ce se putea întâmpla într-o piesă, pe scenă, în fața unei săli pline de oameni. Dar, cu Reed, simplitatea se termina. Era ceva complex, copleșitor, ca o rețea de scântei prin fiecare terminație nervoasă. Pasiunea nu era ceva nou pentru ea. O trăia în fiecare zi la muncă. Știa că era diferit atunci când era vorba despre un bărbat și o femeie, dar nu se gândise că-i putea lichefia mușchii și-i putea încețoșa mintea.

El își plimbă mâinile prin părul ei. Își dori să și le miște peste tot, pe tot corpul care zvâcnea și-l dorea cu ardoare. El o voia. Putea simți dorința înnebunită

de fiecare dată când gura lui o întâlnea pe a sa. Însă nu făcea altceva decât s-o țină lângă el.

„Fă dragoste cu mine“, porunci mintea ei, dar buzele îi erau acaparate de ale lui și nu puteau rosti cuvintele. Își imagină lumânări aprinse, muzică în surdină și un pat mare în care erau amândoi. Imaginea îi făcu pielea fierbinte și gura mai îndrăzneață.

– Reed, mă vrei?

În vreme ce gura ei poposi pe fața lui, îl simți cum se crispează. Ușor, dar simți.

– Da.

Felul în care o spusese o făcu să-și revină. Reticență, poate chiar iritare în acel răspuns. Maddy se îndepărtă încet.

– Te deranjează asta?

Oare de ce nu se putea să fie la fel de simplu cu ea cum fusese cu celelalte femei? Plăcere reciprocă, reguli stabilite dinainte și fără suferință de nici o parte. Știuse de prima oară când o atinsese că nu avea să fie simplu cu ea.

– Da. Se întinse după coniacul lui, sperând ca acesta să-l mai liniștească. Mă deranjează.

Maddy decise că se mișca prea repede. Era un obicei prost al ei să se miște prea repede, fără să fie atentă la obstacole.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Te vreau. Declarația îi șterse de pe față ceea ce ea credea că era un zâmbet firesc. Am vrut să te duc în pat din momentul în care te-am urmărit cum strângeai lucrușoarele și hainele alea transpirate de pe trotuar.

Se apropie de el. Ştia el oare că asta îşi dorise să audă, chiar dacă o înspăimânta puţin? Ştia cât de mult îşi dorea ea să simtă şi el măcar o parte din ce simţea ea?

– De ce m-ai făcut să plec alaltăieri-noapte?

– Pentru că eu nu-ţi fac bine, Maddy.

Ea îl fixă cu privirea.

– Stai puţin! Vreau să fiu sigură că înţeleg. M-ai făcut să plec spre binele meu.

El îşi mai turnă coniac în pahar. Nu era de nici un ajutor.

– Exact.

– Reed, pui un copil să poarte haine groase iarna spre binele lui. Când creşte, e pe cont propriu.

Se întrebă cum ar fi putut să răspundă unei asemenea analogii.

– Nu-mi pari genul de femeie care să fie interesată de aventuri de-o noapte.

Zâmbetul ei îngheţă.

– Nu, nu sunt.

– Atunci, ţi-am făcut o favoare.

Bău iar, simţind că începe să se dispreţuiască pe sine.

– În acest caz, ar trebui să-ţi mulţumesc.

Luă geanta cu lucrurile de dans în mână, apoi o lăsă să cadă iar. Pur şi simplu, nu era în firea unui O'Hurley să cedeze aşa uşor.

– Aş vrea să ştiu cum de eşti atât de sigur că ar fi fost doar o aventură de-o noapte.

– Nu sunt interesat de relaţii de durată.

Ea încuviinţă din cap, spunându-şi că era un răspuns rezonabil.

– E o mare diferență între o noapte și ceva de durată. Am sentimentul că ți se pare că încerc să te pun într-o cușcă.

Nu știa că această cușcă exista deja pe jumătate și că o construise el însuși.

– Maddy, de ce să nu rămânem la faptul că nu avem nimic în comun?

– M-am gândit la asta. Acum, că avea ceva consistent de care să se lege, se relaxă iar. E adevărat, până la un punct, dar, dacă stai să te gândești, avem destul de multe în comun. Amândoi locuim în New York.

Ridicând dintr-o sprânceană, el se aplecă peste bar.

– Desigur, asta anulează orice altceva.

– E un punct de plecare. Îi surprinsese mica licărire de amuzament. Îi era de ajuns. Amândoi avem în acest moment un interes explicit pentru un anumit spectacol muzical. Îi zâmbi instinctiv și irezistibil de fermecător. Eu îmi pun întâi șosetele și apoi pantofii. Tu?

– Maddy...

– Stai în picioare la duș?

– Nu înțeleg...

– Haide, fără ocolișuri. Numai adevărul. Așa e?

Era inutil. Trebuia să zâmbească.

– Da.

– Uimitor. Și eu. Ai citit vreodată *Pe aripile vântului*?

– Da.

– Ah. Gusturi literare comune. Probabil aș putea continua așa vreo câteva ore.

– Sunt sigur de asta, acceptă el, apoi își puse jos paharul cu coniac și se îndreptă spre ea. Care e ideea, Maddy?

– Ideea e, Reed, că îmi place de tine. Îi puse mâinile pe brațe, dorindu-și să ușureze acea tensiune și să-i

păstreze surâsul din ochi pentru mai mult timp. Cred că, dacă te-ai relaxa puţin, am putea fi prieteni. Mă atragi. Cred că, dacă ne-am da puţin timp, am putea fi şi iubiţi.

Era o greşeală, clar. Ştia, dar ea arăta atât de atrăgător, atât de onestă şi de lipsită de griji.

– Eşti unică, spuse el jucându-se cu o şuviţă din părul ei.

– Sper.

Cu un zâmbet, se ridică pe vârfuri şi îl sărută, fără dorinţă, fără pasiune.

– Deci ne-am înţeles?

– S-ar putea să regreţi.

– Asta mă priveşte pe mine, nu? Prieteni?

Îi oferi mâna solemn, dar ochii îi surâdeau provocator.

– Prieteni, căzu el de acord, sperând că nu avea să regrete.

– Minunat. Auzi, mor de foame. Ai cumva vreo conservă cu supă sau ceva?

capitolul 6

La suprafață, părea că era exact așa simplu cum spusese Maddy că avea să fie. Pentru majoritatea, ar fi fost simplu și dincolo de suprafață. Dar nu toată lumea dorea profunzimile pe care le dorea Reed sau se putea preface la fel de bine ca Maddy. Mergeau la film. Atunci când programele le permiteau, iar vremea era de partea lor, mergeau la picnic în parc. Petreceau după-amiezi de duminică printr-un muzeu, mai interesați unul de celălalt decât de expoziții. Dacă Reed nu s-ar fi știut așa bine pe el însuși, ar fi zis că erau pe punctul de a începe o poveste amoroasă. Dar el nu credea în amor. Iubirea îi adusese trădare tatălui său, o trădare pe care Reed o trăia zilnic. Edwin poate că reușise să treacă peste asta, dar Reed nu putea. Fidelitatea, în cazul celor care lucrau cu el, era o chestiune cel puțin flexibilă. Oamenii aveau aventuri, nu povești de iubire, și le mai avuseseră și înainte, și după căsătorie, așa că ideea de căsătorie în sine nu era punctul central al discuției. Nimic nu dura pentru totdeauna, mai ales relațiile. Dar se gândea la Maddy când nu era cu ea și nu se mai gândea la nimic altceva când erau împreună. Prieteni. Cumva, reușiseră să devină prieteni, în ciuda viziunilor diferite. Dar prietenia lui era reținută, pe când de partea ei era fără prea multe griji, însă tot găseau suficiente lucruri comune încât să creeze o bază. Dar spre ce plecau din acel punct? Iubiți. Părea inevitabil că aveau să devină iubiți. Pasiunea care fierbea sub suprafață în fiecare

moment când erau împreună nu mai putea fi ţinută în frâu prea mult. Ştiau amândoi acest lucru şi, fiecare în felul lui, îl acceptau ca atare. Ceea ce îl îngrijora pe Reed era că, odată ce avea s-o ducă în patul lui, aşa cum îşi dorea, urma să piardă prietenia plăcută pe care ajunsese să se bazeze. Sexul avea să schimbe lucrurile. Nu putea fi altfel. Intimitatea fizică ar sfâşia intimitatea emoţională pe care ei începuseră s-o construiască. Oricât de mult o dorea pe Maddy în pat, se întreba dacă îşi putea permite s-o piardă pe Maddy cea din afara patului. Era un paradox din care ştia că nu putea ieşi învingător. Şi, cu toate astea, nu credea în eşec. Dacă existau suficientă raţiune, suficientă planificare, ar trebui să găsească o cale pentru a le avea pe amândouă. Oare conta că era calculat, chiar rece, atunci când rezultatul avea să-i bucure pe amândoi? Răspunsurile nu veneau. În locul lor, se desfăşura în mintea sa o imagine cu Maddy, cum fusese cu câteva după-amiezi în urmă, râzând şi aruncând firimituri de pâine porumbeilor în parc. Când interfonul telefonului sună pe biroul său, descoperi că mai pierduse zece minute visând cu ochii deschişi.

– Da, Hannah.

– Tatăl dumneavoastră pe linia unu, domnule Valentine.

– Mulţumesc. Reed apăsă pe butonul roşu şi făcu legătura. Tată?

– Reed, am auzit un zvon la Shelby despre nişte independenţi noi. Ştii ceva despre asta?

Reed avea deja un raport despre noii promotori de înregistrări independenţi pe care îi preluase Galloway.

– Stai şi asculţi cu urechea lipită de pământ pe terenul de golf?

– Cam așa ceva.

– Se vorbește, pare-se, de presiuni făcute pe unele dintre posturile radio ca să adauge înregistrările în listele lor de piese. Câteva zvonuri, dar nimic concret.

– Shelby e uns cu toate alifiile. Dacă afli ceva concret, informează-mă.

– O să fii primul care o să afle.

– Nu mi-a plăcut niciodată ideea de a plăti pentru a putea difuza o înregistrare, murmură Edwin. E o mișcare veche, iar eu mă gândesc mai mult la cele noi. Aș vrea să văd o repetiție cu piesa noastră. Vrei să mergem împreună?

Reed aruncă o privire pe calendarul de pe birou.

– Când?

– Într-o oră. Știu că se obișnuiește să-i anunți, le place să fie în formă maximă când apar oamenii cu banii, dar îmi plac surprizele.

Reed observă cele două întâlniri fixate pentru acea dimineață și se pregăti să refuze. Dar, cedând impulsului, hotărî să le reprogrameze.

– Ne vedem la teatru la unsprezece.

– După care luăm prânzul împreună? Face bătrânul tău cinste.

Se simțea singur, își dădu seama Reed. Edwin Valentine avea clubul său, prieteni și suficienți bani cât să poată călători în jurul lumii, dar era singur.

– Vin cu niște gustări, spuse Reed, apoi închise ca să-și reconfigureze programul.

Edwin intră în teatru pe furiș, ca un puști fără bilet.

– Ne strecurăm pe niște locuri, să vedem pe ce dăm banii.

Reed mergea în spatele tatălui său, dar privirea era aţintită spre scenă, unde Maddy era îmbrăţişată de un alt bărbat. Simţi, surprinzător de puternic, fiorii geloziei şi se opri în mijlocul culoarului şi se uită lung. Ea privea un alt bărbat, cu braţele în jurul gâtului lui şi cu faţa strălucind.

– M-am simţit minunat, Jonathan. Nu m-aş mai fi oprit din dansat.

– Vorbeşti de parcă s-ar fi terminat. Mai avem câteva ore. Reed urmări cum bărbatul o sărută apăsat pe frunte. Vino acasă cu mine!

– Acasă cu tine?

Chiar şi de la distanţă, Reed putea să simtă semnalul de alarmă în corpul lui Maddy.

– Oh, Jonathan, mi-ar plăcea, crede-mă. Se depărtă puţin, dar el o prinse de mâini. Nu pot, trebuie... trebuie să mă duc devreme la serviciu. Da, asta e. Şi apoi, mai e şi mama. Se întoarse iar, dându-şi ochii peste cap pentru ca publicul să vadă minciuna, dar nu şi bărbatul din spatele ei. Nu se simte bine, ştii, şi ar trebui să fiu acolo dacă are nevoie de ceva.

– Eşti un om aşa bun, Mary.

– O, nu. Vina şi jena se simţeau în vocea ei. Nu, Jonathan, nu sunt.

– Nu spune asta. O trase în braţele lui iar. Pentru că mă îndrăgostesc de tine.

Fu prinsă într-un alt sărut. Chiar dacă ştia că era o piesă, Reed simţi cum i se strânge stomacul.

– Trebuie să plec, spuse ea repede. Chiar trebuie.

Îndepărtându-se, se îndreptă spre partea dreaptă a scenei.

– Când te mai văd?

Se opri, și păru că în ea se dădea o luptă.

– Mâine. Vino la șase la bibliotecă. Ne întâlnim acolo.

– Mary, zise el și începu să meargă spre ea, dar ea ridică ambele mâini.

– Pe mâine, spuse și ieși de pe scenă în fugă.

– În regulă, tună vocea regizorului. Aici, vom avea cincisprezece secunde pentru schimbarea decorului. Wanda, Rose, la locurile voastre. Luminile! Mary, reintră!

Intră grăbită pe scenă spre locul în care Wanda stătea relaxată pe un scaun, iar femeia numită Rose se aranja într-o oglindă.

– Ai întârziat, spuse leneș Wanda.

– Ești cumva ceas deșteptător?

Vocea lui Maddy avea o notă de duritate, mișcările erau mai țepene.

– Te-a căutat Jackie.

Maddy se opri din aranjarea unei peruci de un roșu sălbatic.

– Și ce i-ai spus?

– Că nu caută unde trebuie. Nu intra în panică, Mary! Am inventat ceva care să te scoată din bucluc.

– Da, așa a făcut, căzu de acord și Rose, rupând o lamă de gumă de mestecat și bibilindu-și costumul ei îngrozitor portocaliu cu roz.

– Mulțumesc, spuse Maddy scoțându-și fusta. Dând-o pe Rose la o parte, începu să se machieze.

– Nu-mi mulțumi. Trebuie să facem front comun. O privi pe Rose, care își vedea mai departe de ritualurile ei. Totuși, cred că ești dusă nițel, adăugă Wanda.

– Știu ce fac, spuse Maddy în timp ce alunecă în spatele unui paravan.

Bluza pe care o purta apăru pe partea de sus a paravanului.

– Mă descurc.

– Mai bine te-ai descurca cu Jackie. Îți dai seama ce v-ar face ție și frumușelului tău dacă ar descoperi ce se întâmplă?

– N-o să afle.

Ieși de după paravan într-o rochie lungă, mătăsoasă, acoperită cu ornamente roșii.

– Gata, sunt pregătită.

– Sunt destul de agitați în seara asta.

– Bine, admise ea și îi zâmbi Wandei. Așa îmi plac.

Ieși iar prin dreapta scenei.

– Luminile din stânga scenei, strigă regizorul tehnic. Intră Terry.

Un dansator pe care Reed îl recunoscu de la celelalte repetiții păși din stânga scenei. Părul lui era dat cu pomadă și pieptănat pe spate, și își adăugase o mustață fină ca o linie de tuș. Purta o cravată de un alb strălucitor și o cămașă neagră. Când Maddy ieși din spatele lui, el o prinse de mână.

– Unde dracului ai fost?

– Pe-aici. Maddy își dădu pe spate coama de păr roșu, apoi își puse provocator mâna pe șold. Care e problema ta?

Edwin se aplecă spre Reed și susură:

– Nu arată ca tânăra care a intrat la tine în birou cu o plantă moartă.

– Nu, murmură Reed, în timp ce pe scenă cei doi se certau. Nu arată.

– O să ajungă departe, Reed, foarte departe.

Simţi mândrie şi grijă în egală măsură, deşi nu şi le putea explica.

– Da, cred că o să ajungă departe.

– Ia ascultă, dulceaţă, spuse Maddy dându-i o pălmuţă în glumă peste obraz, vrei să mă duc să fac striptease sau să rămân aici şi să-ţi citesc jurnalul?

– Striptease, ordonă Jackie.

– Mda. Asta fac cel mai bine.

– Lumini, strigă regizorul tehnic. Muzică.

Maddy luă un şal roşu cu pene şi merse – mai degrabă se undui – spre partea centrală a scenei, apoi rămase acolo ca o flacără. Când începu să cânte, vocea îi sună excitantă şi ademenitoare, la fel ca mişcările pe care începu să le facă. Şalul fu aruncat spre public. Urma să fie înlocuit de multe ori până se termina piesa.

– Nu te-am dus niciodată într-o bombă cu striptease, nu-i aşa, Reed?

Nu putu să nu zâmbească, deşi Maddy începuse să-şi scoată mănuşile ei lungi până la cot.

– Nu, nu m-ai dus.

– O lacună în educaţia ta.

Pe scenă, Maddy îşi lăsă corpul să preia frâiele. Era doar un exerciţiu ca multe altele, dar ştia că avea potenţialul de a atrage toată atenţia publicului dacă era executat bine. Şi asta avea de gând. Când îşi scoase jupa, unii dintre tehnicieni începură să fluiere. Zâmbi larg şi începu o serie furtunoasă de mişcări languroase. Când se termină dansul de două minute, se aşeză pe scenă, îşi arcui spatele, numaiavând altceva pe ea decât ornamentele şi mărgelele. Spre marea ei surpriză şi plăcere, auzi un ropot de aplauze dinspre centru. Extenuată, se sprijini în cot şi zâmbi către sala întunecată a teatrului.

Se duse vestea rapid, din asistent în asistent, până la regizorul tehnic şi la regizorul spectacolului. Banii erau în sală. Don păşi pe culoar, înjurând că telefonul fără fir nu funcţionase mai rapid.

– Domnule Valentine... Şi... domnule Valentine! Nu eram pregătiţi pentru vizita dumneavoastră.

– Ne-am gândit să vedem ceva pe nepregătite, îi spuse Reed, dar privirea lui rătăcea spre scenă, unde Maddy stătea nemişcată, cu un prosop în jurul gâtului. Extrem de impresionant.

– Ar putea fi chiar mai bine, dar vom fi gata pentru Philadelphia.

– Fără îndoială. Edwin îl bătu prieteneşte pe umăr. Nu vrem să vă reţinem.

– Mi-ar plăcea să rămâneţi dacă vă permite timpul. Suntem gata să repetăm prima scenă din actul doi. Vă rog, veniţi în faţă.

– După tine, Reed.

Urma să îndure două ore de hârţogărie pentru a recupera. Dar nu avea de gând să rateze ocazia.

– Să mergem.

Scena care urma era una de comedie. Reed nu ştia suficient cât să poată urmări tempoul comediei, sincronizările, trucurile de scenă care făceau cele mai simple lucruri să pară amuzante. Putea vedea însă că Maddy ştia cum să joace toate astea la perfecţiune. Publicul avea să-i mănânce din palmă.

Era ceva foarte însufleţit la ea, ceva convingător şi sensibil chiar şi în rolul ei de dansatoare de striptease uşor cam îndrăzneaţă. Reed o privi cum juca două roluri, adăugând inocenţa necesară pentru a-l convinge pe Jonathan cel doritor şi onest că Mary era

o bibliotecară conştiincioasă, cu o mamă bolnavă. Ar fi crezut-o şi el.

Şi asta era o abilitate care începu să-l îngrijoreze.

– E o mare actriţă, comentă Edwin când regizorul şi regizorul tehnic se întruniră pentru o discuţie.

– Da, este.

– Nu e treaba mea, dar ce se întâmplă între voi doi?

Reed se întoarse, cu chipul lipsit de expresie.

– Ce te face să crezi că se întâmplă ceva?

Edwin îşi atinse de câteva ori nasul cu degetul.

– N-aş fi ajuns aşa departe în acest domeniu dacă nu aş fi fost în stare să adulmec lucrurile astea.

– Suntem... prieteni, spuse Reed după o clipă.

Cu un oftat, Edwin îşi suci corpul masiv în scaun.

– Ştii, Reed, mi-am dorit mereu pentru tine o femeie precum Maddy O'Hurley. O femeie strălucită, frumoasă, care să te facă fericit.

– Sunt fericit.

– Încă eşti amărât.

– Nu din cauza ta, spuse Reed imediat. Niciodată din cauza ta.

– Mama ta...

– Să nu vorbim despre asta. Deşi cuvintele erau spuse în şoaptă, se simţea răceala din ele. Nu are nici o legătură cu ea.

Avea de fapt legătură chiar cu ea, se gândi Edwin în vreme ce Maddy intră iar în scenă. Dar îşi cunoştea prea bine fiul, aşa că tăcu. Edwin nu putea da timpul înapoi ca să oprească trădarea. Chiar dacă ar fi fost posibil, n-ar fi făcut-o. Dacă ar fi fost posibil şi ar fi făcut-o, Reed n-ar fi stat acum lângă el. Cum să-şi înveţe fiul că era nu atât o chestiune de iertare, cât mai degrabă una de acceptare?

Cum putea să-l învețe să aibă încredere când el fusese născut dintr-o minciună? Edwin o studie pe Maddy, în vreme ce fața ei strălucitoare și expresivă lumina scena. Oare să fie ea cea care să-l învețe asta? Poate că era femeia de care Reed avusese mereu nevoie, răspunsul pe care îl căutase mereu fără să știe că îl căuta. Poate că, prin Maddy, Edwin putea să închidă propriile răni din trecut.

Chiar dacă era o simplă trecere în revistă a textului, Maddy păstra energia la un nivel ridicat. Nu credea că era cazul să se tempereze în timpul unei reprezentații, sau în viață, ci mai degrabă că era bine să meargă cu viteză maximă și să vadă unde ajunge. În timp ce își repeta replicile și își executa mișcările, o parte din concentrarea sa mergea spre Reed. O observa atât de atent. De parcă încerca să vadă dincolo de rolul ei, cine era ea cu adevărat. Oare el nu înțelegea că era meseria ei să se cufunde atât de adânc, până acolo unde nu mai exista Maddy, ci doar Mary?

I se păru că simți dezaprobare, chiar enervare – o stare complet diferită de cea pe care o avea el când se așezase. Voia foarte mult să sară de pe scenă și să-l liniștească, deși nici ea nu înțelegea în ce privință. Dar el nu voia asta de la ea. Cel puțin, nu încă. În acel moment, el voia ca lucrurile să se întâmple firesc și foarte, foarte necomplicat. Fără atașament, fără promisiuni, fără viitor.

Se bâlbâi la replică și se înjură în gând. Reluară. Nu putea să-i spună cum se simțea. Pentru o femeie sinceră din fire, chiar și tăcerea era o înșelătorie. Dar nu-i putea spune. Nu voia să o audă că-i spunea că-l iubea, că începuse să-l iubească din momentul în care stătuse pe acel trotuar cu el, la apus. Ar fi fost înfuriat, pentru

că nu voia să fie prins între sentimente. Nu ar fi înțeles că ea trăia din ele. Poate credea că ea își oferea iubirea ușor. Era cumva adevărat, doar că nu acest fel de iubire. Iubirea în familie era naturală, mereu acolo. Iubirea pentru prieteni evolua încet sau rapid, dar fără drame. Putea să iubească un copil în parc doar pentru inocența lui sau un bătrân de pe stradă doar pentru capacitatea lui de a rezista.

Dar iubirea pentru Reed însemna tot. Iubirea aceasta era complicată, iar ea mereu crezuse că iubirea e simplă. Durea, iar ea crezuse mereu că iubirea aduce bucurie. Pasiunea era acolo, clocotind în adâncuri. O făcea să tremure de anticipare, când ea fusese mereu atât de relaxată. Îl invitase în viața ei. Nu era ceva ce ar fi putut uita lesne. Mai mult, îl convinsese să intre în viața ei când el era gata să se retragă. Așa că îl iubea. Dar nu îi putea spune.

– Pauză de prânz, doamnelor și domnilor. Întoarceți-vă până la două și pregătiți-vă pentru cele două scene finale.

– Deci el e îngerașul, murmură Wanda în urechea lui Maddy. Cel din rândul din față, care arată ca de pe o copertă pentru o revistă de bărbați.

– Ce-i cu el?

Maddy se aplecă și își lăsă mușchii să se relaxeze.

– El e, nu?

– El cine?

– EL. Wanda îi dădu o palmă rapidă peste fund. EL, cel care te face să fii cu ochii după stele.

– Nu sunt cu ochii după stele.

Cel puțin, spera că nu era.

– El e, spuse Wanda cu un zâmbet satisfăcut, în timp ce ieşea de pe scenă.

Bombănind pentru sine, Maddy coborî treptele de lângă scenă. Îşi puse pe chip un nou zâmbet.

– Reed, ce mă bucur că ai venit!

Nu-l atinse şi nici nu-i oferi sărutul rapid şi prietenesc cu care îl întâmpina de obicei.

– Domnule Valentine, mă bucur să vă revăd.

– M-am bucurat de fiecare clipă. El îi prinse mâna între mâinile lui mari. E o plăcere să te văd lucrând. L-am auzit că a zis ceva despre prânz, nu?

Ea îşi duse mâna la burtă.

– Aşa este.

– Atunci, ni te vei alătura, nu?

– Păi, eu...

Pentru că Reed nu spusese nimic, încercă să inventeze o scuză.

– Nu, nu mă dezamăgi, te rog! Edwin ignoră tăcerea fiului său şi continuă nestingherit: E zona ta, trebuie să ştii un loc bun.

– Există un restaurant vizavi..., începu ea.

– Perfect. Vreau o pastramă bună.

Şi nu trebuia decât să dea un telefon ca să anuleze rezervările făcute la Four Seasons.

– Ce zici, Reed?

– Zic că Maddy are nevoie de câteva momente să se schimbe.

În sfârşit, el îi zâmbi. Ea se uită la costumul său cu pantaloni şi bluză de un roz aprins.

– Cinci minute să mă pot schimba în hainele de stradă, promise ea şi dispăru.

Fu chiar mai rapidă. În cele cinci minute, își pusese un costum galben peste costumul de scenă și intra deja în restaurant în fața lui Reed și a tatălui lui.

Mirosurile erau minunate. Uneori, se oprea pentru ele. Carne condimentată, muștar iute, cafea tare. Un ventilator din tavan le amesteca pe toate. Majoritatea dansatorilor erau deja acolo, ca niște furnici hămesite care invadează un picnic. Pentru că proprietarul era șiret, exista un tonomat într-un colț. Deja cânta din toate puterile. Grecul masiv din spatele tejghelei o observă pe Maddy și-i zâmbi larg.

– Ah, un meniu special pentru O'Hurley?

– Absolut.

Aplecându-se peste blatul tejghelei, îl urmări cum face o salată stufoasă. Puse o mână zdravănă de brânză, apoi adăugă din belșug iaurt.

– Tu mănânci așa ceva? întrebă Edwin din spatele ei.

Ea râse și luă castronul.

– O devorez.

– Corpul are nevoie de carne.

Edwin comandă o pastramă și o ruladă cu kaizer.

– Ocup eu o masă, se oferi Maddy, luând o cană cu ceai ca să meargă cu salata.

Făcu semn cu pricepere spre una din colțul opus tonomatului.

– Prânzul cu ștabii, ei, Maddy? spuse Terry, aplecându-se spre ea, având încă părul dat cu briantină al personajului Jackie. Pui o vorbă bună și pentru mine?

– Cam ce vorbă ai vrea? întrebă ea și zâmbi larg.

– Ce zici de „vedetă"?

– Să văd cum strecor și treaba asta.

Dădu să mai spună ceva, dar se uită la masa lui.

– Fir-ar să fie, Leroy, aia era murătura mea!

Maddy încă râdea când Reed și tatăl lui se așezară la masă.

– Ce loc pe cinste, comentă Edwin, deja uitându-se cu poftă la sendvișul lui și la grămada de salată de cartofi de lângă.

– Se poartă impecabil, pentru că sunteți dumneavoastră aici.

Cineva începu să cânte în paralel cu tonomatul. Maddy își ridică vocea.

– Veți veni la premiera de la Philadelphia, domnule Valentine?

– Mă gândesc. Nu mai călătoresc așa mult ca înainte. Pe vremuri, șeful unei case de înregistrări trebuia să fie la fel de mult prin oraș pe cât era la birou.

– Probabil că era foarte distractiv.

Se înfipse în salata ei și se prefăcu a nu-l invidia pe Reed pentru halca de friptură de vită în sânge.

– Camere de hotel, întâlniri... Îmi era dor de băiatul meu. Privirea pe care i-o aruncă lui Reed era deopotrivă tristă și plină de afecțiune. Am lipsit de la prea multe meciuri.

– Ai ajuns la multe.

Reed tăie o bucată din sendvișul lui și i-o dădu lui Maddy. Era un gest mărunt și perfect firesc, care îi atrase însă atenția lui Edwin. Și-i dădu speranțe.

– Reed era un aruncător de top în liceu.

Reed clătină din cap zâmbind când Maddy se întoarse spre el.

– Jucai baseball? Nu mi-ai spus niciodată. De îndată ce-i ieșiră cuvintele pe gură, își dădu seama că el nu avusese nici un motiv să-i spună aceste lucruri. Erau multe

alte detalii din viața lui pe care el nu i le spusese. N-am înțeles cu adevărat baseballul până când nu m-am mutat la New York, spuse ea rapid. Apoi am prins câteva meciuri cu echipa Yankees, ca să văd și eu despre ce e vorba. Ce scor aveai?

El ridică dintr-o sprânceană.

– Doi treizeci și opt.

Fu încântată că el își amintise. Își roti ochii spre tatăl lui.

– Material de liga întâi.

– Așa i-am spus și eu mereu. Dar el a vrut să lucreze în afaceri.

– Și asta e liga întâi, nu? Se jucă puțin cu furculița pe lângă bucata de sendviș pe care Reed i-o dăduse. Mulți ne uităm doar la produsul finit, știți, albumul pe care îl punem la pick-up sau caseta pe care o punem în casetofon. Cred că e un drum lung de la foaia cu note până la discul de vinil.

– Când ai vreo trei sau patru zile libere, te pun la curent, zise Edwin amuzat.

– Mi-ar plăcea.

Își bău ceaiul îndulcit cu miere, știind că avea să îi treacă în sânge și avea să o ajute să reziste în următoarele ore.

– Când am înregistrat albumul pentru *Suzanna's Park*, am prins gustul. Cred că studioul e foarte diferit de scenă. Atât de... ei bine... restricționat. Înghiți o frunză de salată. Scuze!

– Stai liniștită!

– Un studio are anumite restricții, adăugă Reed. Luă o gură de cafea și constată că era surprinzător de tare. Pe de altă parte, pot fi anumite avantaje nespuse. Putem

să luăm omul din spatele tejghelei, să-l punem într-un studio şi să-l transformăm într-un Caruso, apăsând butoanele potrivite.

Maddy digeră cuvintele, apoi clătină din cap.

– Dar asta înseamnă să trişezi.

– Asta înseamnă marketing, o corectă Reed. Şi multe companii de înregistrări o fac.

– O face şi Valentine?

El o privi, iar ochii cenuşii pe care îi admirase de la bun început erau foarte direcţi.

– Nu. Valentine a fost înfiinţată pe criterii de calitate, nu de cantitate.

Ea îi aruncă lui Edwin o privire.

– Dar aveaţi de gând să le oferiţi un contract Tripletelor O'Hurley.

Edwin mai adăugă piper în sendvişul lui.

– Şi voi nu reprezentaţi calitatea?

– Noi eram... o idee mai sus de mediocritate.

– O idee destul de generoasă, dacă ceea ce am văzut pe scenă azi e un indiciu în acest sens.

– Apreciez.

– Mai ai timp pentru socializare, Maddy?

Îşi sprijini bărbia în mâini.

– Mă invitaţi la o întâlnire?

El păru descumpănit, deşi doar pentru moment. Apoi izbucni într-un râs puternic care atrase atenţia tuturor celor prezenţi în restaurant.

– Al naibii să fiu dacă n-aş face-o, asta dacă aş putea să scap de vreo douăzeci de ani. Un adevărat trofeu aici. O atinse pe mână, dar privi către fiul său.

– Da, este, spuse Reed sec.

– Mă gândesc să dau o petrecere, spuse Edwin dintr-odată. Ca să trimitem piesa la Philadelphia cu ştaif. Ce zici, Maddy?

– Cred că e o idee minunată. Sunt invitată?

– Cu condiţia să păstrezi un dans pentru mine.

Ei îi venea la fel de uşor să-l iubească pe tată precum îi era să-l iubească pe fiu.

– Vă păstrez câte doriţi.

– Nu cred că pot să fac faţă la mai mult de unul.

Râse împreună cu el. Când îşi ridică iar cana de ceai, observă că Reed o privea destul de rece. Sentimentul de dezaprobare pe care îl simţi din partea lui o tăie ca un cuţit până la os.

– Trebuie să mă întorc. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac înainte de repetiţia de după-amiază.

– Condu-o pe doamnă, Reed. Picioarele tale sunt mai tinere decât ale mele.

– O, este în regulă, Maddy era deja în picioare. Nu trebuie...

– Te conduc.

Reed o ţinu de cot.

Nu avea să facă o scenă. Deşi nu putea înţelege de ce îşi dorea asta aşa tare. Însă se aplecă şi îl sărută pe Edwin pe obraz.

– Vă mulţumesc pentru invitaţia la prânz.

Aşteptă până ieşiră înainte să vorbească iar.

– Reed, sunt mai mult decât în stare să traversez singură strada. Întoarce-te la tatăl tău!

– Ai păţit ceva?

– Am păţit ceva? Îşi trase braţul şi îl privi furioasă. Nu suport să te aud că-mi spui asta cu o voce aşa politicos de curioasă.

Începu să traverseze strada în pas alert.

– Mai ai douăzeci de minute până când trebuie să te întorci. Îi prinse iar braţul.

– Am spus că am lucruri de făcut.

– Minţi.

În mijlocul străzii, când semaforul se făcu galben, ea se întoarse spre el.

– Atunci, să spunem că am lucruri mai bune de făcut. Mai bune decât să stau acolo şi să fiu pusă sub microscopul tău intelectual. Care e problema, nu-ţi place că mă bucur de compania tatălui tău? Ţi-e teamă că am planuri cu el?

– Încetează!

O zgâlţâi ca să o facă să se mişte, pentru că maşinile începuseră să claxoneze.

– Nu-ţi plac femeile în general, nu? Ne pui pe toate în cutia asta mare pe care scrie „Nu sunt de încredere". Aş vrea să ştiu de ce.

– Maddy, mai ai puţin şi devii isterică.

– O, şi mă pot apropia şi mai mult de acel punct, îi promise cu o sinceritate dezarmantă. Ai îngheţat. Te-am văzut când eram pe scenă şi când mă urmăreai cu acea privire rece, evaluatoare. Era ca şi când te-ai fi uitat la mine, nu la rolul pe care îl jucam. Şi nu voiai să câştige nici una din noi două.

Pentru că recunoscu că avea dreptate, se îndepărtă de subiect.

– Te comporţi ridicol.

– Nu. Se depărtă de el, pentru că ajunseseră la intrarea actorilor. Ştiu când sunt ridicolă, iar în acest moment nu sunt. Nu ştiu ce anume te-a zgândărit, Reed, dar, orice ar fi fost, îmi pare rău. Am încercat să nu las

să mă deranjeze, am încercat să nu las multe lucruri să mă deranjeze. Dar e deja prea mult.

El o prinse de umeri şi o ţinu lipită de zid.

– Ce anume e prea mult?

– Am văzut ce faţă ai făcut când tatăl tău a pomenit despre prezenţa mea la petrecere. Ei bine, n-ai de ce să-ţi faci griji, n-o să vin. Găsesc eu o scuză.

– Despre ce vorbeşti? întrebă el, făcând câte o pauză după fiecare cuvânt.

– Nu mi-am dat seama că ai fi jenat să fii văzut cu mine.

– Maddy...

– Nu, e de înţeles, nu? se grăbi ea. Sunt doar simpla Maddy O'Hurley, fără diplome în spatele numelui, fără pedigri. Mi-am primit diploma de liceu prin poştă, şi ambii mei părinţi se trag din ţăranii din sudul Irlandei.

El îi luă bărbia în mână.

– Data viitoare când o iei pe câmpii, lasă-mi o hartă ca să mă pot orienta. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Vorbesc despre noi! strigă ea. Nu ştiu de ce vorbesc despre noi, pentru că nu există nici un noi. Nu vreau un noi. Nici măcar nu vreau un tu şi eu, aşa că nu vreau....

El o întrerupse, cu o frustrare deplină, apăsându-i gura cu a lui.

– Taci, o avertiză el, când ea se zbătu în semn de protest. Taci pentru câteva clipe.

O blocă cu corpul. Doamne, dacă ar fi ştiut ea cât de frustrat fusese când o urmărise cum seducea un teatru gol, cât de pustiit se simţise să stea lângă ea şi să n-o poată atinge. Furia năvălea în şuvoaie. O rănise. Şi probabil avea să o mai rănească. Nu ştia cum să evite acest lucru.

– Te-ai calmat? o întrebă el când o eliberă ca să vorbească.

– Nu.

– Bine, atunci taci. Nu ştiu ce anume am simţit când te-am văzut pe scenă. Devine problematic să mai gândesc ceva atunci când te privesc.

Ea se pregăti să dea replica, dar se abţinu.

– De ce?

– Nu ştiu. În celelalte privinţe, te porţi ridicol. Nu-mi pasă dacă ai făcut şcoala la fără frecvenţă sau la Vassar. Nu îmi pasă dacă tatăl tău a fost înnobilat sau condamnat pentru furt calificat.

– Tulburarea ordinii publice, murmură Maddy. Dar asta s-a întâmplat o singură dată – de fapt, de două ori, cred. Îmi pare rău. Îi curgeau lacrimi din ochi, şi se scuză iar. Îmi pare rău cu adevărat. Detest astfel de momente. Întotdeauna mă ambalez când sunt furioasă şi nu mă mai pot opri.

– N-o mai face. Îi şterse lacrimile. Nu am fost complet sincer cu tine. Avem nevoie să clarificăm situaţia dintre noi, aşa cum e ea.

– În regulă. Când?

– Când nu ai un antrenament chiar la răsăritul soarelui?

Ea pufni şi îşi căută un şerveţel în geantă.

– Duminică.

– Sâmbătă, atunci. Vii la mine? Îşi trecu degetul mare pe pometţii ei. Era rezonabilă, prea rezonabilă, când ştia că el nu putea promite că avea să fie. Te rog?

– Bine, vin. Reed, chiar nu am vrut să fac o scenă.

– Nici eu. Maddy... Ezită un moment, apoi decise să clarifice lucrurile. Treaba cu tata. Nu avea nimic de-a

face cu petrecerea pe care o planifică. Nu avea nimic de-a face cu faptul că ai veni şi tu.

Ar fi vrut să-l creadă, dar o nesiguranţă de care nu fusese conştientă o împiedica s-o facă.

– Atunci, cu ce avea de-a face?

– Nu l-am mai văzut atât de... fermecat de cineva de multă vreme. Şi-a dorit o casă plină de copii, însă n-a avut-o niciodată. Dacă ar fi avut o fiică, cred că s-ar fi bucurat ca ea să fie ca tine.

– Reed, îmi pare rău. Nu ştiu ce vrei să fac.

– Doar să nu-l răneşti. Nu voi permite să fie rănit iar.
Îi atinse uşor bărbia, apoi se întoarse şi o lăsă singură la intrare.

capitolul 7

Reed. Doar la Reed se gândea, inclusiv în clipa în care descuia ușa apartamentului. Nu că ar fi surprins-o asta. Gândul la Reed fusese constanta zilei, atât de intens, încât fusese nevoită să facă serioase eforturi să se concentreze la rolul lui Mary Howard. Mai erau doar trei săptămâni până la premiera din Philadelphia, deci nu-și putea permite să fie cu mintea aiurea și să se tot întrebe ce-ar fi dacă sau cum ar fi dacă în ce-l privea pe Reed Valentine. Se întreba însă ce urma să se întâmple sâmbătă. Ce avea să spună ea, cum ar trebui să se comporte. Maddy băgă cheia în broască și își spuse că era o mare netoată. Dar continuă să se gândească și să își facă scenarii. Luminile erau aprinse. Ușa se închise în spatele ei, iar Maddy rămase în cadrul ei, încruntată. E drept că de cele mai multe ori pleca în mare grabă și făcea abstracție de unele detalii, dar cu siguranță nu ar fi uitat să stingă lumina, pentru că o preocupau și mediul înconjurător, și factura la curent. Plus că nu își amintea să fi aprins lumina dimineață, când se pregătea pentru antrenament. Și mai ciudat era că în apartament mirosea a cafea. A cafea proaspăt făcută. Maddy își lăsă jos geanta și se îndreptă spre bucătărie, dar chiar în acea clipă auzi zgomote venind dinspre dormitor. Inima începu să-i bată mai puternic. Scoase din geantă un pantof de balet, hotărâtă să îl folosească pe post de armă. Nu era genul agresiv, dar nici nu îi trecea prin cap să o ia la goană, strigând după ajutor. Era casa ei, iar ea apărase

mereu ce îi aparţinea. Porni spre dormitor cu paşi atenţi, fără zgomot. Auzi cum cineva îi umblă prin umeraşele din dulap şi strânse mai tare pantoful. Dacă hoţul îşi imagina că putea găsi ceva de valoare în garderoba ei, era prost de bubuia. Pe măsură ce se apropia, începea să o cuprindă panica. Maddy îşi ţinu respiraţia, puse mâna pe clanţa uşii de la dormitor, apoi o deschise larg. Şi ea, şi intrusul ţipară la unison.

– Aha! exclamă Chantel, cu mâna în dreptul inimii. Şi mie-mi pare bine să te văd, surioară!

– Chantel! exclamă Maddy, cuprinsă de încântare. Aruncă pantoful cât colo şi îşi luă sora în braţe. Am fost la un pas să-ţi dau cu papucul ăsta-n cap. Ce-i cu tine aici?

– Îmi puneam nişte haine la tine-n şifonier, răspunse Chantel, sărutând-o pe obraz. Sper că nu te deranjează. Mătasea face nişte cute groaznice dacă nu stă pe umeraş.

– Normal că nu mă deranjează. Eu te-ntrebam ce-i cu tine aici, la New York. Nici nu m-ai anunţat că vii.

– Scumpo, ţi-am scris acum o săptămână.

– Ba nu mi-ai...

Maddy se opri brusc, amintindu-şi de teancul de scrisori pe care nu binevoise să le desfacă.

– În fine, probabil n-a ajuns la mine, continuă ea.

– Tipic...

– Da, ştiu.

Făcu un pas în spate ca să-şi vadă mai bine sora. Îi ştia chipul aşa cum şi-l ştia pe al ei, dar tot se minuna de fiecare dată. Iar adierea de parfum franţuzesc ce se simţea în cameră i se potrivea lui Chantel la perfecţie, parcă punându-i şi mai bine în valoare ochii albaştri şi gura cu buze pline.

– Arăţi minunat. Aşa mă bucur să te văd...

– Nici tu n-arăţi prea rău, răspunse Chantel. La cum străluceşti, ori iei un cocktail excelent de vitamine, ori eşti îndrăgostită.

– Cred că amândouă.

Chantel ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

– Nu, zău? Ia, hai să ieşim din şifonierul ăsta al tău şi să-mi spui ce şi cum.

– Hai să bem ceva, propuse Maddy, luându-şi sora de braţ. Ce mi-ar plăcea să fie şi Abby aici! Ar fi perfect. Cât stai în New York?

– Câteva zile, răspunse Chantel în timp ce se întorceau în camera de zi. Prezint o gală a premiilor vineri seară. Consilierii mei de imagine au considerat că ar fi o ocazie foarte tare.

– Dar tu eşti de altă părere, anticipă Maddy în timp ce căuta prin dulapuri, sperând să dea peste o sticlă de vin.

Chantel privi pe fereastră în beznă.

– Scumpo, ştii bine că New Yorkul nu e tocmai oraşul visurilor mele. E prea...

– Real? propuse Maddy.

– Hai să spunem prea zgomotos! De afară se auzeau sirenele a două ambulanţe. Chiar sper că ai ceva vin, Maddy. A, şi, ca să ştii, nu mai aveai cafea.

– Nu mai beau cafea, răspunse Maddy continuând să scotocească prin dulapuri.

– Serios? Chiar te-ai lăsat?

– Ajunsesem să beau prea multă. Îmi turnam în neştire cafeină în organism. Acum, beau ceaiuri de plante, răspunse Maddy, întrerupându-se ca să tragă adânc

în piept aroma îmbietoare de cafea. Dar, chiar, de unde-ai luat-o?

– Am împrumutat de la vecinul tău de-alături.

– Bănuiesc că nu de la Guido.

– Ba da, de la el. Tipul acela dinţos şi cu bicepşi impresionanţi.

Maddy reuşi să găsească în dulapuri două pahare.

– Chantel, sunt vecină cu acest tip de doi ani şi nu i-aş da nici bună ziua fără pază armată.

– S-a purtat încântător, comentă Chantel, rezemându-se de blatul de bucătărie şi dându-şi pletele blonde de pe frunte. Dar a trebuit să fiu fermă şi să îl refuz, pentru că insista să vină şi să-mi prepare el cafeaua.

Maddy îşi privi sora, îi studie chipul cu trăsături clasice, trupul incredibil de bine făcut, ochii albaştri care hipnotizau cu uşurinţă orice bărbat.

– Sunt sigură că voia, spuse, apoi turnă vin în două pahare şi ciocniră. În sănătatea clanului O'Hurley!

– Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi membrii familiei, adăugă Chantel, apoi sorbi din vin şi se strâmbă. Pe bune, Maddy, de unde cumperi vinul? De la piaţa de vechituri?

– Hai că nu-i aşa rău! Stai jos acum! Ce mai ştii despre Abby?

– Am sunat-o înainte să vin încoace, ca să ştie că voi fi pe aceeaşi coastă cu ea. Tocmai aplana cearta băieţilor şi părea încântător de fericită.

– Şi Dylan?

Chantel se prăbuşi pe canapea, bucuroasă să se relaxeze, în sfârşit, după un zbor atât de lung.

– Abby zicea că Dylan mai are un pic şi termină cartea.

– Şi ea ce părere are?

– E mulţumită. Are încredere deplină în el, comentă Chantel şi mai luă o gură de vin. În tonul ei se ascundea o umbră de cinism pe care nu reuşea să o mascheze în totalitate. Şi ea avusese încredere deplină în cineva, cândva. Mi se pare că Abby s-a desprins total de viaţa alături de Rockwell. Zice că Dylan o să-i adopte pe băieţi.

– Asta-i nemaipomenit! Maddy simţi că în ochi i se adună lacrimi, aşa că mai luă o gură de vin. E chiar grozav, adăugă ea.

– De asta are nevoie. De cineva ca el. A, şi Abby mai zicea că a primit o faţă de masă din dantelă pe post de cadou de nuntă. De la Trace.

– Speram că va reuşi să vină totuşi la nuntă. Pe unde mai e acum?

– În Bretania, cred. Ca de obicei, s-a scuzat că nu participă.

– Nu te-ntrebi niciodată cu ce se ocupă, mai exact?

– Am decis că ar fi mai bine să nu ştiu, în caz că are de-a face cu chestii ilegale. Ia zi, mama şi tata o să vină la premiera spectacolului tău?

– Eu aşa sper. Au la dispoziţie trei săptămâni să stabilească exact cum o să ajungă în Philadelphia. Tu bănuiesc că n-o să ai cum să baţi iar drumul de la vest la est.

– Îmi pare rău, spuse Chantel şi îşi puse mâna peste a surorii ei. Filmările la *Strangers*, pelicula mea cea mai nouă, s-au amânat din cauza unor probleme de amplasament, dar o să înceapă totuşi în două săptămâni. Ştii că aş veni dacă aş putea.

– Ştiu. Cred că eşti în al nouălea cer, e un rol minunat.

– Da..., zise ea, iar privirea parcă i se înnegură o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

Chantel ezită o clipă. Fu pe punctul de a-i povesti lui Maddy despre scrisorile anonime pe care le primea. Şi despre telefoane. Dar se răzgândi.

– Nu ştiu. Cred că sunt un pic agitată. N-am mai jucat într-o miniserie. Nu e nici serial, nici lungmetraj.

– Chantel, fii serioasă! Uiţi cu cine vorbeşti? Sunt eu, Maddy.

– Serios, chiar nu-i nimic.

Decise să nu pomenească nimănui despre incidentele care nu erau, probabil, decât o mică şi trecătoare neplăcere.

– Mai am câteva chestii de pus cap la cap. Dar acum vreau să aflu totul despre bărbatul care-ţi ocupă ţie gândurile.

Zâmbi când Maddy făcu ochii mari şi începu să clipească des.

– Haide, Maddy, spune-i totul surioarei tale mai mari.

– Nu-i mare lucru de spus, zise Maddy şi îşi ridică picioarele pe canapea. Tu ţii minte să-l fi auzit pe tata povestind că l-a cunoscut pe Edwin Valentine?

– Edwin Valentine? întrebă Chantel şi miji ochii, încercând să îşi aducă aminte un detaliu cât de mic.

Unul dintre motivele pentru care avusese o ascensiune fulminantă la Hollywood era faptul că nu uita nimic, niciodată. Nici un nume, nici o replică, nici o fizionomie.

– Nu, chiar nu-mi spune nimic numele.

– El deţine compania Valentine Records.

Chantel ridică dintr-o sprânceană, făcându-i semn să continue.

– Este una dintre cele mai mari firme din domeniu, dacă nu cumva cea mai mare. În fine, el mi-a povestit

că i-a cunoscut pe mama și tata când eram noi foarte mici. El era la început de carieră și ai noștri l-au găzduit într-o noapte în camera lor de hotel.

– Tipic pentru ei, comentă Chantel, scoțându-și pantofii și punându-și picioarele pe canapea, gest pe care nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului în prezența cuiva care nu făcea parte din familie. Așa, zi mai departe.

– Valentine Records e finanțatorul piesei.

– Interesant... Maddy, nu cumva te-ai combinat cu el? Cred că e de-o vârstă cu tata, spuse Chantel, punându-și mâna peste a surorii ei. Nu zic că diferența de vârstă e cea mai importantă într-o relație, dar când e vorba despre surioara mea...

– Stai așa, zise Maddy amuzată, luând încă o gură de vin. Parcă am citit că te vezi cu contele DeVargo, cel cu firma de bijuterii DeVargo! Cred că se apropie de șaizeci de ani.

– Asta-i altceva, mormăi Chantel. Bărbații europeni n-au vârstă.

– Bun așa, fu de acord Maddy.

– Mulțam. În fine, să știi că am fost prieteni și nimic mai mult. Dar dacă tu ai ajuns să ți se scurgă ochii după un bărbat care ți-ar putea fi tată...

– Nu după el mi se scurg ochii, ci după fiul lui.

– Ce fiu? A, deci acest Edwin Valentine are un fiu, spuse Chantel, mai liniștită, rezemându-se de pernele canapelei. Și fiul ăsta e dansator?

– A, nu, zise Maddy. A preluat compania. E un tânăr magnat, aș spune.

– Măi, să fie... Începi să înțelegi cum merg lucrurile-n lumea asta!

– Ba fix asta e, că nu înțeleg nimic. Şi habar n-am ce să fac, spuse Maddy şi se ridică de pe canapea. De multe ori, mă gândesc că m-am țicnit. El e un bărbat superb şi de succes... şi conservator. Îi plac restaurantele franțuzeşti.

– Ce bestie!

Maddy râdea în hohote.

– Chantel, te rog, ajută-mă!

– Te-ai culcat cu el?

Chantel punea mereu punctul pe i. Maddy oftă adânc şi se aşeză la loc.

– Nu.

– Dar te-ai gândit s-o faci.

– Mi-e şi greu să mă gândesc la altceva decât la el. Deci şi la asta, da.

Chantel se întinse după sticlă şi îşi mai turnă vin. După primele înghițituri, licoarea era aproape acceptabilă.

– Şi el ce simte pentru tine?

– Ei, aici mă-mpotmolesc. Vezi tu, e amabil şi atent, dar, când e vorba despre femei, şi-a construit un fel de plasă de siguranță, un scut după care se ascunde. Acum mă ține-n brațe şi simt că pe el l-am aşteptat toată viața, iar după un minut mă pune la distanță de parcă abia ne-am cunoaşte.

– El ştie ce simți pentru el?

– Mi-e cam teamă că da. Oricum n-aş îndrăzni să-i spun. Mi-a arătat foarte clar că nu e interesat de aşa-zise relații de cursă lungă.

Chantel începea să se simtă alarmată.

– Dar tu te gândeşti că ai vrea o relație de cursă lungă cu el?

- Mă gândesc că mi-aş petrece toată viaţa cu el, răspunse Maddy devenind brusc serioasă şi vulnerabilă. Chantel, l-aş putea face atât de fericit...

- Maddy, lucrurile astea se fac în doi, răspunse Chantel, care, din păcate, învăţase asta pe propria piele. Întrebarea este dacă şi el te poate face fericită.

- Da, dacă mi-ar da voie să mă apropii de el. Dacă m-ar lăsa să mă apropii măcar atât cât să înţeleg de ce îi e atât de teamă să simtă ceva faţă de o femeie. Ceva i s-a întâmplat, Chantel, ceva ce l-a pustiit şi l-a făcut să sufere cumplit şi să nu mai aibă încredere. Dacă aş şti ce anume, aş putea să fac ceva. Dar aşa...

Chantel lăsă paharul şi-i luă mâinile lui Maddy între ale ei.

- Chiar îl iubeşti?

- Chiar îl iubesc.

- În cazul ăsta, e un tip norocos.

- Eşti subiectivă.

- Normal! Şi, chiar dacă încearcă să te ţină la distanţă, n-are nici o şansă. Făţuca asta, continuă Chantel, luând-o de bărbie, exprimă loialitate, devotament, încredere!

- Parcă ai vorbi despre un cocker spaniel.

- Maddy... Era atât de uşor să dea sfaturi, să dea ceea ce ea însăşi n-ar fi acceptat niciodată de la cineva. Scurt pe doi, dacă îl iubeşti pe tipul ăsta, nu-l vei face să te iubească şi el decât dacă eşti tu însăţi.

Maddy luă din nou paharul de vin. Se simţea descurajată. Apoi decise să lase baltă prudenţa şi îşi mai turnă jumătate de pahar.

- Credeam că o să-mi dai nişte ponturi de-ale tale în ale seducţiei.

– Păi, tocmai ţi le-am dat. Ţi-am spus ce ai de făcut. Scumpo, dacă ţi-aş dezvălui din secretele mele, ţi s-ar face părul măciucă. Oricum, tu vrei să te măriţi cu el, nu-i aşa?

– Cam da.

– Atunci, îţi recomand ceea ce nu recomand, de regulă, în relaţii, adică sinceritate. Dacă vrei să-l ai în viaţa ta la bine şi la rău, trebuie să fii deschisă, sinceră şi corectă. Când vă mai vedeţi?

– Nu înainte de sâmbătă.

Chantel se încruntă o clipă. Voia să-l vadă cu ochii ei pe acest Valentine, dar sâmbătă urma să fie în avion, în drum spre coasta de vest.

– Atunci, nu ţi-ar strica o ţinută nouă, spuse, aruncând o privire dezaprobatoare spre colanţii lui Maddy. Ceva seducător, dar care să te reprezinte.

– Există aşa ceva pe piaţă?

– Las' pe mine! Dintr-o privire expertă, Chantel conchise că ea şi Maddy purtau aceeaşi măsură la haine. Singurul lucru care-mi place la New York sunt magazinele. Am făcut mereu cumpărături grozave aici. Că veni vorba, eşti conştientă că în frigider ai doar trei morcovi şi un pic de suc de portocale?

– Aveam de gând să cumpăr ceva de la magazinul cu produse bio de după colţ.

– Scuteşte-mă, te rog! Nu-mi place să mănânc rădăcini.

– E în apropiere un restaurant unde au nişte spaghete geniale.

– Super. Trebuie să-mi schimb hainele? Sau mai bine ţi le schimbi tu?

Maddy analiză costumul din mătase al surorii ei, apoi colanţii şi tricoul pe care le purta ea.

– Ia-ţi altceva pe tine, îi spuse lui Chantel. Mereu te-mbraci ca-n Beverly Hills?

– Asta e situaţia. Să nu-ţi imaginezi că e uşor să-mi menţin imaginea de divă uşor decadentă.

Maddy pufni şi se ridică de pe canapea.

– Hai că încerc să-ţi găsesc ceva care să nu-ţi distrugă total imaginea. Şi, ca să ştii, n-o să te recunoască nimeni la restaurantul lui Franco.

Chantel zâmbi şi se ridică la rândul ei.

– Punem pariu?

Maddy o luă în braţe.

– Chantel, eşti unică, zău!

Chantel îşi lipi obrazul de al ei. Lucrurile ar trebui să fie simple. Viaţa şi relaţiile ar trebui să fie simple, ca acel moment.

– Ba nu. Toate trei suntem unice. Şi mă bucur enorm că vă am.

Când Maddy se întoarse sâmbătă de la repetiţie, apartamentul era gol. În cele trei zile ale vizitei, Chantel îl fermecase pe ursuzul Guido, îi uimise pe cei din echipa de producţie a piesei şi cumpărase jumătate din marfa din magazinele de pe Fifth Avenue. Lui Maddy îi era deja dor de ea. Dacă ar mai fi stat măcar o zi...

Cu un oftat, se îndreptă spre duş. Era o copilărie să creadă că avea nevoie de susţinere morală doar ca să aibă curaj să se ducă la Reed şi să-i vorbească. N-avea nevoie de încurajări sau de un vot de încredere. Pur şi simplu, avea să discute cu el despre ei şi despre direcţia relaţiei lor. Maddy porni duşul şi lăsă apa să i se prelingă pe faţă şi pe trup. Avea să se spele, să se schimbe, apoi să iasă din casă şi să ia metroul spre centru. Oricum nu era

prima seară pe care urma să o petreacă la Reed în apartament. Şi chiar era necesar să aibă o discuţie. N-avea sens, aşadar, să fie emoţionată şi agitată pentru ceva ce trebuia făcut.

Piesa mergea bine. Îi putea vorbi şi despre asta. Putea începe discuţia vorbindu-i despre cât de bine se legau lucrurile. Iar în săptămâna următoare, când aveau să facă ultimele şi totodată cele mai intense repetiţii, chiar în Philadelphia, avea să fie şi mai bine. Oare avea să îi fie dor de ea? Şi, mai ales, dacă i-ar fi, i-ar spune-o?

Maddy ieşi de la duş şi căută uscătorul de păr, rătăcit, ca de obicei, prin harababura din dulăpior. Câteva minute mai târziu, părul înfoiat îi era uscat şi oarecum coafat, pentru un plus de volum. Scoase câteva farduri şi începu să experimenteze, cu o mână sigură. Nu o dată, îşi făcuse singură coafura şi machiajul de scenă. Învăţase de timpuriu că trebuie să ştie să se pregătească singură ca să nu depindă de priceperea sau de lipsa de pricepere a altcuiva. Sau de toanele respectivului sau ale respectivei. La nevoie, putea alege şi hainele potrivite care să o pună cât mai bine în pielea personajului pe care îl interpreta pe scenă. Doar că în acea seară nu era un personaj. Era ea, Maddy.

Mulţumită de rezultatul din oglindă, intră în dormitor. Acolo găsi pe pat ceva de la Chantel. Maddy luă întâi biletul scris cu litere rotunde şi îndrăzneţe.

Maddy,

M-am gândit mult şi am decis că ţinuta asta trebuie să fie a ta. La mulţi ani pentru aniversarea de luna viitoare! Poartă astea la întâlnirea cu Reed al tău. Sau, şi mai bine, poartă-le pentru tine. Ştiu că la prima vedere

vei spune că nu ţi se potriveşte culoarea, dar încearcă să treci peste asta. Ai încredere în mine, îţi va veni extrem de bine. O să mă gândesc la tine. Te iubesc.

Chantel

Maddy îşi muşcă buza de jos şi analiză cu atenţie cadoul de la sora ei. Pantalonii erau roz, un roz aprins, genul de culoare pe care Maddy o evita, dată fiind nuanţa părului ei. Le aruncă o privire neîncrezătoare, apoi îi atinse. Bluza era verde jad şi forma, împreună cu pantalonii, exact genul de combinaţie îndrăzneaţă şi excentrică pe care şi ea ar fi ales-o. Maddy zâmbi şi ridică bluza. Însă cel mai mult îi făcea cu ochiul jacheta. Tocmai ei, care alegea hainele în funcţie de culori şi de cât erau de comod de purtat. Era tot din mătase, un pic supradimensionată şi cu o croială sinuoasă, la fel ca a pantalonilor. Avea cusute mii de mărgele care creau un caleidoscop de culori. Modelul era mereu altul, în funcţie de unghiul din care priveai. La prima vedere, ar fi fost tentată să spună că era o piesă prea sofisticată pentru ea, prea elegantă pentru stilul ei obişnuit, dar acele modele schimbătoare îi captau imaginaţia şi îi trezeau admiraţia.

– Bine. Să-i dăm drumul, spuse ea cu voce tare.

Oare de ce era atât de emoţionat? Reed bătea apartamentul în lung şi-n lat pentru a zecea oară. Era ridicol să fie atât de agitat că avea invitată o femeie. Chiar dacă femeia era Maddy. Sau mai ales pentru că era Maddy, se corectă el. Mai petrecuseră seri împreună. Dar acea seară era diferită. Dădu drumul la muzică, în speranţa că acordurile aveau să îi distragă atenţia. Făcuse mari

eforturi toată săptămâna ca să nu o contacteze. Voise să își demonstreze că putea trăi fără ea. Pe joi însă, deja renunțase să mai numere de câte ori pusese mâna pe telefon, formase primele două cifre ale numărului ei, apoi închisese.

Își readuse aminte că aveau să stea de vorbă și că asta era tot. Era deja imperios necesar să stabilească împreună ce voiau unul de la celălalt, care erau regulile și care erau granițele dincolo de care nu aveau să treacă. Dorea să facă dragoste cu ea. Avea nevoie să facă dragoste cu ea, se corectă el și simți cum dorința îl învăluie doar la gândul de a fi cu ea. Ar putea fi amanți, păstrând, în același timp, relația la un nivel superficial, lejer, fără implicații, și trebuia să lămurească împreună acest aspect, cât mai repede. Când ea avea să ajungă, aveau să stea de vorbă despre nevoile, dorințele și limitele fiecăruia, ca doi adulți responsabili. Aveau să ajungă la o concluzie logică, și acela urma să fie punctul de plecare. Și, astfel, nimeni nu avea să sufere.

Știa însă că avea să o facă să sufere. Reed își cuprinse capul în mâini, întrebându-se de ce era atât de sigur de asta. Își amintea expresia din ochii ei de la ultima lor întâlnire. Cât de rănită și, totodată, cât de curajoasă păruse. De multe ori își spusese că la această nouă întâlnire avea să o rupă cu ea înainte ca lucrurile să se complice și mai tare. Și de tot atâtea ori acceptase că așa ceva era cu neputință. Maddy îl cucerea tot mai mult și nu putea îngădui așa ceva. Iar singurul mod în care știa să o oprească, să se oprească era să instaureze niște reguli. Se mai plimbă de câteva ori între ușă și fereastră, apoi se uită la ceas. Întârziase. Femeia asta îl înnebunea, și nu înțelegea de ce. Nu era din cale-afară de frumoasă.

Nu era înaltă, suplă, elegantă şi incitant de distantă. Nu era genul de femeie care îi atrăgea atenţia. Dar era femeia care i se strecurase în suflet. Şi trebuia s-o scoată de-acolo, să recapete controlul şi să meargă mai departe în ritmul impus de el.

Unde naiba era?

Chiar atunci ea bătu la uşă, iar Reed aşteptă câteva clipe înainte să se ducă să îi deschidă. Nu voia să pară nerăbdător sau agitat. Dacă era stăpân pe el de la începutul întâlnirii, aşa avea să rămână. Apoi, deschise uşa şi rămase fără grai. Şi fără argumente logice. Spusese cumva că Maddy nu era vreo frumuseţe? Cum de se înşelase atât de mult? Mai spusese că nu era încântătoare şi atrăgătoare. Dar iat-o în faţa lui, strălucind, zâmbind, înconjurată de o aură de energie şi mai captivantă ca oricând.

– Bună, ce faci? zise ea şi îl sărută pe obraz, făcând eforturi uriaşe să îşi controleze bătăile inimii.

– Bine, mulţumesc.

Îi simţea mirosul, acel miros care îi stăruia în nări şi în minte de zile întregi, deşi i se părea absurd să tânjească atât după un articol de parfumerie ieftin. Maddy avu un moment de ezitare.

– Aşa rămăsese, nu? Că ne vedem sâmbătă seară.

– Da.

– Atunci... mă laşi să intru?

Privirea ei amuzată îl făcea să se simtă ca ultimul fraier.

– A, da, sigur că da. Scuze!

Închise uşa după ea, întrebându-se dacă nu cumva tocmai făcuse greşeala vieţii lui. Şi a ei.

– Arăţi minunat. Într-un fel diferit.

- Zici? întrebă ea zâmbind din nou şi făcu o piruetă. Sora mea a fost într-o vizită de trei zile pe-aici şi mi-a cumpărat asta. E super, nu?

- Da. Eşti frumoasă.

Ea râse.

- Ţinuta e frumoasă, cu siguranţă. N-ai mai venit la repetiţii.

- Nu. Pentru că avusese nevoie să nu o vadă o vreme. Bei ceva?

- Un pahar de vin alb, poate. Totul începe să se lege, Reed. E minunat. Spectacolul se sudează bine.

- Cei de la departamentul meu contabil vor fi încântaţi.

Tonul lui sec o făcu din nou să râdă.

- Păi, nu ai nimic de pierdut. Dacă spectacolul e un succes, ai profit. Dacă nu, ai soluţii contabile să nu ieşi în pierdere. Dar o să iasă bine, Reed. Spectacolul a prins viaţă. Luă paharul pe care el i-l oferea şi continuă: De fiecare dată când intru pe scenă în rolul lui Mary, devine parcă şi mai viu. Am nevoie de vibraţia asta, de pasiunea asta. E centrul vieţii mele.

Centrul vieţii ei. El evitase mereu, cu sfinţenie, să aibă parte de aşa ceva.

- Toate astea ţi le poate oferi o piesă?

Ea privi pe geam spre luminile oraşului.

- Dacă aş fi singură, fără să am altceva, fără să am măcar şansa de a avea altceva, aş fi fericită. Când sunt pe scenă... Când sunt pe scenă..., continuă ea, şi văd în public o mulţime de oameni care aşteaptă să vadă ce fac, ce le ofer... Nu ştiu să explic lucrurile astea, Reed.

- Încearcă. Vreau să ştiu.

Ea își trecu degetele prin părul pe care îl aranjase cu atâta grijă.

– Simt că ceilalți mă acceptă instantaneu. Mă simt iubită, cred. Și pot oferi, la rândul meu, iubire prin ceea ce cânt, prin felul în care dansez. Știu că zic vorbe mari dacă spun că pentru asta m-am născut. Dar chiar așa stau lucrurile. Sunt făcută pentru asta.

– Și ți-ar fi suficient să fii pe scenă și să fii iubită de sute de străini?

Ea îl privi cu atenție. Nu înțelesese. Nimeni din afara lumii spectacolului nu avea cum să înțeleagă.

– Mi-ar fi suficient. Ar trebui să-mi fie suficient dacă n-aș avea și altceva.

– Nu simți nevoia să ai un singur lucru sau o singură persoană cu caracter permanent în viața ta?

– N-am spus asta, zise ea clătinând din cap și privindu-l în ochi. Ideea e că am reușit mereu să mă adaptez. Am fost nevoită să o fac. Vezi tu, aplauzele publicului umplu multe goluri. Chiar pe toate, dacă te străduiești. Îmi imaginez că pentru tine munca are același efect.

– Așa e. Ți-am mai spus, nu am nici timpul, nici înclinația necesare unei relații pe termen lung.

– Da, mi-ai spus.

– Și am vorbit serios, Maddy. Luă o înghițitură de alcool, pentru că nu se simțea în largul lui spunând acele cuvinte. Oare de ce avea impresia că se mințea și că o mințea și pe ea, când, de fapt, voia să fie corect și cinstit? Am încercat să fim prieteni. Am mers pe mâna ta.

Maddy își simțea mâinile reci. Puse paharul jos și încercă să și le încălzească.

– Mi s-a părut că funcționează.

– Dar vreau mai mult, spuse el, mângâindu-i părul și trăgând-o mai aproape. Și, dacă voi primi mai mult, te voi face să suferi.

Era adevărul adevărat. Maddy era conștientă de asta și accepta situația.

– Eu sunt responsabilă pentru ceea ce mi se întâmplă, Reed. Nu tu. Nimeni altcineva în afară de mine. Deci sunt responsabilă și pentru ce simt și pentru ce risc. Și eu vreau mai mult. Și, orice s-ar întâmpla după aceea, voi ști că a fost alegerea mea.

– Alegerea? Ce alegere, Maddy? întrebă el brusc. Nu crezi că e momentul să recunoaștem amândoi că nici unul nu a avut de ales, de la bun început? Am vrut să te îndepărtez. Asta a fost alegerea mea. Dar am sfârșit trăgându-te tot mai aproape. Îi puse mâinile pe umeri și-i scoase ușor jacheta multicoloră. Nu mă cunoști, murmură el, simțind fiorul care o cuprinse. Nu știi ce e în mine, ce port în mine. Sunt multe lucruri care nu ți-ar plăcea și pe care nu le-ai înțelege. Dacă ai fi fată deșteaptă, ai fugi în clipa asta.

– Se pare că nu-s prea deșteaptă.

– Nu are importanță. Pentru că nu mai sunt dispus să te las să pleci. O atinse pe gât. Avea pielea atât de moale, de caldă... O să mă urăști înainte să se termine totul, îi mai șopti el, regretând deja.

– Nu-mi stă în fire să urăsc, Reed. Ai un pic de încredere în mine, spuse ea, atingându-i obrazul.

– Nu e vorba despre încredere aici. Absolut deloc. Te vreau. Te doresc. Și foamea asta mă roade de săptămâni întregi. E tot ce-ți pot oferi.

El avusese dreptate. Avea să o rănească. Deja o făcea. Dar Maddy alese să nu-i pese.

– Dacă într-adevăr e tot ce-mi poţi oferi, de ce te-ai împotrivit atât de tare?

– Nu mă mai împotrivesc, spuse el şi îşi coborî buzele aproape de ale ei. Rămâi cu mine-n noaptea asta!

– Rămân. Rămân pentru că vreau să rămân, şopti ea, luându-i faţa în mâini, sperând să îl facă să se relaxeze.

El o prinse de încheieturile mâinilor şi i le întoarse uşor, ca să îi poată săruta palmele. Era o promisiune. Singura pe care i-o putea face.

– Vino cu mine!

Maddy îşi lăsă inima să conducă şi îl urmă.

capitolul 8

Lampa de pe hol lumina difuz dormitorul, cu umbrele şi secretele lui. Reed nu se obosise să oprească muzica, dar nici unul din ei nu o mai auzea. Erau ca în transă, nerăbdători să se atingă. O privea aşa cum Maddy îşi dorise mereu să o privească: intens, captivat, fără a-şi ascunde dorinţa. Zâmbi şi îşi lipi din nou buzele de ale lui.

– Faci o mare greşeală, murmură el.

– Taci... să lăsăm logica pentru mai târziu. M-am întrebat cum ar fi să fac dragoste cu tine din clipa în care te-am văzut. Începu să îi desfacă nasturii de la cămaşă. M-am întrebat cum arăţi. Cum ar fi să te simt. Îi scoase cămaşa şi îşi trecu mâinile peste pieptul lui. Era ferm şi fin. Şi încordat. Stăteam noaptea trează în pat şi mă întrébam dacă vom fi vreodată împreună în felul ăsta. Mâinile ei îi atinseră umerii, apoi coborâră de-a lungul braţelor. Nu-mi e frică, Reed. Nici de tine, nici de ce simt.

– Ar trebui să îţi fie.

Îl privi cu un aer provocator.

– Arată-mi de ce.

Atunci, toate barierele căzură. O strânse în braţe şi o trase lângă el, zdrobindu-i buzele de ale lui. Îi mângâie trupul până o simţi cuprinsă de fiori. De teamă sau de nerăbdare, nu îi era clar. Dar degetele lui continuau să atingă, să strângă, să pipăie, iar ea îl trăgea şi mai aproape, dornică şi înfometată de el. Se întrebase cândva dacă

nu cumva femeia din brațele lui era o vrăjitoare. Gândul îi reveni în minte, căci ce creștea între ei era insuportabil de intens. Mistuitor precum flăcările iadului. Nu mai era relaxată, simplă, surâzătoare. Emana pasiune și o forță de atracție complexă și periculoasă precum cea a Evei sau a șarpelui care o făcuse să cadă în păcat. Dorința îi sporea, devenind aproape violentă. Voia s-o facă a lui repede, să o posede pe loc, în picioare, trăind clipa. Fără promisiuni, fără obligații. Ar fi fost cel mai bine și pentru el, și pentru ea.

Însă chiar atunci ea îi șopti numele, cu glas blând și dulce ca briza serii. Atingerea lui deveni mai blândă. Nu-i putea rezista. Buzele lui deveniră moi și tandre. Nu mai putea face nimic. Nu putea împiedica inevitabilul. Avea să vină și clipa când avea să o rănească. Dar în acea noapte avea să fie altfel. Și brusc nu se mai gândi nici la trecut, nici la viitor, ci numai la ea. În acea noapte, avea să-i ofere cât de mult putea și să ia cât de mult îndrăznea să ia.

Îi înlătură bretelele bluzei, iar mătasea aproape că se scurse pe pielea ei, oprindu-se ațâțător în dreptul pieptului. Ea rămase aproape nemișcată, de parcă i-ar fi simțit zbaterea sufletească. Oare era într-atât de dornică să-i absoarbă trăirile și stările? Spera, spre binele ei, că nu renunțase chiar la toate mecanismele de apărare. Cu o tandrețe care îl surprinse mai mult decât o surprinse pe ea, îi atinse umerii goi cu buzele, savurând finețea de mătase a pielii și aroma înnebunitoare. Dintr-odată, o vedea cu totul altfel. Mică, fragilă, extrem de tânără. O clipă de ezitare, apoi își lipi iar buzele de ale ei. Ea percepu această schimbare ce se petrecuse în el. Tipul dur, hotărât să câștige fiecare bătălie, începea să bată

în retragere. Iar inima ei era deschisă și pregătită să îl primească. Îl mângâie încet, încântată să-i descopere liniile prelungi și ferme ale trupului. Apoi se îndreptară spre pat. Maddy își cunoștea bine corpul. Prea bine ca să aibă vreo secundă senzația de neadecvare. Avea șolduri înguste, picioare puternice, trunchiul o idee prea slab. Avea conformație de dansatoare și era perfect conștientă de asta. Nu o nega, așa cum nu refuza explorarea lui prudentă și plină de grijă. El îi dădu jos bluza, care căzu pe podea. Când mâinile lui îi atinseră pielea goală, ea suspină și se lăsă purtată de senzațiile încântătoare pe care i le provoca. Cu ochii întredeschiși, îl vedea ca prin vis. Își simțea inima bătând nebunește. El își trecu limba peste sfârcurile ei, provocând un nou val de plăcere. Se mișca împreună cu el, la unison, de parcă puneau în scenă o coregrafie îndelung exersată. Acțiune și reacțiune, mișcare și contră. Pentru Maddy, totul venea la fel de natural și de lipsit de efort precum respiratul. Oriunde l-ar fi purtat dorința, oricare i-ar fi fost nevoile, ea era acolo, așteptând, cooperând, dornică și receptivă. Trupul parcă îi frigea. Oriunde o atingea cu degetele sau cu buzele, îi simțea pulsul zvâcnind. Nu mai cunoscuse o femeie atât de lipsită de inhibiții, atât de liberă și de deschisă în a iubi și a se lăsa iubită. Când ea îi desfăcu pantalonii și i-i trase în jos, felul în care îi atinse pielea goală era generos, plin de căldură, de parcă s-ar fi cunoscut de la începutul timpului, iar trupurile lor s-ar fi atins tot de pe atunci. Reed simțea, la rândul lui, că inima îi bătea gata să-i sară din piept. O simți și ea când își lipi buzele de încheietura brațului. Când îl văzu complet gol, îl privi cu o plăcere și o bucurie nedisimulate. Îi zâmbi și îl trase mai aproape, într-o îmbrățișare deopotrivă afectuoasă

și pasională. El se cutremură, înfiorat, și rămase amețit, confuz și tânjind după ea.

– Sărută-mă din nou, murmură ea. Avea ochii pe jumătate deschiși și expresia aceea de felină care îl contrariase dintotdeauna. Îmi place la nebunie cum mă faci să simt când mă săruți. Îi trase fața mai aproape de a ei și se lăsă furată de senzațiile minunate pe care i le oferea. Mi-am dorit atât de mult să mă atingi... să-ți simt mâinile pe piele, murmură ea, cu buzele lipite de ale lui. Îmi imaginam cum ar fi să pui mâna pe mine, să îți simt atingerea... Aici, continuă, aproape torcând de plăcere, ca o pisică. Și aici... Nu mă satur de tine. Cred că n-o să mă satur niciodată de tine.

Se arcui sub greutatea lui, iar el simți ceva straniu... Începea să piardă controlul, acel control pe care îl exercita atât de strict asupra emoțiilor sale. Nu-și permitea să-și deschidă inima față de ea. Nu putea să-i încredințeze ceva atât de prețios. Putea, în schimb, să-i ofere pasiunea pe care o căuta și pe care o accepta atât de încântător. Îi trase pantalonii de mătase, urmărind cum materialul fin și lucios i se prelinse erotic pe piele. Lenjeria îi alunecă odată cu pantalonii, și, brusc, atât de brusc că nici nu își dădu seama când se întâmplase, își pierdu orice urmă de control, de logică. Dorința pentru ea, pentru toată ființa ei, pentru tot ce îi oferea îl invadă incontrolabil. Poate nu fusese pregătit pentru un asemenea val de pasiune, o pasiune care îl copleșea, îi răscolea întreaga ființă, prea puternică și prea autentică să poată fi ținută în frâu. Ea dăduse startul acestei călătorii, prin felul ei deschis de a fi și prin pofta ei de viață. Iar acum, el nu avea să mai fie un simplu pasager. Aveau să devină un tot. Iar el avea să-și descătușeze, în sfârșit, dorințele pe care ea i le trezise

din clipa în care privirile li se întâlniseră. Uită de tandrețea și de blândețea de până atunci și-i zdrobi buzele cu ale lui, într-un fel de disperare aspră. Mâinile n-o mai atingeau cu grijă, ci parcă goneau pe trupul ei, făcând-o să șoptească lucruri lipsite de-nțeles și să se zvârcolească sub el. Cu fiecare mișcare și fiecare geamăt, inima îi bătea mai tare, și mai tare, într-un ritm ce semăna cumva cu cadența numelui ei.

Ea se încolăci fără ezitare în jurul lui, iar el o pătrunse. O auzi gemând adânc și se văzu nevoit să-și țină răsuflarea de uimire. Era atât de caldă, de incredibil de moale și de primitoare. Reed făcu eforturi să-și recapete bruma de control ce-i mai rămăsese în timp ce ea începu să se miște cu o grație erotică pe care el n-o mai văzuse până atunci la nici o femeie. Era grația unui vals și erotismul unei împreunări primitive. Se poziționă și mai bine deasupra ei, dornic nu doar să simtă, ci să îi și vadă reacțiile. Trăsăturile ei erau înfiorate de plăcere, dar ochii ei rămăseseră deschiși, privind fix într-ai lui.

Ea începu să tremure și strânse între degete cearșaful. Atâta forță, atâta putere... Nu mai simțise niciodată, cu nimeni, ce trăia alături de el. Dacă trecuse cumva în altă lume, atunci nu mai avea de gând să revină în cea de dinainte. Voia să rămână acolo, în acea lume nouă care i se deschisese și unde secolele se scurgeau într-o clipită. Strâns lipiți unul de celălalt, într-un dans al trupurilor și al simțurilor, furtuna plăcerii îi izbi pe amândoi aproape cu violență. Trupul ei se încordă și tremură, chiar la granița dintre două lumi, înainte de a fi copleșit de valuri de extaz. Acceptase luna și stelele de pe cer. Îi acceptase oferta. Maddy îl cuprinse cu brațele, știind că trebuia să aștepte până când el avea să i le ofere.

*

Când Reed se trezi, partea ei de pat era goală. Resimţi lipsa ei aproape dureros, ca pe o pierdere. Din sufragerie, se auzea radioul pe care nimeni nu se obosise să îl oprească. Crainicul citea ştirile zilei. Reed se lăsă pe spate, cu un intens sentiment de gol. De ce se simţea aşa? Petrecuse o noapte incitantă cu o femeie incitantă care acum îşi văzuse de drum. Nu asta îşi dorise? Nu aşa îşi propusese? Nu erau astea regulile jocului? Îşi oferiseră unul celuilalt alinare, căldură şi pasiune. Dar noaptea se încheiase, apăruse soarele, era o nouă zi. Se terminase. Ar trebui să-i fie recunoscător că luase totul ca pe o aventură şi că plecase fără să-şi ia rămas-bun. Aşadar, de unde venea senzaţia de gol? Nu-şi putea permite să-i pară rău că ea nu era lângă el când se trezise, că nu-i zâmbise somnoros şi nu se cuibărise la pieptul lui. Ştia prea bine cât de trecătoare şi de superficiale erau, în realitate, relaţiile. Ar trebui să o admire pentru onestitate şi pentru că înţelesese că ce se întâmplase cu o noapte înainte fusese doar o descărcare fizică reciprocă. Nu-şi ceruseră nimic unul celuilalt. Petrecuseră, pur şi simplu, câteva ore de plăcere nebună pentru care nu era nevoie să se scuze sau să se explice. Aşadar, de ce s-ar simţi golit pe dinăuntru?

Pentru că ea plecase. Plecase, când dorinţa lui fusese să o mai ţină în braţe.

Reed mormăi o înjurătură şi se smulse din pat. Îşi trecu degetele prin păr. Când să facă un pas, văzu pe jos, lângă pat, un maldăr de mătase roz. Reed se aplecă şi ridică pantalonii pe care i-i dăduse jos, agonizant de încet, în noaptea trecută.

Chiar dacă plecase, nici măcar Maddy O'Hurley n-avea cum să ajungă prea departe fără pantaloni. Încă se uita la ei, aproape hipnotizat, când auzi ușa de la intrare deschizându-se. Reed puse pantalonii pe un scaun și își luă halatul de casă. O găsi în bucătărie, scoțând dintr-o pungă diverse produse și aliniindu-le pe blatul de lucru.

– Maddy?

Ea scoase un țipăt scurt și tresări.

– Reed!

Își duse mâna în dreptul inimii și închise ochii preț de câteva secunde.

– M-ai speriat de moarte. Credeam că dormi.

Iar el credea că ea plecase. Decise că ar fi mai bine să trateze situația cu prudență.

– Ce faci? Ce-i asta?

– Am ieșit să cumpăr câte ceva pentru micul dejun.

Nu se mai simțea golit pe dinăuntru. Dar, odată cu plăcerea de a o vedea, reapăru și ezitarea.

– Credeam că ai plecat.

– Cum să plec așa, fără să spun nimic? replică ea, aranjându-și cu mâna șuvițele care clar nu fuseseră pieptănate în acea dimineață. Du-te înapoi în pat, o să fie totul gata într-un minut.

– Maddy... Dădu să se apropie de ea, apoi se opri. Cu ce ești îmbrăcată?

– Îți place? întrebă ea, ținând marginile cămășii cu vârfurile degetelor și făcând o piruetă. Ai gusturi excelente, Reed. Am fost foarte modernă în ținuta asta.

Cămașa lui îi era largă pe umeri, se strângea pe talie și îi acoperea apoi coapsele într-un fel ridicol de atractiv.

– Asta-i cravata mea, cumva?

Ea făcu eforturi să-şi mascheze zâmbetul, în timp ce se juca distrată cu cravata neagră din mătase cu care îşi prinsese cămaşa în jurul taliei.

– N-am găsit altceva pe post de curea. Nu-ţi face griji, am s-o calc şi va arăta ca nouă.

Avea picioare lungi, netede şi goale. O privi de sus până jos şi clătină din cap.

– Aşa ai ieşit pe stradă?

– Nimeni nu s-a uitat ciudat la mine, îl asigură ea. Uite ce e, mi-e o foame de lup.

Îi înlănţui gâtul cu mâinile şi îl sărută cu o afecţiune atât de naturală, că inima începu să îi bată mai tare.

– Hai, du-te înapoi în pat, şi aduc mâncarea într-un minut!

El făcu întocmai, căci simţea că avea nevoie de un minut ca să se adune. „Deci nu a plecat", îşi spuse, în timp ce se aşeza din nou în pat. Era acolo, în bucătărie, în bucătăria lui şi pregătea micul dejun de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru de pe pământ. Îi plăcea. Îl îngrijora. Se întrebă ce-avea să facă, ce avea să se facă el cu ea.

– Mai e o porţie de frişcă, dacă vrei, anunţă ea, făcându-şi apariţia cu o tavă.

Reed privi nedumerit oferta de mic dejun, în timp ce ea aşeză tava pe pat, între ei.

– Ce-i asta?

– Îngheţată, explică ea, luând cu degetul un strat bogat de frişcă şi oftând de încântare. Îngheţată cu căpşune.

– Îngheţată cu căpşune, repetă el. La micul dejun? Sigur tu eşti Maddy O'Hurley, cea mereu preocupată de nutriţie şi de calorii?

– Îngheţata e un produs lactat, îi reaminti ea, oferindu-i o lingură. Iar fructele sunt proaspete. Ce mai vrei?

– Ouă şi şuncă?

– Conţin prea multă grăsime şi colesterol şi nici nu-s la fel de delicioase ca îngheţata. În fine, sărbătoresc, conchise ea şi începu să mănânce.

– Ce sărbătoreşti?

Privirile li se întâlniră, ca într-un scurt duel. Apoi, ea păru să ofteze. Cum era cu putinţă ca el să nu ştie? Şi, din moment ce nu ştia, cum putea ea să-i explice?

– Arăţi minunat. Mă simt minunat. E duminică, soarele străluceşte. Mi se pare suficient.

Maddy luă o căpşună din castronul lui şi i-o întinse.

– Haide! Trăieşte periculos.

El prinse fructul cu buzele, atingând şi vârfurile degetelor ei.

– Şi eu care credeam că te hrăneşti doar cu germeni de grâu şi de lucernă.

– Păi, chiar aşa fac, de regulă. De-aia mă bucur atât de mult de momente ca ăsta. În general, duminică dimineaţa ies la alergat, continuă ea, închizând ochii ca să savureze mai bine îngheţata ce i se topea pe limbă.

– Alergi?

– Doar vreo cinci, şase kilometri, zise ea.

– „Doar“?

– Dar azi sunt decadentă, adăugă ea şi linse linguriţa.

– Zău? replică el şi o mângâie uşor pe genunchi.

– Absolut. Mâine voi plăti pentru asta, aşa că trebuie să mă asigur că va merita din plin.

– Te-ai gândit să rămâi azi aici şi să fii decadentă?

– Doar dacă n-ai prefera să plec.

El îşi împleti degetele cu ale ei, fără să-şi dea seama.

– Nu, nu vreau să pleci.

– Pot să fiu foarte, foarte decadentă, surâse ea.

– Pe asta şi mizez.

Maddy luă un pic de frişcă pe deget şi apoi o linse încet.

– S-ar putea să fii şocat.

Când îşi trecu din nou degetul prin frişcă, Reed o prinse de mână şi-i linse el degetul.

– Aşa crezi? Îi simţea pulsul accelerat în timp ce-i lingea uşor vârfurile degetelor. Hai să vedem!

El luă tava şi o aşeză lângă pat. Maddy îi urmărea mişcările cu ochi mari şi trupul zvâcnind de dorinţă.

– M-am tot întrebat cum arăţi dimineaţa.

– Şi cum arăt? întrebă ea, înclinând capul.

– Proaspătă, spuse el şi îi mângâie bărbia cu mişcări lente şi sigure. Un pic răvăşită. Apetisantă.

Ea îşi muşcă uşor vârful limbii.

– Partea cu apetisantă cred că-mi place cel mai mult.

– Vezi tu, Maddy, nu mi-ai cerut voie să-mi iei cămaşa.

Ochii îi râdeau deja, dar se strădui să pară foarte serioasă.

– Aşa e, n-am cerut voie. A fost foarte nepoliticos din partea mea.

– Îmi vreau cămaşa înapoi. Acum! ceru el, trăgând-o mai aproape.

– Chiar acum? Un fior de anticipaţie o străbătu ca un fulger. Bănuiesc că-ţi vrei şi cravata.

– Fără-ndoială.

– E dreptul tău, până la urmă, murmură ea.

Îngenunche pe pat, desfăcu nodul de la cravata care îi cuprindea talia, o scoase şi i-o dădu. Căută nasturii cămăşii, ezită o clipă, apoi începu să îi desfacă. Îl privea direct în ochi în timp ce cămaşa îi dezvelea tot mai mult din piele. Zâmbi când materialul i se prelinse de pe umeri.

Rămase aproape nemişcată şi se lăsă privită, apoi se dezbrăcă de tot şi îi înmână cămaşa.

– Asta cred că îţi aparţine.

Stătea în genunchi în mijlocul patului, iar lumina parcă înmuiată în aur a soarelui i se reflecta pe piele. El dădu cămaşa la o parte şi se ridică în genunchi şi îi cuprinse umerii.

– Încep să fiu mult mai interesat de ce e sub cămaşă. Îşi trecu degetele peste braţele ei, peste piept, peste şolduri, cu o admiraţie aproape neîncrezătoare. Ai cel mai frumos corp pe care l-am văzut în viaţa mea. Puternic, dar cu linii blânde. Compact, prelung... Se trase un pic în spate ca să o vadă mai bine. Mă întreb dacă... Maddy, ce ai pe tine?

– Ce?

Derutată, ea privi în jos.

– A, sunt chiloţi tanga. N-ai mai văzut?

El se uită în ochii ei, amuzat şi intrigat.

– Ba tocmai, că am mai văzut. Încep să mă întreb dacă nu cumva iei prea în serios rolul Văduvei Vesele.

– N-ai comentat nimic când făceam striptease pentru tine, îi atrase ea atenţia, apoi îi cuprinse gâtul cu braţele. Am descoperit chiloţii tanga pe când făceam documentarea pentru rol.

– Ce documentare? Ce presupune documentarea asta, mai exact? întrebă el, între două sărutări.

– Nu aveam cum să intru în pielea unui personaj ca Mary fără să mă documentez un pic.

– A, e clar. Te-ai dus în localuri de striptease! Ai înnebunit? Ştii ce se poate întâmpla în asemenea locuri?

Furia şi frustrarea îi răzbăteau din glas.

– Vorbeşti din experienţă?

– Da... Adică nu. La naiba, Maddy, nu schimba subiectul!

– Nu mi se pare că schimb subiectul, zise ea. Reed, trebuie să am nişte elemente care să mă ajute să înţeleg personajul, şi m-am gândit că cea mai bună metodă e să stau de vorbă cu nişte dansatoare de striptease. Aşa am ajuns să cunosc câteva persoane de-a dreptul fascinante. De exemplu, o tipă pe nume Lotta Oomph.

– Lotta...

– Oomph. E înnebunită după pudeli, are vreo cinci sau şase şi...

– Nu vreau să aud! o întrerupse el, făcând eforturi să nu râdă. Maddy, nu ai ce căuta în asemenea locuri.

– Fii serios, la doisprezece ani lucram în locuri care nu se deosebeau cu mult de localurile de striptease. Totul e o fantezie, Reed. Sunt oameni care încearcă să-şi câştige existenţa. Am înţeles-o mult mai bine pe Mary după ce am vorbit cu acele femei.

– Mary e o fantezie, un personaj. Dar ce se petrece în localurile acelea e realitatea dură.

– Înţeleg foarte bine realitatea, Reed. Îl mângâie pe obraz, mişcată de îngrijorarea lui. Nu spun că profesia de dansatoare de striptease e tocmai onorantă, dar să ştii că cele mai multe dintre dansatoarele cu care am vorbit se mândreau cu numărul lor.

– Nu vreau să intru într-o dezbatere despre aspectele morale şi sociale ale dansului la bară, Maddy. Doar că nu-mi place să te ştiu în asemenea localuri.

– N-o să-mi fac un obicei din asta. Deşi nu m-ar deranja să-i văd din nou pe acei pudeli adorabili, şopti ea, plecându-şi genele şi desenând, cu degetele, o linie imaginară pe pieptul lui.

– Maddy!

Își ridică ochii, care luceau de amuzament.

– Chiar erau grozavi, să știi.

– Tu ești grozavă, spuse el și trase cu degetele de marginea chilotului. Tot nu mi-ai spus care-i treaba cu piesa asta de excepție.

– Îi port pentru că sunt confortabili, răspunse ea, sărutându-i lobul urechii. Toate femeile din America ar trebui să aibă așa ceva în sertarul cu lenjerie.

– Porți mereu așa ceva?

– Da... pe sub hainele de stradă.

– Când am fost atunci la expoziția aceea de arhitectură victoriană, purtai niște pantaloni kaki care păreau de armată.

– Chiar sunt de armată.

– Și aveai așa ceva pe dedesubt?

– Mdaaaaa...

– Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi știut?

– Ce? murmură ea, frecându-și încântată obrazul de al lui.

– Chiar acolo, în fața copiei casei de vacanță a reginei Victoria...?

– Ce? chicoti ea.

– Lângă familia aceea cu doi copii din New Jersey...?

– O, Doamne! făcu ea, luându-l în brațe. Poate mergem din nou acolo în după-amiaza asta.

– N-ai să vezi.

Își lipi buzele de gâtul ei. N-ar fi trebuit să simtă că-i venea să râdă când se afla deasupra unei femei goale. A face dragoste era o treabă serioasă și trebuia tratată ca atare. Nu trebuia să se simtă ca un adolescent care face sex pe bancheta din spate a mașinii, pe o alee

întunecată. Era un bărbat în toată firea. Experimentat, matur şi conştient de asta. Dar, când era cu ea în pat, hohotele de râs erau şi ele prezente. Erau acolo când el o strângea tare, când ea i se cuibărea la piept, când el o atingea, când ea i se oferea. Era atât de încântat de ea, că râsul părea singurul răspuns la o realitate ce i se părea nefirească. Iar ea accepta totul râzând, ca un ecou al râsului lui. Chiar şi ceva mai târziu, când râsul fu înlocuit de gemete, bucuria de a fi unul cu celălalt era la fel de intensă.

Maddy simţea în ea atâta dragoste, încât se minuna că nu dădea pe-afară. Fiecare clipă petrecută cu ea parcă îl însufleţea şi, cu fiecare privire pe care i-o arunca, ochii lui păreau să strălucească. Era atât de blând, de atent şi de priceput. Şi era atâta nevoie, atâta dorinţă faţă de ea. Dacă inima ei nu i-ar fi aparţinut deja, i-ar fi oferit-o chiar atunci. Cine ar fi bănuit că în acel bărbat se ascund atâtea lucruri care merită descoperite? Atâta plăcere, atâtea senzaţii. Maddy nu mai arătase faţă de nimeni generozitatea pe care i-o arăta lui. Dar, cu el, totul era firesc.

Îşi cunoştea trupul în cele mai mici detalii. Îi cunoştea slăbiciunile şi punctele forte. Dar ce ciudat i se părea că în tot acest timp nu ştiuse aproape nimic despre nevoile acestui trup. Când buzele lui îi atingeau sânii, o traversau senzaţii incredibile: plăcere, durere, disperare. Când mâna lui îi mângâia coapsa, se înfiora şi tremura toată. Când buzele lui se plimbau pe gâtul ei, gemea incontrolabil. Acel trup pe care îl disciplinase şi căruia îi impusese atâta rigoare era copleşit de nevoi, de confuzie şi de anticipare când el se lipea de ea.

Când îl atingea, parcă-și pierdea din puteri. Se simțea slabă. Copleșită. Era făcut doar din carne și oase, la fel ca ea, dar, când îl mângâia, parcă o durea sufletul. Era al ei, chiar dacă doar în acele momente. Iar ea își spunea că asta nu contează. Că nu contează că doar acel moment era real. Era al ei câtă vreme erau piele pe piele, amândoi ca unul. Avea nevoie de ea. Se simțea din avalanșa de emoții ce-l traversa. Dacă s-ar lăsa măcar un pic în voia inimii, ar putea să o iubească. Era sigură de asta. Când o ținea în brațe, în gesturile lui se simțea și altceva decât pasiune pură. Mai mult decât sânge fierbinte și dorință carnală. Erau acolo și afecțiune, și compasiune. Când buzele lui le atingeau pe ale ei, când sărutul devenea mai profund, încât ajungeau să înoate unul în celălalt, ea știa, simțea că el era pe punctul de a-i oferi ce-și dorea atât de mult de la el. Dragoste. Dragostea care vindecă, alină și protejează. Voia să-i spună cât de minunată era senzația de a se simți atât de irevocabil legată de cineva. Voia să-i arate, să-l lase să întrevadă cum e să știi că cineva îți e alături necondiționat și-ți va rămâne alături. Pielea lui era fierbinte și umedă. Atingerea îi devenea tot mai puțin tandră pe măsură ce sângele ei se înfierbânta. Era sălbatică, flămândă, avidă. Energia ei aparent nesfârșită îl împingea mai departe și mai departe, aproape de limitele puterii de a se controla. Radioul mergea. Afară, arșița creștea. Dar nimic nu mai conta în afară de ce-și puteau oferi unul celuilalt. Se rostogoliră îmbrățișați până când ea ajunse deasupra, țintuindu-l pe spate, ținându-l strâns cu mâinile și picioarele. Înnebunită de dorință, se arcui și îl primi înăuntrul ei. Când vâlvătaia simțurilor îi copleși, când nebunia pasiunii îi cuprinse și apoi se domoli, se regăsiră tot împreună.

Epuizată şi aproape inertă, Maddy se întinse încet peste el. Pielea îi era asudată şi părea să fuzioneze absolut firesc cu a lui. Îi auzea, ca prin vis, bătăile inimii. Îi simţi mâinile mângâind-o pe spate. Şi atunci, închise ochii şi predă cu totul armele.

– Te iubesc, Reed.

Era prea pierdută-n visare ca să simtă reacţia fizică pe care cuvintele ei i le provocaseră. Trupul lui devenise dintr-odată rigid. Degetele i se încordaseră pe spatele ei. Când îşi dădu seama, Maddy mai ţinu ochii închişi câteva secunde, conştientă că, odată spuse, cuvintele nu mai puteau fi retrase.

– Îmi pare rău.

Inspiră adânc şi ridică uşor capul. Reed avea expresia unui om cutremurat, şi, cu toate că încă erau înlănţuiţi în îmbrăţişare, distanţa pe care-o pusese între ei era aproape palpabilă.

– Nu-mi pare rău că am spus-o sau că asta simt. Îmi pare rău că nu vrei nimic din toate astea.

– Maddy, eu nu cred în replici ieftine şi nici nu am nevoie de ele.

– Replici ieftine? Ea scutură din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor. Pentru tine, „te iubesc" e o replică ieftină?

– Ce altceva poate fi? O luă de umeri şi se aşezară pe pat. Maddy, împărtăşim ceva special. Plăcut. Hai să nu stricăm asta cu minciuni la îndemâna oricui!

Ea înghiţi în sec. Îşi înghiţi neputinţa şi durerea.

– Reed, eu nu mint.

Ceva în el tresăltă. Nu-şi dădu seama că era o tresărire de speranţă, căci îşi luă repede gândul de la ea.

– Bine, nu minţi. În schimb, fantazezi.

– Nu crezi că e posibil să te iubesc? întrebă ea cu glas scăzut și nesigur.

– Dragostea e un cuvânt lipsit de conținut. Sigur, nu spun că nu există. Există între tată și fiu, mamă și fiică, frate și soră. Când vorbim însă despre bărbați și femei, există atracție, pasiune, uneori chiar obsesie. Dar ele vin și trec, Maddy, spuse el, coborând din pat și punându-și halatul.

– Nu cred că tu chiar crezi ce spui.

– Nu doar cred. Știu ce spun, o întrerupse brusc.

Ea tresări, iar el regretă imediat asprimea cu care îi vorbise. Era însă decis să nu se lase deturnat de la ce voia să îi spună.

– Oamenii ajung să se intersecteze pentru că vor ceva unii de la ceilalți și rămân împreună până când vor ceva de la altcineva. Câtă vreme sunt împreună, își fac fel și fel de promisiuni pe care n-au de gând să le respecte și își spun vorbe în care nu cred. De ce fac toate astea? Pentru că asta se așteaptă de la ei. Iar eu nu aștept nimic de la nimeni.

Maddy simți un fior rece și se acoperi cu cearșaful. Părea brusc mică, incredibil de tânără și de vulnerabilă. Sau cel puțin așa o vedea el.

– Până acum, nu i-am mai spus vreunui bărbat că îl iubesc. Dar probabil că nici asta nu contează.

El nu putea permite să se întâmple asta. Și nu avea cum să-i explice ei.

– Nu mă interesează cuvintele, Maddy. Și nu vreau acest „te iubesc". Pentru că nu-ți pot răspunde la fel.

Îi vorbise stând cu spatele la ea, privind orașul pe fereastră. De ce ar răni-o vorbele lui? Doar spunea adevărul.

- Mă-ntreb de ce nu poţi. Era decisă să nu plângă şi îşi apăsă ochii cu palmele. Ce ţi s-a întâmplat atât de grav încât ţi-ai ferecat sufletul, Reed? Ce te-a făcut să ţii cu tot dinadinsul să nu laşi emoţiile şi sentimentele să ajungă la tine, să ţii tot şi pe toţi la distanţă? Am spus că te iubesc.

Furia din glasul ei începea să fie mai puternică decât durerea.

- Nu-mi e ruşine cu ce-am spus. Şi n-am făcut-o ca să smulg de la tine o declaraţie, la schimb. Am spus-o pentru că ăsta e adevărul, oricât ai încerca să te convingi că te mint. Inspiră şi expiră adânc. N-avea să-şi piardă cumpătul în faţa lui. Dar nu terminase ce avea de spus. Nu-şi încheiaseră socotelile. Ai de gând să-mi spui că adineauri nu ai simţit nimic? Chiar crezi că între noi e doar atracţie sexuală? Atât şi nimic mai mult?

El se întoarse spre ea. În sufletul lui se duceau lupte crâncene, dar faţa lui impasibilă îi masca tumultul interior.

- Nu am altceva să-ţi ofer, Maddy. Accepţi sau nu, e decizia ta. Atât pot să-ţi dau.

Ea îşi încleştă degetele, apucând strâns cearşaful, dar încuviinţă din cap.

- Am înţeles.

- Am nevoie să beau o cafea, spuse el, apoi se răsuci pe călcâie şi o lăsă singură în dormitor.

Ajunse în bucătărie şi încercă din răsputeri să-şi oprească tremurul mâinilor. Oare de ce se simţea ca şi cum nimic din ce spusese nu-i aparţinea? Că altcineva gândise şi vorbise în locul lui? Ce-l apucase? Reed trânti ibricul pe aragaz, apoi se sprijini de blat. Când ea spusese că îl iubea, o parte din el îşi dorise şi avusese nevoie

de acele cuvinte. Şi, mai important, crezuse în ele. Îşi pierdea capul după ea, iar nebunia trebuia să înceteze. Văzuse cu ochii lui ce se întâmplă când un bărbat are încredere oarbă într-o femeie şi îi dedică întreaga lui viaţă. Reed îşi jurase că nu avea să îşi îngăduie să treacă prin aşa ceva. Că nu avea să permită nici unei femei să-l facă vulnerabil. Iar Maddy nu putea schimba nimic din toate astea. El nu avea să-i dea voie.

Era posibil ca ea să creadă că într-adevăr îl iubea, dar n-ar trece mult timp până şi-ar da seama că nu era deloc aşa. Prin urmare, trebuiau să continue cu grijă şi să respecte regulile jocului.

Uşa de la intrare se deschise şi se închise. Reed auzi zgomotele, dar rămase o vreme nemişcat lângă aragaz. Nu se mişcă nici când apa începu să fiarbă. Ştia că de data asta ea plecase. Şi se simţea teribil de singur.

capitolul 9

– Nu mă interesează dacă ai programată o operație pe cord deschis, vii la petrecerea de diseară.

Maddy se încălță cu un tenis.

– Wanda, care e problema?

– Nu e nici o problemă.

Wanda își trase bluza cu ochi a lui Maddy peste cap, după care studie rezultatul.

– O să te duci acasă, o să-ți pui rochia elegantă și o să petreci.

– Tocmai am spus că sunt obosită și că n-am chef de petrecere.

– Iar eu spun că îți plângi de milă.

– Îmi plâng de milă? Maddy se încălță și cu celălalt tenis. Era gata de luptă. Eu nu-mi plâng de milă.

Wanda se așeză lângă ea pe bancă.

– Ești expertă când vine vorba să-ți plângi de milă.

– Nu întinde coarda, Wanda. Sunt într-o dispoziție foarte răutăcioasă.

Wanda avea îndoieli că Maddy ar fi putut fi rea, chiar dacă ar fi făcut un curs în acest sens.

– Uite care-i treaba, nu e nici o problemă dacă nu vrei să vorbești despre cât de nemernic e tipul tău.

– Nu e tipul meu.

– Cine nu e tipul tău?

Frustrarea ieși la suprafață sub forma unei expirații.

– El. El nu e tipul meu. Nu am un tip, nu vreau un tip. Prin urmare, oricine ar fi el, nu are cum să fie al meu.

– Aham. Wanda își examină unghiile și se hotărî că acea nuanță de roșu i se potrivea de minune. Dar e un nemernic.

– Nu am spus că... Umorul ei ieși la suprafață, și ea zâmbi. Da, e un nemernic.

– Draga mea, toți sunt. Ideea e că domnul Valentine senior dă o petrecere pentru noi, și nu se poate ca vedeta spectacolului să plece acasă și să stea bosumflată în baie.

– Nu aveam de gând să fac asta. Aveam de gând să stau bosumflată în pat.

Wanda o privi pe Maddy cum își lega șireturile.

– Dacă nu vii, o să le spun tuturor că ai impresia că ești prea stilată ca să petreci cu noi.

Maddy își dădu ochii peste cap.

– Cine te-ar crede pe tine?

– Toată lumea. Pentru că nu o să fii acolo.

Maddy se ridică de pe bancă și începu să se pieptene.

– De ce nu o lași mai moale?

– Pentru că îmi place fața ta.

Wanda zâmbi când Maddy o privi încruntată.

– Sunt prea obosită să merg, atâta tot.

– Prostii! Am repetat cu tine vreme de câteva săptămâni. Nu obosești.

Maddy lăsă peria să cadă în chiuvetă. În reflexia din oglindă, ochii ei se întâlniră cu ai Wandei.

– În seara asta, sunt obosită.

– În seara asta, îți plângi de milă.

– Nu... Ba da, recunoscu. El o să fie acolo, strigă. Nu cred că pot să fac față.

Privirea provocatoare se umplu de grijă. Wanda își puse brațul pe umărul lui Maddy.

– Te-a durut tare?

– Da. Foarte tare.

– Ai plâns până acum?

– Nu. Clătină din cap, încercând să-și păstreze calmul. Nu am vrut să fiu și mai fraieră decât am fost deja.

– Ești o fraieră dacă nu plângi. Wanda o așeză din nou pe bancă. Stai jos și pune-ți capul pe umărul Wandei.

– Nu am crezut că o să doară atât de tare, spuse Maddy în timp ce lacrimile începură să curgă.

– Nimeni nu se așteaptă la asta. Vorbind cu voce joasă, Wanda o mângâie pe braț.

– Dacă am ști cât de rău poate să fie, nu ne-am apropia de nici un bărbat. Dar tot facem asta, pentru că uneori e tot ce se poate întâmpla mai bun.

– E oribil.

– Groaznic de oribil.

– Nu merită să plâng pentru el, oftă ea și își trecu mâna peste obraz.

– Nici unul nu merită asta. Cu excepția celui potrivit.

– Wanda, îl iubesc.

Wanda se îndepărtă destul cât să îi studieze fața lui Maddy.

– E sentimentul real?

– Da. Nu se mai sinchisi să-și șteargă lacrimile. Doar că el nu mă iubește. Nici măcar nu vrea ca eu să-l iubesc. Cumva, mereu am crezut că, atunci când o să simt asta, și cealaltă persoană o să simtă asta, și vom trăi fericiți

până la adânci bătrâneţi. Reed nici măcar nu crede că dragostea există.

– Asta e problema lui.

– Ba nu, e şi a mea, pentru că de zile întregi am încercat să îl uit şi nu pot s-o fac. Respiră adânc. Nu mai voia să plângă. Deci înţelegi de ce nu pot veni în seara asta.

– În nici un caz. Înţeleg de ce trebuie să vii.

– Wanda...

– Scumpo, dacă te duci acasă şi-ţi îngropi capul în nisip, o să te simţi la fel şi mâine. Când vorbi din nou, vocea ei avea o duritate care o făcu pe Maddy să se îndrepte. Ce faci când publicul nu-ţi oferă nici o reacţie şi se poartă de parcă ar fi mumii?

– Îmi vine să mă duc în cabina mea.

– Dar ce faci?

Maddy oftă şi îşi trecu mâinile peste faţa umedă.

– Stau pe scenă şi fac faţă situaţiei.

– Asta trebuie să faci şi în seara asta. Şi, dacă mă pricep la bărbaţi, şi el o să facă acelaşi lucru. Am văzut cum se uita la tine când a venit la repetiţii împreună cu tatăl lui. Hai să ne punem pe treabă! Trebuie să ne îmbrăcăm.

Maddy se hotărî să îi facă faţă lui Reed în acelaşi fel în care făcea faţă publicului. Îşi spuse că îşi ştia replicile, îşi ştia mişcările şi că, dacă făcea o greşeală, avea să o mascheze înainte să o observe cineva. Alese o rochie strâmtă, care îi evidenţia şoldurile şi se mula într-un mod senzual pe corpul ei, având o crăpătură până la mijlocul coapsei. Dacă dădea greş, măcar avea să arate grozav în timp ce făcea asta.

Chiar şi aşa, în vreme ce stătea în faţa uşii impunătoare a casei lui Edwin Valentine, trebui să se convingă să nu fugă. Se îndreptă şi bătu la uşă. Era pregătită să îl înfrunte din nou. Era pregătită să se poarte normal. Nu se pregătise însă pentru posibilitatea ca Reed să deschidă uşa. Îl privi, uimită de câte emoţii pot exista în corpul uman.

El se miră că degetele lui nu rupseră clanţa în timp ce o privea.

– Bună, Maddy.

– Reed. Nu avea să zâmbească. Nu putea încă. Dar nici nu avea să cadă la picioarele lui. Sper că nu am venit prea devreme.

– Nu. De fapt, tata te aştepta.

– Atunci, o să merg să îl salut chiar acum. O trompetă răsună pe hol. Să înţeleg că petrecerea e acolo.

Trecu pe lângă el, ignorând nodul din stomac.

– Maddy.

Ea se îmbărbătă şi îl privi nonşalant peste umăr.

– Da?

– Eşti... cum mai eşti?

– Ocupată.

Soneria se auzi în spatele lui, şi ea ridică dintr-o sprânceană.

– Se pare că şi tu eşti ocupat. Ne vedem mai târziu.

Maddy se duse pe hol, clipind rapid ca să îşi limpezească vederea.

Petrecerea era în toi. Maddy păşi în cameră şi se lăsă cuprinsă de voie bună, distracţie şi camaraderie. Îmbrăţişă rapid câţiva oameni şi îmbrăţişă mai intim pe cineva.

– Începusem să cred că ai dat înapoi. Wanda, care vorbise cu unul dintre muzicieni, se apropie de ea, și, la o singură mișcare de cap, cântărețul plecă.

– Nu. Nimeni nu poate să zică despre un O'Hurley că e un laș.

– Poate o să te ajute să știi că tânărul Valentine a stat cu ochii pe ușă în ultima jumătate de oră.

– Da? Dădu să se întoarcă pentru a-l vedea, dar se opri. Nu, nu contează. Hai să bem ceva! Șampanie?

– Da. Domnul Valentine e un om de treabă. Wanda luă un pahar de șampanie și o bău pe toată dintr-o înghițitură. Nu e cu nasul pe sus. Se poartă ca și cum suntem oameni adevărați.

– Chiar *suntem* oameni adevărați.

– Nu mai spune și altora. O strălucire apăru în ochii Wandei când se uită peste umărul lui Maddy. Uite-l pe Phil! M-am hotărât să îl las să mă convingă că are intenții serioase. Nu neapărat onorabile, adăugă ea în timp ce zâmbetul i se lărgi. Doar serioase.

– Phil? Intrigată, Maddy îl privi pe dansatorul care fusese partenerul Wandei. Ei bine, are intenții serioase?

– Poate că da, poate că nu. Wanda luă un alt pahar de șampanie. Partea distractivă e când afli.

Maddy și-ar fi dorit să fie de acord. Se întoarse către masa cu mâncare unde se strânseseră grupuri de dansatori înfometați. „Mănâncă, bea și distrează-te", își spuse. „Pentru că mâine o să mergem în Philadelphia."

– Maddy.

Înainte să aleagă între pateu și quiche, Edwin se apropie de ea.

– Domnule Valentine. Ce petrecere grozavă!

– Edwin, o corectă el în timp ce îi pupă mâna – un gest care o făcu să zâmbească. Trebuie să-mi spui Edwin dacă o să-mi oferi dansul pe care mi l-ai promis.

– Atunci, îți spun Edwin, și o să fie plăcerea mea. Cu o mână pe umărul lui, prinse imediat ritmul. Am luat legătura cu părinții mei. Sunt în New Orleans, dar o să ajungă în noaptea premierei în Philly. Speram că o să fii acolo.

– Nu aș putea rata asta. Maddy, piesa asta e cel mai bun lucru pe care l-am făcut pentru mine de ani întregi. Credeam că e momentul să mă las să îmbătrânesc.

– E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Ești atât de tânără. O mângâie pe spate, în zona taliei, unde mâna lui o ghida. Când ajungi la șaizeci de ani, te uiți în jurul tău și îți spui că e momentul să o iei mai ușor. Ai câștigat acest lucru. E momentul să te relaxezi și să te bucuri de ultimii ani.

– Ultimii ani. Maddy își dădu părul pe spate și îi zâmbi.

– Cam asta e. El îi zâmbi, și ea se întrebă de ce Reed nu moștenise acei ochi blânzi și întunecați. După ce m-am pensionat, mi-am dat seama că voiam mai mult decât să joc golf în fiecare miercuri. Am nevoie de tineret în jurul meu, de vitalitatea tinerilor. Reed mereu m-a menținut tânăr. Atât ca prietenul meu cel mai bun, cât și ca fiul meu. Un bărbat nu are cum să fie mai bun de atât.

– Te iubește foarte mult.

Ceva din tonul ei îl făcu să își plece privirea.

– Da, așa e. Am vrut să îi ofer șansa să se ocupe de afacere fără ca eu să fiu prin preajmă. S-a descurcat bine.

Mai mult decât bine, spuse el cu un oftat. Reed s-a implicat cu totul în afacere. Poate asta e o greşeală.

– El nu crede că e aşa.

– Nu? Am îndoieli. În orice caz, până la apariţia acestei piese, nu ştiam ce urma să fac. Acum, cred că mi-am dat seama.

– Te-a cuprins febra Broadway?

– Exact.

Cumva, ştiuse că ea avea să îl înţeleagă. Nu putea decât să spere că avea să îl înţeleagă şi pe fiul lui.

– Odată ce piesa este lansată, o să caut alta. Mă gândesc că am un expert a cărui opinie o pot cere şi în care am încredere.

Maddy văzu întrebarea din ochii lui şi apoi încuviinţă uşor.

– Edwin, dacă vrei ca tu să fii îngerul, nu mă deranjează să fiu eu avocatul diavolului.

– Ştiam că mă pot baza pe tine. Toată viaţa mea am fost înconjurat de artişti. Mi-am câştigat traiul pe spinarea lor. Genul ăsta de lucru nu poate fi înlocuit de o minge de golf. O bătu prieteneşte pe umăr. Hai să-ţi iei ceva de mâncare!

Maddy se uită la masa cu mâncare.

– Eroul meu.

Muzica se schimbă de la înceată la ritmată, în timp ce trei colegi ai ei de scenă începură să cânte un amestec de hituri Broadway. Nu dură mult până când Phil o trase pe Wanda în mijlocul ringului de dans. Corul de strigăte se transformă rapid într-o competiţie după ce un alt cuplu începu să danseze.

– Hai, Maddy, îi spuse Terry în timp ce o luă de mână. Nu putem să îi lăsăm să ne întreacă.

– Ba putem face asta, îi spuse Maddy în timp ce luă din nou pateu.

– Nu. Avem o reputaţie de menţinut. Îţi aminteşti dansul din *Within Reach*?

– A fost cel mai mare eşec în care am apărut vreodată.

– De acord, piesa a fost îngrozitoare, dar dansurile noastre au fost grozave. Noi am primit singurele recenzii bune. Hai, Maddy, de dragul vremurilor trecute!

O trase de braţ şi zâmbi. Maddy nu putu rezista şi începu să facă nişte piruete care se terminară cu ei doi apropiindu-se. Cei câţiva dansatori care recunoscură mişcările aplaudară.

A fost un număr încet şi seducător, cu mişcări lungi şi prize ample, pentru care era nevoie de sincronizare perfectă şi de control al muşchilor. Maddy îşi aminti dansul ca şi cum l-ar fi repetat în acea după-amiază, nu în urmă cu patru ani. Corpul ei pur şi simplu îşi aminti mişcările.

Îl simţi pe Terry pregătindu-se pentru ridicare şi se plie, ca să îl ajute. Cu încrederea unui dansator într-un alt dansator, se arcui până când părul aproape atinse covorul.

Apoi râse şi îi sări în braţe.

– Poate nu a fost chiar aşa un eşec, spuse ea gâfâind.

– Scumpo, a fost spectaculos.

Apoi îi dădu o palmă peste fund în timp ce muzica îşi schimbă ritmul şi alţi dansatori păşiră pe ringul de dans. Reed o privea. Când privirea ei fu atrasă de a lui, Maddy simţi cum căldura se ridica la suprafaţă, alături de dorinţe şi regrete. Gândindu-se numai cum să scape, se întoarse şi se duse pe terasă.

Aerul era fierbinte și înăbușitor acolo, ca și cum ar fi ricoșat de trotuar și s-ar fi ridicat. Maddy se rezemă de stâlp și absorbi zgomotul, mișcarea și viața din orașul care se întindea sub ea. Putea să tânjească, să își dorească, dar nu avea să regrete. Știa că Reed pășise pe terasă în spatele ei înainte ca el să vorbească. Greșise gândindu-se la fugă, voind să se ascundă în apartamentul ei. Chiar dacă nu îi convenea, încă îl dorea.

– Spune-mi dacă ai prefera să plec.

Era tipic lui să îi prezinte opțiunile de la început. Se întoarse și îl privi.

– Nu, bineînțeles că nu.

El își strânse mâinile în buzunare.

– Maddy, ești generoasă cu toată lumea sau mai ales cu mine?

– Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

El se apropie de balustradă, din dorința de a fi mai aproape de ea.

– Mi-a fost dor să te văd.

– Speram că o să-ți fie.

Stelele luminau, și luna era plină. Cel puțin, se putea concentra la asta.

– Aveam de gând să vin aici în seara asta și să fiu foarte detașată. Nu cred că îmi iese.

– Te-am privit dansând cu tatăl meu, și știi de ce anume mi-am dat seama?

Când Maddy clătină din cap, el se întinse spre ea, simțind nevoia să îi atingă chiar și numai o șuviță.

– Că nu ai dansat niciodată cu mine.

Ea se întoarse destul cât să îi studieze profilul.

– Nu m-ai invitat niciodată.

– Te invit acum.

Își întinse mâna, lăsând-o să aleagă. Ea își puse mâna într-a lui fără să stea pe gânduri. Se mișcară împreună până când fură doar o umbră pe podeaua terasei.

– Când ai plecat, săptămâna trecută, m-am gândit că așa a fost cel mai bine.

– Și eu.

El își trecu obrazul peste părul ei.

– Nu a trecut zi în care să nu mă gândesc la tine. Nu a trecut zi în care să nu te doresc.

Încet, fiindcă nu simți nici o urmă de rezistență, își coborî gura spre a ei. Buzele ei erau calde, ca întotdeauna. Corpul ei se potrivea cu al lui, ca și cum soarta ar fi creat-o special pentru el sau pe el pentru ea. Dorințele care treceau prin el îl speriară, dar se luptă cu această senzație.

– Maddy, vreau să te întorci.

– Și eu vreau asta. Îl mângâie pe obraji. Dar nu pot.

El o apucă de încheieturi, în timp ce panica se amplifica.

– De ce?

– Pentru că nu pot să respect condițiile tale, Reed. Nu pot să nu te iubesc, și tu nu vrei să te lași iubit de mine.

– La naiba, Maddy, îmi ceri mai mult decât îți pot oferi.

– Nu. Se apropie de el, și ochii ei erau strălucitori și direcți. Nu, niciodată nu ți-aș cere mai mult decât ai putea da, la fel cum nici eu nu îți pot oferi mai puțin. Reed, te iubesc. Dacă m-aș întoarce, nu m-aș putea opri din a-ți spune asta. Iar tu nu ai putea să tot dai înapoi.

– Te vreau în viaţa mea. Disperarea îi încordă mâinile. Nu e de ajuns?

– Aş vrea să ştiu. Şi eu vreau să fac parte din viaţa ta. Vreau ca tu să faci parte dintr-a mea.

– Căsătorie? Asta vrei? Reed se îndepărtă şi se sprijini de stâlp. Maddy, ce naiba e căsătoria?

– Un angajament emoţional între doi oameni care îşi promit că vor face cum pot ei mai bine.

– La bine şi la rău. Atunci se întoarse, însă faţa lui era umbrită, şi ea îi putu interpreta numai vocea. Câte durează?

– Presupun că doar cele în care cei implicaţi depun eforturi. Doar căsătoriile celor cărora le pasă destul de mult.

– Multe nu durează. Această instituţie nu înseamnă nimic. E un contract legal rupt de un alt contract legal, însă până atunci e încălcat moral de zeci de ori.

Ei i se frânse o parte din inimă când îl auzi vorbind aşa.

– Reed, nu poţi generaliza aşa.

– Câte mariaje fericite poţi să numeşti? Câte care au durat? Uită de fericire!

– Reed, e ridicol. Eu...

– Nu poţi să te gândeşti nici măcar la unul? întrebă el.

Maddy îşi recăpătă controlul.

– Bineînţeles că pot. Familia Gianelli, de la primul etaj al blocului meu.

– Cei care ţipă unul la altul mereu.

– Le place să ţipe. Ţipatul îi face incredibil de fericiţi. Pentru că şi ea începuse se ţipe, se întoarse pe călcâie şi se gândi. La naiba, dacă nu m-ai interoga, nu mi-ar fi aşa greu. Ozzie şi Harriet.

– Las-o baltă, Maddy!

– Nu. Cu mâinile în şolduri, îl privi. Jimmy Stewart a fost căsătorit vreme de o sută cincizeci de ani. Regina Elisabeta şi prinţul Philip se înţeleg destul de bine. Părinţii mei, pentru numele lui Dumnezeu, continuă ea, făcându-şi încălzirea. Sunt împreună dintotdeauna. Mătuşa mea de-a doua Jo a fost căsătorită cincizeci şi cinci de ani.

– A necesitat ceva efort, nu-i aşa? Ieşi din umbră, şi Maddy văzu în ochii lui cinism. Ţi-ar fi mai uşor să găseşti mariaje eşuate.

– De acord, aşa e. Asta nu înseamnă că întorci spatele sistemului doar pentru că oamenii care fac parte din el comit greşeli. În plus, nu ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine, doar ţi-am cerut să simţi.

El o prinse înainte să intre din nou în cameră.

– Vrei să-mi spui că nu-ţi doreşti să te căsătoreşti?

Ea stătea fix în faţa lui.

– Nu, nu o să-ţi spun asta.

– Nu-ţi pot promite căsătorie. Te admir, ca femeie şi ca actriţă. Sunt atras de tine... am nevoie de tine.

– Reed, toate lucrurile astea sunt importante, dar nu sunt suficiente decât pentru o perioadă scurtă. Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de tine, amândoi am fi fericiţi cu ce avem. Nu cred că pot suporta mai mult.

Se întoarse şi se prinse de balustradă ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

– Te rog, pleacă!

Nu era uşor să se certe cu ea când Reed părea să se certe cu el însuşi. Mişcările nu erau clare, următorul pas nu era atât de bine definit pe cât ar fi trebuit să fie. Fiindcă nu vedea o cale de ieşire, Reed dădu înapoi.

– Nu s-a terminat. Oricât am vrea ca lucrurile să stea altfel.

– Poate că nu. Dar m-am făcut de râs în fața ta pentru ultima oară. Acum, lasă-mă singură!

În momentul în care el plecă, ea închise ochii strâns. Nu avea să plângă. Imediat ce reușea să se controleze, avea să revină la petrecere și să se scuze ca să plece acasă. Nu fugea, ci doar înfrunta realitatea.

– Maddy.

Se întoarse și îl văzu pe Edwin. O simplă privire îi spuse că nu era cazul să afișeze un zâmbet larg.

– Îmi pare rău. Am ascultat o parte din conversație și ai dreptul să fii supărată pe mine. Dar Reed e fiul meu și îl iubesc.

– Nu sunt supărată. Într-adevăr, nu mai putea simți nimic. Dar trebuie să plec.

– Te duc eu acasă.

– Nu, ai invitați. O să iau un taxi.

– Nu o să-mi ducă dorul. Se apropie ca să o ia de braț. Maddy, vreau să te duc acasă. Am o poveste pe care ar trebui s-o auzi.

Pe drumul spre casă vorbiră foarte puțin. Edwin părea pierdut în propriile gânduri. Maddy nu avea dispoziția pentru conversații inteligente. Singurul lui comentariu fu când urcau scările către apartamentul ei și fu despre lipsa de siguranță.

– De fiecare dată când pășești pe scenă, devii din ce în ce mai cunoscută. Asta vine cu un preț.

Maddy se uită la holul slab luminat în timp ce își căuta cheile. Niciodată nu-i fusese frică acolo, dar,

cu toate astea, ştia că timpul ei în lumea liberă şi pasageră a nomazilor aproape se terminase.

- O să pun de ceai.

Îl lăsă pe Edwin în sufrageria înghesuită.

- Ţi se potriveşte încăperea asta, spuse el peste câteva clipe. E prietenoasă, luminoasă, sinceră. Sigla luminoasă îl făcu să zâmbească în clipa când se aşeză pe scaun. O să te fac să te ruşinezi şi o să-ţi spun cât de mult admir ce ai făcut cu viaţa ta.

- Nu mă ruşinez. Apreciez ce spui.

- Talentul nu e mereu de ajuns. Eu ştiu asta. Am văzut cum mulţi, mulţi oameni talentaţi au alunecat în uitare tocmai pentru că nu aveau puterea sau încrederea de a ajunge în top. Tu ai ajuns acolo şi nici măcar nu ştii asta încă.

- Nu ştiu dacă am ajuns în top. Apăru cu o tavă în mâini. Dar sunt fericită unde sunt.

- Asta e frumuseţea. Îţi place unde eşti. Îţi place de tine. Edwin acceptă ceaşca de ceai şi îşi puse uşor o mână peste a ei. Reed are nevoie de tine.

- Poate dintr-un anumit punct de vedere. Se retrase puţin, pentru că durerea era prea mare. Mi-am dat seama că am nevoie de mai mult de atât.

- Şi el, Maddy. Şi el, dar este prea încăpăţânat şi poate îi este prea frică să recunoască asta.

- Nu înţelege de ce. Nu înţeleg cum poate să fie atât de... Se opri, înjurând. Îmi pare rău.

- Nu are de ce. Cred că înţeleg. Reed ţi-a povestit vreodată despre mama lui?

- Nu. Este unul dintre subiectele despre care nu discutăm.

– Cred că ai dreptul să știi. Edwin oftă și luă o gură de ceai, știind că urma să răscolească niște amintiri nedorite și dureroase. Dacă nu aș fi sigur că ții cu adevărat la el și că ești persoana potrivită pentru el, nu aș putea să-ți spun niciodată asta.

– Edwin, nu vreau să-mi spui ceva ce Reed nu ar vrea să știu.

– Tocmai grija ta pentru el e motivul pentru care o să-ți spun.

Își puse ceașca jos și se aplecă în față. Ceva îi spuse lui Maddy că nu mai avea cum să dea înapoi.

– Mama lui Reed a fost o femeie uluitoare. Este o femeie uluitoare, sunt sigur de asta, deși nu am văzut-o de mulți ani.

– Reed a văzut-o?

– Nu, refuză s-o facă.

– Refuză să-și vadă mama? Cum poate face așa ceva?

– Poate o să-nțelegi după ce îți spun mai multe. În vocea lui era o sfârșeală care o făcu să simtă compasiune. M-am căsătorit cu Elaine când eram amândoi foarte tineri. Aveam niște bani de la familie, iar ea era cântăreață, lucra în cluburi, înțelegi tu.

– Da, desigur.

– Avea talent. Nimic care să te dea pe spate, dar, cu managementul potrivit, ar fi putut să-și câștige traiul făcând asta. M-am hotărât să-i ofer acel management. Apoi m-am hotărât să mă căsătoresc cu ea. Îmi pare rău s-o spun, dar eram obișnuit să obțin ce voiam. Un an, doi a funcționat. Era recunoscătoare pentru ce făceam pentru cariera ei. Eu eram recunoscător că aveam o soție frumoasă. O iubeam și am muncit din greu ca ea să aibă succes, pentru că asta își dorea cel mai mult. Însă, undeva

pe drum, lucrurile au început să se schimbe. Elaine era nerăbdătoare. Edwin se rezemă din nou, bău din ceai şi studie apartamentul lui Maddy. Îi dăduse soţiei lui tot ce putuse, însă ea nu fusese niciodată satisfăcută. Era tânără, spuse el, ştiind că asta nu era o scuză reală. Voia spectacole mai bune şi începuse să urască sfaturile mele legate de vestimentaţia ei şi de cum să-şi facă părul. Începuse să creadă că o trăgeam în jos şi că o foloseam pentru a avansa în propria mea carieră.

– Probabil nu te-a înţeles prea bine.

Edwin zâmbi. Nu toată lumea era dispusă să ofere astfel de sprijin necondiţionat.

– Poate că nu. Dar nici eu n-am înţeles-o pe ea. Mariajul nostru avea probleme. Aproape acceptasem faptul că se terminase, când mi-a spus că era însărcinată. Maddy, tu eşti o femeie modernă. Şi una plină de compasiune. Ar trebui să poţi înţelege că, deşi eu mi-am dorit foarte mult copii, Elaine nu voia.

Maddy privi în jos spre ceai, simţind compasiune.

– Nu poate decât să-mi pară rău pentru cineva care nu şi-a dorit sau nu şi-a putut dori copilul pe care îl purta.

Era răspunsul corect. Edwin îl trecu cu vederea.

– Elaine era disperată să aibă succes. Cred că l-a născut pe Reed pentru că-i era prea frică să facă altceva. Îi obţinusem un contract mic de înregistrări. Decizia ei de a rămâne cu mine şi cu Reed a fost mai mult o mişcare pentru cariera ei decât orice altceva.

– Tu încă o iubeai.

– Încă aveam sentimente pentru ea. În plus, mai era şi Reed. Când s-a născut, am simţit că mi s-a oferit cel mai de preţ dar. Un fiu. O persoană care mă va iubi, va accepta dragostea pe care voiam să i-o ofer. Era frumos,

un bebeluş minunat, care a devenit un copil minunat. Viaţa mea s-a schimbat în momentul când s-a născut. Voiam să-i ofer totul. Aveam o concentrare cum nu mai avusesem până atunci. Puteam să pierd un client, un contract, dar fiul meu era mereu acolo.

– Familia te ţine cu picioarele pe pământ.

– Da, aşa e. Înainte să continui, vreau să ştii că Reed nu mi-a oferit decât bucurie. Niciodată nu l-am considerat o datorie sau o corvoadă.

– Nu trebuie să-mi spui asta, se vede.

El îşi frecă tâmplele, după care continuă:

– Când avea cinci ani, am suferit un accident. Cât am fost în spital, mi-au făcut multe analize.

Vocea lui se schimbă. Maddy se încordă fără să ştie de ce.

– Rezultatul unuia dintre teste a arătat că eram steril.

Mâna în care ea ţinea ceaşca i se înmuie, şi Maddy lăsă ceaşca jos.

– Nu înţeleg.

– Nu puteam avea copii. Privirea lui era directă, intensă. Niciodată nu putusem avea copii.

Maddy începu să tremure şi simţi un nod în stomac.

– Reed.

Cu un singur cuvânt, pusese toate întrebările şi oferise numai dragoste.

– Nu era al meu. Nu-ţi pot descrie ce lovitură a fost pentru mine.

– Edwin.

Se ridică imediat şi îngenunche în faţa lui.

– Am confruntat-o pe Elaine. Nici măcar nu a încercat să mintă. Cred că deja se săturase de minciuni. Mariajul se terminase, şi ea ştia că nu avea să dea vreodată lovitura ca artistă. Fusese cu alt bărbat, unul care o părăsise când aflase că era însărcinată. Cred că a fost o lovitură grea pentru ea. Ştia că nu aveam să pun întrebări, ci că pur şi simplu aveam să accept copilul ca fiind al meu. În plus, ştia că nu ar fi ajuns în nici unul din acele cluburi fără mine. Aşa că a rămas.

– Probabil a fost o femeie foarte nefericită.

– Nu toată lumea găseşte mulţumirea cu uşurinţă. Elaine era prea neliniştită ca să facă altceva decât să o caute. Dacă nu era mulţumită, trecea mai departe. Când am ieşit din spital, plecase. Reed stătea cu un vecin.

Inspiră adânc, pentru că, deşi trecuseră atâţia ani, încă îl durea.

– Maddy, Elaine îi spusese adevărul.

– Dumnezeule! Săracul băiat!

Îşi lăsă capul pe genunchiul lui şi plânse pentru ei toţi.

– Nici eu nu am fost mai breaz.

Edwin îşi puse mâna pe părul ei. Nu îşi imaginase că i-ar putea face bine să vorbească despre asta după atâţia ani.

– Simţeam nevoia să plec, aşa că l-am plătit pe vecin şi l-am lăsat acolo. Am fost plecat aproape o lună, strângând bani ca să finanţez Valentine Records. Până ţi-am întâlnit familia, nu cred că aveam de gând să mă întorc. Mi-e greu să mă iert pentru asta.

– Erai rănit. Tu..

– Reed a fost devastat, spuse el. Nu mă gândisem la ce efect urma să aibă vestea asupra lui. Mă aruncasem

în jocul reuşitei şi încercasem să blochez ce lăsasem în urmă. Apoi i-am întâlnit pe părinţii tăi. Pentru o seară, am văzut ce înseamnă familia.

Maddy îşi şterse lacrimile şi îl privi.

– Şi ai dormit în patul pliant din camera lor.

– Am dormit acolo şi am văzut dragostea pe care şi-o purtau părinţii tăi unul altuia şi pe care o simţeau pentru copiii lor. Era ca şi cum cineva îmi dezvăluia ce înseamnă viaţa de fapt, ce e cu adevărat important. Mi-am pierdut cumpătul. Tatăl tău m-a scos la un bar, şi i-am spus totul. Dumnezeu ştie de ce.

– E uşor să vorbeşti cu tata.

– A ascultat tot, a simţit empatie în unele privinţe, dar nu atât de mult pe cât credeam că merit. După toţi anii care trecuseră, Edwin îşi amintea şi chiar putea râde de situaţie. Avea un pahar cu whisky în mână. L-a băut, m-a bătut pe umăr şi mi-a spus că aveam un fiu la care să mă gândesc şi că ar trebui să merg acasă la el. Văzuse ce era important, şi avea dreptate. Niciodată nu am uitat ce a făcut pentru mine prin simplul fapt că a spus adevărul.

Maddy îl luă strâns de mână.

– Şi Reed?

– Era fiul meu, mereu fusese şi mereu va fi. Am fost un fraier să uit asta.

– Nu uitaseşi, şopti ea. Nu cred că uitaseşi.

– Nu. Edwin simţi netezimea şi puterea mâinilor ei între ale lui. În sufletul meu, nu uitasem. M-am întors. Se juca singur în curte. Băiatul ăsta, care nu împlinise încă şase ani, s-a întors si m-a privit cu ochi maturi. Îl trecu un fior, rapid şi violent. Nu am reuşit să-mi şterg

din minte acel moment când am înţeles ce i-am făcut eu şi mama lui.

– Nu ai de ce să te învinovăţeşti. Nu, adăugă, înainte ca Edwin să poată continua. V-am văzut pe tine şi pe Reed împreună. Nu ai de ce să te învinovăţeşti.

– Am făcut tot ce am putut ca să compensez, ca să readuc lucrurile la normal. De fapt, nu mi-a luat mult să uit ce făcuse mama lui. Reed însă nu a uitat. Încă poartă acea amărăciune. Maddy, asta am văzut în ochii lui când avea cinci ani.

– Ce mi-ai spus mă ajută să înţeleg foarte multe. Inspirând adânc, ea se aşeză la loc. Dar, Edwin, nu ştiu ce pot face eu.

– Îl iubeşti, nu-i aşa?

– Da, îl iubesc.

– I-ai oferit ceva. Începe să aibă încredere în cineva. Nu-i lua acest lucru.

– Nu vrea ce am eu să-i ofer.

– Ba da, şi o să-i intre minţile-n cap. Numai nu renunţa la el.

Maddy se ridică şi îşi strânse braţele de jur împrejur, după care se întoarse cu spatele.

– Eşti sigur că are nevoie de mine?

– E fiul meu.

În timp ce ea se întoarse încet, Edwin se ridică.

– Da, sunt sigur.

Nu dormea. Nu putea dormi. Reed aproape se lăsase pradă dorinţei de a se pierde într-o sticlă de scotch, dar se hotărî că nefericirea era o companie mai bună.

O pierduse. Pentru că nu reuşiseră să se accepte drept cine erau cu adevărat, o pierduse. Îi era mai bine fără

el. Era sigur de asta. Şi totuşi, Maddy fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

O rănise, aşa cum ştiuse că avea să facă, dar nu era ciudat cât de mult suferea şi el?

„Mâine are să plece", îşi spuse. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să uite şi să îl roage pe tatăl lui să se ocupe de piesă şi de album. Avea să se rupă de asta şi, prin urmare, avea să se cureţe de amintirile cu Maddy O'Hurley. Începu să se îndrepte spre ferestre, dar îşi aminti cum Maddy fusese atrasă de ele. Înjurând, începu din nou să se plimbe. Ciocănitul de la uşă îl surprinse. Nu avea prea des vizitatori la ora unu dimineaţa. Nu voia vizitatori, aşa că ignoră ciocănitul. Zgomotul continuă, încăpăţânat. Iritat, Reed deschise uşa cu intenţia de a se certa cu oricine avea ghinionul să fie acolo.

- Bună.

Maddy stătea cu o geantă de dans pe un umăr şi mâinile în buzunarele unei fuste de blugi.

- Maddy...

- Eram prin zonă, spuse ea în timp ce intră. M-am hotărât să-ţi fac o vizită. Nu te-am trezit, nu-i aşa?

- Nu, eu...

- E bine. Eu mereu sunt prost dispusă când mă trezeşte cineva. Deci... Îşi aruncă geanta pe jos. Ce zici de o băutură?

- Ce cauţi aici?

- Ţi-am zis, eram prin zonă.

Îndreptându-se spre ea, el o apucă de umeri.

- Ce cauţi aici?

Ea îşi lăsă capul în jos.

- Nu am putut să stau departe de tine.

Înainte să se poată opri, el o mângâie pe obraz, după care își retrase mâna.

– Maddy, acum câteva ore...

– Am spus o groază de lucruri. Toate au fost adevărate. Reed, te iubesc. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să-mi petrec viața cu tine. Și cred că am face o treabă bună. Dar, până când nu o să fii și tu de acord, va trebui să ne descurcăm.

– Faci o greșeală.

Maddy își dădu ochii peste cap.

– Reed, dacă am fi căsătoriți, poate, poate ai putea sugera ce e mai bine pentru mine. Dar, la cum stau lucrurile, iau singură deciziile. Chiar aș vrea ceva de băut. Ai vreun suc dietetic?

– Nu.

– Atunci, whisky. Reed, e foarte nepoliticos să refuzi să-i dai unui invitat ceva de băut.

El continuă să o țină, după care se lăsă pradă momentului și își coborî fruntea lângă a ei.

– Maddy, chiar am nevoie de tine.

– Știu. Ea îi cuprinse fața cu mâinile. Știu că ai nevoie de mine. Mă bucur că știi asta.

– Dacă aș putea să-ți ofer ce vrei...

– Am vorbit destul despre asta pentru moment. Mâine plec în Philadelphia.

– Să dansezi în ritmul inimii... acolo unde te cheamă muzica, șopti el.

– Exact. Și o să muncesc din greu, așa că nu vreau să vorbim. Nu vreau să ne certăm, nu în seara asta.

– Atunci, bine. O să pun ceva de băut.

Reed se duse la bar și alese o carafă.

– Ştii, Reed, încă e un sentiment foarte ciudat pentru mine să mă dezbrac în afara scenei.

El râse. Cumva, ea mereu reuşea să-l facă să râdă.

– Îmi imaginez asta.

– Port un corset şi paiete şi nu expun mai mult decât aş arăta pe o plajă publică, dar actul în sine este ciudat. Trebuie să reuşesc să fac asta în faţa câtorva sute de oameni peste doar câteva zile. Asta înseamnă repetiţii, repetiţii, repetiţii. Când el se întoarse, ea îi zâmbea şi îşi deschidea nasturii bluzei. Mă gândeam că o să-mi poţi oferi o părere obiectivă despre prezenţa mea scenică. Să faci striptease e o artă, să ştii. Îşi plimbă mâna spre centrul corpului în timp ce bluza i se desfăcu. Excitantă. Se întoarse cu spatele şi îl privi peste umăr. Plină de fantezie. Îşi lăsă bluza să alunece uşor. Ce crezi?

– Cred că până acum te descurci de minune.

– Vreau să mă asigur că Mary o să fie realistă.

Îşi descheie fusta şi o lăsă să cadă în vreme ce se întorcea. Corsetul din dantelă neagră pe care îl purta îl făcu să îşi pună paharul jos înainte să îl scape.

– Nu te-am mai văzut purtând aşa ceva.

– Asta? Îşi mângâie din nou corpul. Nu e chiar stilul meu, nu e destul de confortabil. Dar pentru Mary... Se aplecă şi îşi eliberă o jartieră. E oarecum reprezentativ. Se îndreptă din nou şi îşi trecu mâinile prin păr, ridicându-l. Crezi că o să prindă?

– Cred că, dacă porţi asta pe scenă, o să te sugrum.

Cu un zâmbet, ea îşi eliberă a doua jartieră, apoi îşi rulă uşor ciorapul în jos.

– Trebuie să-ţi aminteşti că, odată ce cortina se ridică, voi fi Mary. Şi o să fac din piesa aia a ta un hit.

Aruncă ciorapul spre el, după care începu aceeaşi rutină cu celălalt.

– Păcat că nu am o siluetă mai voluptuoasă.

– A ta este foarte bună.

– Crezi?

Zâmbind, începu să desfacă dantela care îi acoperea sânii.

– Reed, nu vreau să te bat la cap, dar nu mi-ai dat băutura aia.

– Îmi pare rău. Ridică paharul şi i-l duse.

Maddy îl luă şi, pentru o clipă, amuzamentul din ochii ei se transformă în ceva mai profund.

– Asta e pentru tatăl meu, spuse şi îşi atinse paharul de al lui.

– Ce?

– Nu trebuie să înţelegi. Zâmbi din nou şi bău whisky-ul, care curse prin ea ca lava. Ce părere ai despre spectacol până acum? Merită preţul unui bilet?

El voise să fie delicat. Să fie tandru, să îi arate cât de mult însemna pentru el că ea se întorsese. Dar mâinile care se năpustiră în părul ei erau încordate.

– Niciodată nu te-am vrut mai mult.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi lăsă paharul gol să cadă pe covor.

– Arată-mi!

El o trase spre el cu disperare. Gustul whisky-ului îi rămăsese pe buze, ameţitor. Braţele ei îl cuprinseră, primind dorinţa arzătoare. Era prima oară, singura dată când simţise că el venea spre ea fără să deţină controlul. Sângele începu să îi pulseze la anticiparea pasiunii dezlănţuite. Când o trase pe podea, ea se lăsă de bunăvoie. Mâinile lui erau peste tot, atingând-o, mângâind-o,

apăsând-o. O adusese în punctul în care nu îi putea decât gâfâi numele și cere mai mult.

Exista mai mult, mult mai mult.

Nerăbdător, îi desfăcu de tot corsetul, lăsându-i corpul liber. La fel de grăbite, degetele ei îi desfăcură halatul, până când simți mușchii și carnea caldă și dezgolită.

Covorul era moale pe spatele ei. Corpul lui era lipit de al ei. Își auzi numele șoptit cu duritate. Apoi, el o umplu.

Niciodată nu fusese atât de rapid, atât de furios, atât de dezlănțuit. Se azvârli cu capul înainte într-un vârtej de plăcere. Corpul ei tremură, la fel ca al lui. Dragostea și pasiunea erau amestecate atât de intim, că nu le mai putea diferenția și nici nu mai încerca să o facă. Era acolo pentru el. Atât timp cât el accepta brațele ei în jurul său, și el era acolo pentru ea.

capitolul 10

– Ar fi mai bine să mergem pe jos.

Maddy încetini şi o luă printr-o altă groapă, după care îi zâmbi Wandei.

– Unde ţi-e simţul aventurii?

– L-am pierdut în şanţul ăla prin care am trecut.

– Nu era un şanţ, o corectă Maddy, în timp ce îşi făcea drum prin traficul din Philadelphia. De ce nu te uiţi pe geam şi spune-mi când trecem pe lângă ceva care are importanţă istorică?

– Nu mă pot uita pe geam. Wanda îşi aşeză picioarele lungi într-o poziţie mai confortabilă. Nu era uşor, din moment ce Maddy alesese să închirieze o maşină înghesuită cu scaune care mai aveau puţin şi erau lipite de bord. Mi se face rău când clădirile se mişcă în sus şi jos.

– Nu clădirile fac asta, ci maşina.

– Aşa e. Wanda se prinse de mânerul uşii. De ce ai închiriat hârbul ăsta?

– Pentru că niciodată nu conduc în New York. Acolo e Independence Hall?

Când Maddy se întoarse să se uite, Wanda o lovi nu tocmai delicat în umăr.

– Draga mea, fii atentă la drum dacă vrei să te întorci în New York.

Maddy se opri brusc la un semafor.

– Îmi place să conduc, spuse ea relaxată.

– Unora le place să sară din avioane, şopti Wanda.

– Mi-aş lua o maşină în New York dacă aş crede că aş apuca să o folosesc. Cât timp avem?

– Cincisprezece minute pline de distracţie. Wanda se pregăti în timp ce Maddy porni din nou. Ştiu că ar fi trebuit să întreb asta înainte să iau maşina, dar când a fost ultima oară când ai condus?

– Nu ştiu. Acum un an. Poate doi. Cred că ar trebui să trecem pe la magazinele astea de pe South Street după repetiţie.

– Dacă trăim s-o facem şi pe asta, şopti Wanda, după care apăsă frâna invizibilă din partea ei, în timp ce Maddy ocoli brusc o altă maşină. Ştii, Maddy, omul de rând ar putea crede că eşti cea mai fericită fiinţă din lume. Cine te cunoaşte mai bine e posibil să ştie că îţi va pieri entuziasmul dacă nu o iei mai uşor.

Maddy încetini în timp ce maşina trecu peste o altă groapă.

– E chiar atât de evident?

– Destul de evident. Ce se întâmplă cu tine şi cu Domnul Minunat?

Maddy oftă îndelung.

– Ne bucurăm de fiecare zi în parte.

– Şi eşti genul care trebuie să ştie clar ce se întâmplă săptămâna următoare.

Era adevărat, prea adevărat, dar clătină din cap.

– Are un motiv bun pentru a simţi ce simte.

– Dar asta nu schimbă ce simţi tu.

– Presupun că nu. Niciodată nu am crezut când oamenii spuneau că viaţa e complicată. Opreşte-mă dacă discuţia devine prea personală, zise ea, iar Wanda ridică din umeri. Când ai fost căsătorită, ai crezut că o să fie pentru totdeauna?

Wanda îşi ţuguie buzele.

– Aş spune că eu am crezut asta, dar el, nu.

– Ei bine... dacă ai întâlni pe cineva la care ţii, te-ai căsători?

– Din nou?

Wanda începu imediat să râdă, după care se gândi mai bine la asta. Dacă ar exista cineva cu care lucrurile s-ar lega natural, e posibil. Dar m-aş gândi mai mult la asta. Nu, la naiba, nu aş face asta. M-aş azvârli cu capul înainte.

– De ce?

– Pentru că nu există garanţii. Dacă aş crede că există o şansă, aş profita de ea. E ca la loterie. Nu ar fi trebuit să virezi aici?

– Să virez? La naiba! Bombănind, Maddy făcu un ocol. Acum o să întârziem.

– Oricum, e bine că apuci să spui ce te apasă.

– Speram că o să fie aici. Maddy întoarse din nou şi reveni pe drumul cel bun. Ştiu că nu ar fi putut petrece toată săptămâna aici în timp ce repetăm, dar plănuisem oarecum să vină azi.

– N-a venit?

– A intervenit ceva. A fost vag în privinţa asta, o problemă legată de nişte melodii, ceva de genul ăsta.

– Puştoaico, toţi trebuie să ne facem treaba.

– Da.

Cu o manevră pe care până şi Wanda o admiră, Maddy se înghesui într-un spaţiu minuscul de parcare, vizavi de teatru. Presupun că e mai bine să mă gândesc la treaba mea. Încă doua repetiţii complete şi începem.

– Nu-mi aminti. Wanda își duse mâna la abdomen. De fiecare dată când mă gândesc la asta, un Boeing îmi aterizează în stomac.

– O să fii grozavă.

Maddy ieși din mașină și trânti ușa. În colțul clădirii, cineva vindea flori tăiate. Își puse în minte să se răsfețe puțin după repetiție.

– O să fim grozave.

– Așa să fie. Ultima piesă în care am apărut s-a închis după două reprezentații. M-am gândit serios să îmi vâr capul în cuptor și să dau drumul la gaz. Dar era electric.

– Uite cum facem! Maddy se opri lângă ușă și zâmbi. Dacă dăm greș, îl poți folosi pe al meu. E pe gaz.

– Mulțumesc mult.

– Pentru asta sunt prietenii.

Maddy deschise ușa, păși înăuntru, după care scoase o exclamație. Cu o doză de curiozitate, Wanda o urmări când o luă la fugă pe coridor și se avântă înspre un grup de oameni.

– Sunteți aici. Sunteți toți aici.

– Și unde altundeva să fim?

Frank O'Hurley își luă în brațe fata și o învârti.

– Dar sunteți toți! În momentul când picioarele îi atinseră podeaua, Maddy o îmbrățișă strâns pe mama ei, până când coastele începură să îi trosnească. Arăți grozav, absolut grozav.

– Și tu.

Molly o îmbrățișă la rândul ei.

– Și ai întârziat la repetiție, ca de obicei.

– Am ratat locul în care trebuia să virez. Oh, Abby! O îmbrățișă strâns pe sora ei. Mă bucur atât de mult

că ai putut veni. Mi-era teamă că nu vei putea pleca de la fermă.

– O să fie acolo când ne întoarcem. Cât de des are sora mea o seară de premieră?

Însă grija îi întunecă ochii lui Abby. Își cunoștea sora la fel de bine cum se cunoștea pe ea însăși și nu credea că tensiunea pe care o simțea în Maddy avea de-a face cu spectacolul. În timp ce o îmbrățișa în continuare pe Abby, Maddy îl luă de mână pe cumnatul ei.

– Dylan, mulțumesc mult că ai adus-o.

– Cred c-a fost invers. Cu un zâmbet, o pupă pe Maddy pe obraz. Dar cu plăcere.

– Păcat că nu i-ai putut lua și pe băieți, spuse ea în timp ce-i făcu cu ochiul lui Abby.

– Suntem aici.

Maddy se uită deliberat în direcția opusă.

– Am auzit ceva?

– Și noi am venit.

– Mergem la New York.

– Aș fi putut jura că... Maddy își lăsă cuvintele în aer în timp ce se concentră asupra nepoților ei. Își păstră expresia nedumerită pentru o clipă, după care făcu ochii mari. Nu e posibil să fiți Ben și Chris, nu-i așa? Ei sunt mai micuți. Voi sunteți prea înalți ca să fiți Ben și Chris.

– Ba noi suntem, interveni Chris. Am crescut.

Maddy îi studie fără grabă pe amândoi.

– Nu mă păcăliți.

– Hai, Maddy! Deși încercă să nu pară prea încântat, Ben zâmbi larg și se agită. Știi că noi suntem.

– Va trebui să îmi demonstrați asta. Îmbrățișați-mă!

Se apleacă pentru a-i prinde strâns pe amândoi.

– Am venit cu avionul, spuse Chris. Am stat la fereastră.

– Domnişoară O'Hurley, eşti chemată la garderobă.

– La naiba! Maddy le dădu drumul nepoţilor ei şi se îndreptă. Unde staţi? Există o listă întreagă de hoteluri, pot să...

– Stăm la hotelul tău, îi spuse Molly. Acum, du-te, o să avem destul timp.

– Bine. O să staţi la repetiţii?

– Crezi că ne pot opri? întrebă Frank.

Când îşi auzi numele din nou, Maddy se îndreptă spre hol, uitându-se la ei pentru o clipă.

– Cum terminăm, mergem să sărbătorim. Fac cinste.

Frank râse şi îşi luă soţia de umeri.

– Crede c-o să refuzăm? Hai să ne aşezăm în primul rând!

– Domnul Selby a venit să vă vadă, domnule.

Hannah îşi menţinu zâmbetul profesional pe faţă în timp ce îl invită pe Selby în biroul lui Reed.

– Mulţumesc, Hannah. Opreşte-mi apelurile.

Azi nu aveau să fie nici o tavă de cafea şi dulciuri. Reed observă privirea dezaprobatoare a lui Hannah înainte să închidă uşa.

– Ia loc, Selby.

– Presupun că bătrânul e mândru de tine. Selby se uită prin birou înainte să se aşeze. Ai păstrat compania în top. Am auzit că ai semnat cu grupul ăla mic din D.C. O mişcare riscantă.

Reed abia îşi mişcă sprâncenele şi îşi menţinu privirea neclintită. Ştia că Galloway oferise grupului un contract. Valentine pur şi simplu le oferise unul mai bun.

– Nu ne deranjează câteva riscuri.

– Mereu te ia durerea de cap când trebuie să convingi posturile de radio să includă în listă un talent nou. O piesă de la un necunoscut moare dacă nu are parte de promovare serioasă. Selby scoase un trabuc mic, subțire, apoi se jucă cu bricheta. De asta sunt aici. Am considerat că ar fi înțelept să vorbim înainte de întâlnirea RIAA[1] din această după-amiază.

Reed aștepta relaxat ca Selby să-și aprindă trabucul. Imediat ce aflase că Selby voia să discute cu el, știuse că celălalt bărbat fugise speriat. RIAA nu organiza întâlniri private în fiecare zi. Cei implicați erau conștienți că șefii companiei aveau să voteze dacă organizația ar trebui să investigheze promotorii independenți. Unele companii importante, inclusiv Galloway, încă foloseau promotori independenți, deși umbra unui scandal, răsplățile și mita pândeau neîncetat în această profesie.

– Uite ce e, Valentine, începu Selby în timp ce Reed rămase tăcut. Nici unul din noi nu lucrează în domeniu de ieri. Știm care e țelul. Difuzarea la radio. Fără difuzare la posturile importante, o melodie moare.

Transpira, observă Reed calm. Sub costumul pastelat la modă și bronzul de salon, emoțiile erau la cote maxime. „Ce va însemna o investigație completă pentru Galloway?" speculă Reed.

– Selby, când plătești pentru difuzare, călărești un cal bolnav. Mai devreme sau mai târziu, o să cadă sub tine.

Selby suflă fumul și se apleacă în față.

[1] Acronim pentru The Recording Industry Association of America (n.red.)

– Amândoi ştim cum funcţionează sistemul. Ce rău e în a da câteva sute de dolari unui director de programe?

– Sau să ameninţi acelaşi director de programe dacă nu face ce vrei?

– Asta e o prostie, zise, dar îi alunecă un strop de transpiraţie pe la tâmplă.

– Dacă e aşa, atunci investigaţia o să lămurească totul. Între timp, Valentine Records o să obţină difuzarea noilor cântece fără să folosească promotori independenţi.

– Strici şi ce e bun, răbufni Selby, după care se ridică. Posturile de radio le anunţă cumpărătorilor listele de melodii. Dacă un cântec nou nu ajunge la cumpărători, ar putea la fel de bine să nu existe. Ăsta e sistemul.

– Poate că sistemul trebuie refăcut.

– Eşti la fel de îngust în viziune şi de direct ca bătrânul tău.

Un zâmbet slab curbă buzele lui Reed.

– Mulţumesc.

– E uşor pentru tine, nu-i aşa? Selby se întoarse către Reed. Stai aici, în biroul tău confortabil, niciodată nu-ţi murdăreşti mâinile. Tatăl tău a făcut asta pentru tine.

Reed se stăpâni.

– Dacă te uiţi cu atenţie, spuse el încet, o să vezi că mâinile tatălui meu sunt curate. Valentine nu a folosit niciodată mite sau ameninţări dure.

– Nu eşti chiar atât de pur, Valentine.

– Hai să spunem că, într-o oră, Valentine Records o să voteze pentru o investigaţie completă.

– Nu o să-ţi iasă. Selby zâmbi când îşi stinse trabucul, însă mâinile îi tremurau. Venise la Reed pentru

că Valentine avea reputaţia şi puterea de a influenţa votul. Acum, se sufoca. Selby îşi desfăcu nodul de la cravată. Prea multe companii îşi urmăresc interesul. Chiar dacă investigaţi, nu o să pierd. Câteva capete o să cadă, dar nu şi al meu. Acum zece ani, Galloway era o nimica toată. Acum, e unul dintre numele de top din industrie. Eu am dat lovitura pentru că am jucat jocul, am fost atent la unghiuri. Când se linişteşc lucrurile, eu o să continui să fiu în top.

– Sunt sigur ca aşa e, murmură Reed în timp ce Selby ieşi valvârtej din biroul lui.

Bărbaţii ca el nu plăteau niciodată pentru acţiunile lor. Aveau o mulţime de ţapi ispăşitori. Dacă Reed ar fi vrut o răzbunare personală, ar fi putut începe o investigaţie proprie. Deja avea informaţii despre un D.J. care fusese bătut pentru că nu difuzase anumite melodii. Mai era soţia directorului de programe din New Jersey, care fusese ameninţată. Mai era o persoană care călătorea des în Vegas şi juca la greu – mult mai mult decât i-ar fi permis salariul anual. Făcea parte din joc. Nu era însă un joc pe care Reed voia să-l joace. Dar era puţin probabil ca Selby să plătească pentru acţiunile lui. Oare făcea cineva asta? Ridicându-se, verifică conţinutul servietei. Era adevărat că intrase într-o afacere care era deja pe picioarele ei. Nu trebuise să lupte pentru asta. Dacă ar fi fost nevoit s-o facă, oare ar fi căutat o scurtătură? Nu ştia, nu putea fi sigur. Reed se hotărî să lase investigaţia pe seama celor de la RIAA. Avea să lase lucrurile să se liniştească. Urma să fie o întâlnire lungă, probabil urâtă, se gândi Reed în timp ce ieşi din birou.

– Nu o să mă întorc azi, Hannah.

– Mult noroc, domnule Valentine. Aţi primit câteva apeluri în timp ce vorbeaţi cu acel bărbat.

Gura lui zvâcni uşor când îi auzi tonul.

– Ceva important?

– Nu, nimic care să nu poată aştepta. Aţi primit un apel de la domnişoara O'Hurley. Hannah îi zâmbi inocent şi speră să obţină o reacţie. Faptul ca el ezită îi spuse tot ce voia să ştie.

– Dacă sună din nou, spune-i...

– Da, domnule Valentine?

– Spune-i că o sun eu.

Dezamăgirea se simţi în aer pentru o clipă.

– Domnule Valentine?

– Da?

Hannah simţea nerăbdarea lui, dar îl mai chinui puţin.

– Mă întrebam dacă mergeţi în Philadelphia pentru premieră sau dacă vreţi să trimit flori.

Se gândi la întâlnirea la care trebuia să meargă, la treburile ce nu puteau fi ignorate.

Se gândi la faţa lui Maddy şi la confuzia care îl învăluise în ultimele zile. Sentimentele ei, ale lui, nevoile lui, ale ei. Erau aceleaşi sau erau atât de opuse, încât nu ar putea fi niciodată împreună?

– Tatăl meu merge. Dacă nu ajung, vom fi reprezentaţi.

– Înţeleg, spuse Hannah strâmbând din nas şi îşi aranjă hârtiile de pe birou.

– O să mă ocup eu de flori.

– Ai face bine s-o faci, bombăni ea în timp ce Reed ieşi pe uşă.

Mersese bine. Maddy se aruncă pe pat şi se gândi din nou la repetiţie. Nu avea să cobească spunând că totul

mersese perfect, dar putea gândi asta. Atât timp cât o gândea foarte, foarte încet.

Mâine-seară. Mâine-seară pe timpul ăsta urma să fie la garderobă. Douăzeci și patru de ore. Se întinse pe spate și se uită la tavan. Cum avea să treacă de următoarele douăzeci și patru de ore?

El nu o sunase înapoi. Maddy se uită din nou la telefon. Nu vorbiseră decât de câteva ori de când ea plecase în Philadelphia și, de fiecare dată, simțise că el încerca să se îndepărteze. Poate reușise să facă asta.

Durerea nu le era străină dansatorilor. O simțeau, o conștientizau, după care se adaptau și mergeau mai departe. Supărările emoționale erau însă mai greu de înfruntat decât un mușchi dureros, dar avea să meargă mai departe. Avea să supraviețuiască. Mereu se mândrise cu faptul că era o supraviețuitoare. Familia ei era acolo. Ridicându-se din pat, se duse la șifonier. Avea să se schimbe, să își pună zâmbetul pe buze și să își scoată familia în oraș. Nu toată lumea era la fel de norocoasă ca ea, își reaminti Maddy în timp ce își dădu jos pantalonii de trening. Avea o familie care o iubea, care o susținea, care o considera perfectă așa cum era.

Avea o carieră în ascensiune. Chiar dacă avea să rateze lozul cel mare, nimeni nu îi putea lua dansul. Dacă ar trebui să o ia de la capăt și să danseze prin cluburi, să facă teatru itinerant, să joace în piese mai puțin celebre, tot ar fi fericită. Maddy O'Hurley nu avea nevoie de un bărbat care să îi completeze viața, pentru că viața ei era completă. Nu voia un cavaler pe un cal alb care să o ia departe de toate astea. Îi plăcea unde era, cine era.

Dacă Reed ar ieși din viața ei, ar putea... Se sprijini de ușa închisă și oftă. Era probabil cea mai nefericită persoană din lume. Nu, nu avea nevoie ca el să o salveze sau să o protejeze. Avea nevoie ca el să o iubească și, deși nu credea că Reed putea înțelege asta, avea nevoie ca el să o lase să îl iubească.

Când auzi un ciocănit la ușă, Maddy ieși din starea periculos de apropiată de depresie.

– Cine e?

– Abby.

Lăsându-și halatul deschis, Maddy fugi la ușă. Abby arăta minunat într-o rochie albă mulată.

– Toți sunteți gata. Eu nici măcar n-am început.

– M-am îmbrăcat mai devreme ca să pot să vin să vorbim.

– Înainte să spui ceva, trebuie să-ți zic cât de minunat arăți. Poate e de la Dylan, poate e aerul de țară, dar niciodată nu ai arătat mai bine.

– Poate e de la sarcină.

– Poftim?

– Am aflat chiar înainte să plecăm de acasă. O apucă pe Maddy de umeri – și arăta ca și cum ar fi putut cuceri lumea. O să am un alt copil.

– Dumnezeule, Abby, e grozav. O să plâng.

– Hai să stăm jos în timp ce faci asta!

Maddy căută, fără succes, un șervețel în buzunarul halatului.

– Ce părere are Dylan despre asta?

– E șocat.

Abby râse în timp ce luară amândouă loc. Ochii ei erau blânzi. Nuanța de roz îi scotea în evidență forma

obrajilor. Își dădu părul ondulat pe spate și o luă pe Maddy de mâini.

– O să facem anunțul diseară, la cină.

– Și o să începi să ai mai multă grijă de tine. Nu o să mai cureți grajdurile. Vorbesc serios, Abby, continuă ea înainte ca sora ei să poată spune ceva. Dacă trebuie să-i țin o prelegere lui Dylan, o s-o fac.

– Nu trebuie. Dacă ar fi după el, m-ar ține în puf în următoarele șapte luni. Dar noi nu am fost făcute pentru asta, Maddy, știi foarte bine.

– Poate că nu, dar poți s-o lași mai ușor. Își îmbrățișă strâns sora. Sunt atât de fericită pentru tine.

– Știu. Acum, vreau să vorbești cu mine. Fermă, Abby se îndreptă. Chantel m-a sunat și mi-a spus că ai înnebunit din cauza unui bărbat.

– Bineînțeles că a făcut asta, bombăni Maddy. Nu înnebunesc din cauza nimănui. Nu e stilul meu.

Abby își dădu jos pantofii.

– Cine e?

– Numele lui e Reed Valentine.

– Valentine Records?

– Da. De unde știi?

– Încă țin pasul cu industria. Dylan a lucrat cu el la o carte, acum ceva timp.

– Da, Reed mi-a spus asta.

– Și?

– Și nimic. L-am întâlnit, m-am îndrăgostit de el, m-am făcut de râs. Încerca să-și mențină un ton relaxat și aproape reuși. Iar acum stau aici, mă uit la telefon și aștept să sune. Ca o adolescentă.

– Nu prea ai avut ocazia să fii adolescentă când aveai șaisprezece ani.

– Nu-mi pasă prea mult. E un bărbat bun. De treabă și gentil, deși el nu vede asta la el însuși. Pot să-ți povestesc despre el?

– Știi că da.

O luă de la început și nu sări peste nimic. Nici prin cap nu-i trecuse că trăda intimitatea lui Reed. De fapt, nu o făcea. Orice le spunea lui Abby sau lui Chantel era ca și cum și-ar fi spus ei propriile gânduri.

Abby o ascultă calmă, în timp ce Maddy îi spuse totul: despre dragoste, compromisuri, trauma care marcase copilăria lui Reed și îi afectase întreaga viață. Pentru că erau atât de apropiate, Abby suferea când sora ei suferea.

– Vezi tu, oricât de mult îl iubesc, nu pot schimba ce i s-a întâmplat sau ce simte.

– Îmi pare rău. Se mișcară împreună, cu brațul lui Abby în jurul umărului lui Maddy. Știu cât de dureros e. Pot să-ți spun doar că știu cu siguranță că, dacă iubești destul de tare, poți înfăptui miracole. Dylan nu a vrut să mă iubească. Adevărul este că nici eu nu am vrut să-l iubesc. Era ușor să privească în urmă și să-și amintească. Amândoi luaserăm decizia să nu mai riscăm vreodată cu un asemenea angajament. A fost o decizie logică, luată de doi oameni inteligenți. Zâmbi, sprijinindu-și capul de Maddy. Dragostea are un fel de a da la o parte totul, mai puțin ce contează.

– Am încercat să-mi spun asta. Doar că, Abby, el nu a fost nesincer cu mine. Mi-a spus clar de la început că nu vrea o relație serioasă. Urma să fie o relație relaxată, ceea ce nu prea înseamnă relație. Eu sunt cea care a trecut linia, deci eu sunt cea care a trebuit să se adapteze.

– Asta e o abordare foarte logică. Ce s-a întâmplat cu optimismul tău?

– L-am lăsat acasă, într-un sertar.

– Atunci, e timpul să-l scoţi de acolo. Tu nu eşti genul care să îşi plângă de milă şi să vadă partea întunecată. Tu erai cea care se aşeza cu picioarele ferm înfipte în pământ şi nu se dădea la o parte până când lucrurile nu erau cum voiai.

– Acum, e diferit.

– Ba nu. Nu ştii cât de mult mi-am dorit mereu să am la fel de multă încredere în mine cum ai tu în tine? Mereu am invidiat calitatea asta la tine, Maddy, când mie îmi era în fiecare zi frică să nu dau greş.

– Abby.

– E adevărat, şi nu mă poţi dezamăgi acum. Dacă îl iubeşti cu adevărat, atunci trebuie să te ţii pe poziţie până când şi el va recunoaşte că te iubeşte.

– Abby, mai întâi, trebuie să simtă asta.

– Cred că simte. Aminteşte-ţi tot ce mi-ai spus, dar de data asta ascultă-te! Bărbatul ăla e înnebunit după tine, Maddy, doar că nu a recunoscut încă asta, nici faţă de tine, nici faţă de el.

Speranţa, niciodată prea departe de suprafaţă, începu să apară din nou.

– Am încercat să cred asta.

– Nu încerca, fă-o! Eu am trecut prin ce are o relaţie mai groaznic de oferit. Iar acum, gust din ce e mai bun. Îşi puse mâna instinctiv pe abdomen, unde creştea o nouă fiinţă. Nu renunţa! Dar nu o să stau aici şi să văd cum te perpeleşti să-ţi arunce câteva firimituri. Îmbracă-te, îi ordonă Abby. Ieşim să sărbătorim.

– Cât de autoritară ești! Maddy zâmbi în timp ce se îndreptă spre șifonier. Mereu ai fost autoritară.

Reed lăsă telefonul să sune de câteva ori, după care închise. Era aproape miezul nopții. Unde naiba era? De ce nu era în pat, odihnindu-se pentru ziua următoare? Era sigur de un lucru – și anume, că Maddy se antrenase pentru acel rol la fel de riguros ca un atlet. Antrenamentul însemna dietă, exerciții, atitudine și odihnă. Deci unde naiba era?

„În Philadelphia", se gândi el dezgustat în timp ce se duse până la ferestre și înapoi. Era la mulți kilometri depărtare, în Philadelphia, în lumea ei, cu oamenii ei. Ar fi putut face orice, cu oricine. Iar el nu avea nici un drept să îi ceară socoteală. „La naiba cu drepturile", își spuse în timp ce ridică telefonul din nou. Ea era cea care vorbea despre dragoste, angajamente, încredere. Și tot ea era cea care nu răspundea la telefon.

Încă își amintea cât de dezamăgită fusese când îi spusese că nu era sigur că avea să ajungă la premieră. Avea afurisita de întâlnire RIAA și încă nu putea anticipa consecințele. Urma să fie un scandal, acum că investigația fusese aprobată. Un scandal avea să afecteze pe toată lumea, fiecare companie, fiecare director, până și pe cei care nu fuseseră implicați în treburi murdare.

De dimineață, urma să aibă probabil zeci de apeluri, de la reporteri, posturi de radio, firme de consultanță, propriii angajați. Nu putea renunța la tot ca să urmărească premiera unei piese.

„Nu e însă o piesă oarecare", se gândi el în timp ce telefonul tot suna. Era piesa lui Maddy. Ba nu, piesa lui, își aminti Reed în timp ce închise telefonul din nou.

Valentine Records o susţinea, aşa că el avea datoria să-şi protejeze interesele. Tatăl lui urma să fie acolo, era de ajuns. Dar el era preşedintele companiei, îşi reaminti Reed.

Încerca să-şi găsească o scuză pentru a merge sau pentru a nu merge?

Nu conta cu adevărat. Nimic nu conta. Ce conta era doar că Maddy nu răspundea la telefon. Avea dreptul la propria viaţă. La naiba cu asta!

Reed îşi trecu o mână prin păr. Se purta ca un fraier. În încercarea de a se calma, se duse să-şi toarne ceva de băut, şi planta îi atrase privirea. Noi muguri ieşeau la iveală, tineri şi sănătoşi. Frunzele bătrâne şi îngălbenite căzuseră. Intrigat, se întinse să atingă una dintre frunzele netede în formă de inimă.

Un mic miracol? Poate, dar, până la urmă, era numai o plantă. O plantă foarte încăpăţânată, recunoscu el. Una care refuzase să moară când ar fi trebuit, una care răspunsese din plin la grija şi atenţia primite.

Avusese noroc cu plantele. Şi ce dacă? Se întoarse în mod deliberat şi îşi privi apartamentul gol. Nu ar fi fost înţelept să se cramponeze de faptul că fusese a lui Maddy. La fel cum nu ar fi fost înţelept să se cramponeze de faptul că Maddy nu era în camera ei. Avea alte lucruri la care să se gândească, alte lucruri de făcut. Dar îşi lăsă băutura neatinsă.

În cameră era beznă când un ciocănit o trezi din somn. Maddy se întoarse într-o parte, îmbrăţişă perna şi se pregăti să-l ignore. Când acesta continuă, se trezi buimacă.

Era miezul nopţii, îşi reaminti cu un căscat. Mai erau câteva ore până când avea să păşească pe scenă. Dar

ciocănitul era cu siguranță la ușa ei și se auzea din ce în ce mai tare.

– Imediat, strigă ea iritată și se frecă la ochi. Dacă una dintre dansatoare avea emoții, avea să o trimită înapoi în cameră ca să se culce și să-i treacă. Nu-și putea permite să facă pe dădaca la trei dimineața. Stai un pic, da?

Bombănind, aprinse lumina, apoi își puse un halat. Deschise ușa până când lanțul era întins la maximum.

– Uite care e treaba... Reed!

Maddy se trezi imediat și îi închise ușa în față, după care se chinui să desfacă lanțul. Când deschise ușa din nou, îi sări în brațe.

– Ești aici! Nu credeam că o să vii. Aproape mă obișnuisem cu ideea că nu vei veni. Ba nu, nu e adevărat, recunoscu ea și își lipi buzele de ale lui. Simțise nevoia, tensiunea. Ce cauți aici la trei dimineața?

– Te deranjează dacă intru?

– Bineînțeles că nu. Făcu un pas înapoi și așteptă în timp ce el aruncă o geantă mică pe scaun. E ceva în neregulă? începu ea, după care îl prinse de bluză. Dumnezeule, e ceva în neregulă cu tatăl tău? Reed...

– Nu, tata e bine. O să vină mâine.

Degetele ei se relaxară, dar rămaseră unde erau.

– Ești supărat.

– Sunt bine.

Se îndepărtă de ea și se plimbă prin cameră. Observă că deja o personalizase, cu colanți, șosete și pantofi aruncați din loc în loc. Măsuța de toaletă era plină de sticle, pahare și bucăți de hârtie. Îi căzuse puțină pudră și nu o ștersese. Își trecu degetele prin ea, și mirosul ei i se imprimă în piele.

– Nu am reușit să dau de tine în seara asta.

– Am ieşit la cină cu...

– Nu-mi datorezi nici o explicaţie.

Furios, deşi numai pe el însuşi, se întoarse. Îi dădu părul de pe faţă la o parte şi îşi dori ca ea să îl înţeleagă.

Era trei dimineaţa, îşi reaminti ea. Reed era evident nervos. Ea era obosită. Cel mai bine era s-o ia încet.

– Bine. Reed, doar nu o să-mi spui că ai condus până în Philadelphia pentru că nu am răspuns eu la telefon.

În timp ce o privea, el văzu cum nedumerirea se transformă în amuzament, şi amuzamentul, în încântare.

– Chiar asta ai făcut? Se duse la el, îl îmbrăţişă şi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Cred că e cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine. Nu ştiu ce să spun. Eu...

Dar, când privi în sus, îi văzu ochii. Toată plăcerea se scurse dintr-ai ei în timp ce se dădu înapoi.

– Ai crezut că sunt cu altcineva. Vocea ei era joasă, iar cuvintele – foarte clare. Ai crezut că m-am culcat cu altcineva, aşa că ai venit să vezi cu ochii tăi. Un gust amărui îi umplu gura. Era un gust pe care foarte rar îl simţise. Făcu un semn către patul gol. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

– Nu face asta. O apucă de încheietură înainte să se întoarcă, pentru că deja îi văzuse lacrimile. Nu a fost asta. Sau... la naiba, poate mi-a trecut şi asta prin minte. Ai avea dreptul să faci asta.

– Mulţumesc. Îşi trase mâna şi se aşeză pe marginea patului, însă nu-şi putu opri lacrimile. Acum, că eşti satisfăcut, de ce nu pleci? Trebuie să dorm.

– Ştiu. Îşi trecu ambele mâini prin păr şi se aşeză lângă ea. Ştiu asta, şi, fiindcă se făcuse târziu şi nu reuşisem

să dau de tine, mi-am pus întrebări. Când ea îl privi, Reed se blestemă. Bine, m-am întrebat dacă ești cu altcineva. Nu am nici un drept asupra ta, Maddy.

– Ești un idiot.

– Știu și asta. Dar dă-mi un minut. Anticipându-i mișcările, Reed o apucă de ambele mâini înainte ca ea să poată refuza. Te rog, m-am întrebat și am urât ideea. Apoi mi-am făcut griji. Tot timpul cât am condus am fost îngrijorat că ți s-a întâmplat ceva.

– Nu fi ridicol. Ce s-ar fi putut întâmpla?

– Nimic. Orice. Mâinile lui le strânseră pe ale ei, pline de frustrare. Trebuia să fiu aici. Să te văd.

Furia începea să dispară, dar ea nu știa ce avea să vină în loc.

– Ei bine, m-ai văzut. Acum, ce urmează?

– Depinde de tine.

– Nu. Ea se retrase și se ridică. Vreau să-mi spui. Vreau să te uiți chiar acum la mine și să-mi spui ce vrei.

– Te vreau pe tine. Reed se ridică încet. Vreau să mă lași să stau. Nu ca să fac dragoste cu tine, Maddy. Ci doar ca să fiu aici.

Ea ar fi putut foarte ușor să se lase copleșită de durere. La fel de ușor putea să-și dea la o parte sentimentele rănite și să fie deschisă față de el. Cu un zâmbet, se apropie de Reed.

– Nu vrei să faci dragoste cu mine?

– Vreau să fac dragoste cu tine până ne prăbușim amândoi. Uimit că ce spunea era adevărat, îi mângâie obrazul. Dar tu trebuie să dormi.

– Îți faci griji din cauza investiției?

Maddy își plimbă degetele peste cămașa lui, desfăcându-i nasturii.

– Da. Îi cuprinse faţa cu mâinile. Da, sunt îngrijorat.

– Nu ai de ce. Privindu-l, îi dădu cămaşa jos. Ai încredere în mine. Cel puţin în seara asta, ai încredere în mine.

capitolul 11

Asta voia și el. Își dorea enorm să aibă încredere în ea. Își dăduse seama cândva, pe parcursul acelei nopți frustrante, că, dacă avea încredere în ea, în ceea ce era ea, în ce spunea ea, în ce simțea, atunci viața lui avea să se transforme. Dar nu putea fi sigur că, dacă o făcea, avea să găsească răspunsurile pe care le căuta. Dar atingerea ei era atât de firească și privirea ei era atât de caldă... În acea noapte, doar pentru acea noapte, nimic nu mai conta. Îi luă mâinile și și le duse la buze, ca și cum ar fi încercat să-i arate ceea ce nu îndrăznea să îi spună prin cuvinte sau nu îndrăznea nici măcar să gândească. Ea îi zâmbi, mișcată, ca de fiecare dată, de tandrețea de care era capabil. Lumina de lângă pat continua să arunce raze strălucitoare când ei se așezară pe așternuturile deja mototolite.

Ea rămase cu ochii deschiși, iar privirea i se încețoșa pe măsură ce sărutările lui îi acopereau fiecare centimetru de piele. Îi prinse vârfurile degetelor între buze și-l privi provocator în ochi. El nu-și feri privirea și o mângâie încet pe picior, zăbovind pe pielea fină a coapsei. O simți cum începe să respire mai greu și își continuă explorarea, urcând treptat, făcând-o să tremure, apoi îi desfăcu halatul o lipi de el.

– Am tot visat să te ating ca acum, murmură Reed în timp ce-i mângâia cu gingășie sânii mici și fermi. Visez la asta de prima dată când am făcut dragoste.

– Voiam să fii aici.

Mâinile ei porniră, la rândul lor, în explorare. Începu să-i tragă în jos pantalonii, fără să-și desprindă privirea dintr-a lui, dornică să vadă focul ce i se aprindea în ochi.

– În fiecare noapte, înainte să adorm, mă prefăceam că a doua zi vei fi lângă mine. Iar acum, chiar vei fi.

Îl sărută pe umăr, fără să înceteze să-l caute, să-l atingă. Se mișcau încet, aproape leneș. Se savurau unul pe celălalt știind, fiecare pentru el, că aveau tot timpul din lume. Nu aveau de ce să se grăbească. Noaptea aceea era în primul rând pentru sufletele lor. Dorește-mă... în liniște. Tânjește după mine... dar cu gingășie. Pierde-ți mințile după mine... dar cu răbdare.

Așternuturile de sub ei erau mototolite deja, cu toate că noaptea era abia la început. Erau deja încălzite de pasiunea unei nopți care, spera ea, nu avea să se sfârșească vreodată. Degetele li se împreunau, la fel și buzele, într-un sărut prelung și copleșitor. Dintre toate gusturile pe care le experimentase cu nesăbuință în acea seară, nimic nu se compara cu aroma sărutului lui. Vinului îi lipsise buchetul, iar condimentele fuseseră fade în comparație cu savoarea buzelor lui lipite de ale ei. El era hrana sufletului ei. Și, cumva, își dorea ca și ea să devină hrana sufletului lui. Iar el îi simțea, cu fiecare mișcare și fiecare atingere, generozitatea cu care îi oferea totul, cu care i se oferea pe de-a-ntregul.

Era acolo cu el și pentru el. Era partenera pe care și-ar fi dorit-o orice bărbat. Iar el nu știa cum să o răsplătească, nu știa cum să-i ofere, la rândul lui, ceea ce ea îi oferea. Știa doar să o iubească temeinic, atent, cu grijă. Dacă ar fi putut, ea i-ar fi spus că, deocamdată, nici nu voia altceva de la el. Simțea că ia foc când o atingea, iar

inima i se umplea de bucurie când el îi rostea numele. Când ajunseră împreună la extaz, cu tot focul şi intensitatea amanţilor regăsiţi, dragostea pentru el o consumă aproape-n întregime.

Spre dimineaţă, Maddy era deja trează şi îşi făcea de lucru, cuprinsă de agitaţie. În doar câteva ore, avea să fie totul sau nimic. Avea să aibă lumea la picioare sau să piardă totul. Pur şi simplu, nu putea să se ţină departe de teatru.

– Credeam că nu e nevoie să fii acolo înainte de prânz, spuse Reed în timp ce ea îi indica o scurtătură de la hotel la teatru.

– N-am repetiţie, dar azi e ziua cea mare, azi se întâmplă totul.

– Eu credeam că diseară se întâmplă totul.

– Fără acum, nu va exista diseară. Trebuie pregătite în detaliu luminile, recuzita, totul.

– Nu ştiam că cei de pe scenă îşi bat prea mult capul cu partea tehnică a producţiei.

– Dacă nu e totul pus la punct în cel mai mic detaliu, un musical îşi poate pierde mult din forţă. Uite un loc de parcare. Crezi că poţi parca acolo?

Reed zâmbi şi, din câteva manevre, parcă BMW-ul.

– E bine aşa?

– Super! exclamă ea şi se apleacă să îl sărute. Tu eşti super. Şi mă bucur mult că eşti aici, nu ştiu dacă ţi-am mai spus.

– Doar de câteva ori. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, trăgând-o mai aproape. Să o aibă aproape devenise imperios necesar. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să te conving să rămâi în pat. Să te odihneşti. Parcă eşti în fibrilaţii, nu ai stare.

– E starea normală de dinainte de marea premieră. Să-ți faci griji când o să mă vezi relaxată. A, și cred că se cuvine să vezi în ce-ai băgat banii. Nu ești genul interesat doar de produsul finit. Hai cu mine! Hai în culise!

Intrară împreună în teatru. Maddy îi făcu paznicului cu mâna, apoi se îndreptă spre sursa zgomotelor. Se auzea sunetul unui fierăstrău electric. Plus voci, voci care strigau, se plângeau sau vorbeau normal. În jurul lor mișunau bărbați și femei care fie dădeau ordine, fie le executau. Reed se simțea confuz. N-ar fi pus pariu că totul avea să fie pregătit înainte de ridicarea cortinei. Nu vedea nimic din strălucirea și mirajul unui spectacol. Doar praf, transpirație și efort. Un bărbat cu căști la urechi stătea în mijlocul scenei, cu brațele ridicate deasupra capului, și vorbea la microfon.

– El e regizorul de lumini, cred că l-ai cunoscut.

– În treacăt.

– Toate luminile trebuie reglate, una câte una.

– Câte sunt?

– Zeci.

– Premiera e la opt seara. N-ar fi trebuit ca partea cu luminile să fie deja gata?

– La repetiția de ieri s-au făcut niște ajustări. Nu-ți face griji, spuse ea și-l luă de braț. Chiar dacă luminile nu-s gata, spectacolul va începe la ora stabilită.

Reed mai aruncă o privire în jur, la mașinăriile, sforile, cablurile și la cei care le manevrau.

– Acum, fixează decorurile, îi spuse ea. Toate sunt cântărite și au contragreutăți, iar membrii echipei trebuie să știe exact cât de jos să le lase și cât de mult să le urce. Hai să-ți arăt unde se-ntâmplă magia!

Maddy își făcu loc prin culise, printre cutii și pârghii, funii și cabluri, multe cabluri.

– Domnișoară O'Hurley! o strigă unul dintre electricieni. Arătați bine!

– Ai grijă să mă faci să arăt și mai bine diseară!

De un perete erau aliniate mai multe dulapuri înalte, majoritatea cu abțibilduri de la alte spectacole. Maddy se strecură pe lângă ele.

– În teatrul ăsta e mai simplu să o iei pe sub scenă ca să ajungi dintr-o parte în alta. Nu e suficient loc în culise. Așa că o iei pe dedesubt ca să ajungi la timp pentru următoarea intrare.

– N-ar fi mai organizat totul dacă...

– Asta e lumea teatrului, spuse Maddy. Îl luă de mână, și intrară împreună pe o ușă îngustă. Asta-i organizarea în teatru. Hai, urcă pe aici!

Urcară pe o scară abruptă și intrară pe o altă ușă.

Reed avea senzația că se afla pe puntea unui vapor – una clătinată zdravăn de o furtună. Erau frânghii peste tot, unele mai groase ca brațul lui Maddy, altele foarte subțiri. Atârnau din tavan și se întindeau pe podea, fără vreo logică în ochii lui. Unele erau grupate, înclinate în sus, coborând apoi pe lângă un stâlp metalic uriaș.

Într-un colț era o măsuță plină cu hârtii, inclusiv în jur, iar în vârful hârtiilor trona o scrumieră plină ochi. Câțiva bărbați legau frânghii cu relaxarea unor marinari pricepuți. Spațiul mirosea a funii, țigări și sudoare – familiarele mirosuri persistente ale unui teatru.

– Aici se folosesc fibre de cânepă, începu ea. Nu au mai rămas prea multe locuri de genul ăsta în State. E mare păcat, pe bune. Ai mai multă flexibilitate cu frânghii și saci cu nisip decât cu contragreutăți. Toate

elementele mobile sunt manevrate de aici de sus. Cortina cu mărgele, zise ea şi puse o mână pe un mănunchi de funii cu etichetă, cântăreşte peste două sute douăzeci de kilograme. Când e timpul să fie trasă, în actul al treilea, regizorul de scenă îi dă semnal vocal celui responsabil de cortine, iar regizorul de lumini îi semnalează acelaşi lucru printr-o lumină.

– Pare destul de simplu.

– Sigur. Asta dacă nu ai semnale unul după altul şi dacă nu e o cortină atât de grea, încât e nevoie de trei oameni pentru a o manevra. Asta e un spectacol de amploare. Tipii aflaţi aici, în spate, nu prea vor avea pauză de cafea.

– Cum de ştii atâtea despre teatre?

– Mi-am petrecut toată viaţa pe diverse scene, e normal să ştiu.

Un tip apăru pe uşă, îşi făcu loc pe lângă ei şi începu să discute cu doi bărbaţi care securizau frânghiile.

– Hai pe puntea pentru vopsit! E o privelişte pe cinste.

Ea se strecură pe lângă mai multe frânghii şi pe sub o bară de oţel şi păşi pe o platformă metalică îngustă. Dedesubt, mişunau maşiniştii. Deşi părea la fel de haotic şi din unghiul ăsta, Reed începu să simtă efectul spiritului de echipă.

– Dacă e nevoie să fie ceva vopsit, aici se face. Privi în jos şi clătină din cap. Nu mă dau în vânt după asta.

De jos, se auziră înjurături. O cortină coborî silenţios. Apoi un reflector se îndreptă înspre ea, lumina stabilizându-se cu dificultate. Maddy îşi trecu mâinile de-a lungul balustradei.

– Acolo e locul meu din actul întâi, scena a treia.

– Dacă nu te-aş cunoaşte, aş zice că eşti stresată.

– Nu-s stresată. Sunt îngrozită.

– De ce? Știi foarte bine ce ai de făcut. Și cât ești de capabilă.

– Știu de ce am fost capabilă până acum. Nu și de ce voi fi capabilă-n seara asta. Când o să se ridice cortina, va fi prima dată când voi pune-n scenă tot ce-am repetat în ultimele luni. Uite-l pe tatăl tău! Văd că stă de vorbă cu directorul teatrului. Ar trebui să fii și tu acolo.

– Nu. Trebuie să fiu aici, cu tine.

Începea să conștientizeze cât adevăr era în acele cuvinte. Nu se urcase în mașină în miez de noapte ca să se ducă în Philadelphia pentru că nu avea încredere în ea. Nu o însoțea în acea dimineață pentru că se plictisea și nu avea ceva mai bun de făcut. Făcuse tot ce făcuse pentru că simțea că locul lui era alături de ea, oriunde ar fi ea. Ea își urma ritmul inimii, iar el începea să facă la fel, chiar dacă era speriat de moarte.

Ajunseră la zece metri deasupra scenei, pe o platformă îngustă, și în acel moment îi fu teamă că avea să cadă în gol – și nu doar fizic.

– Hai să coborâm!

Voia să aibă lume în jur. Voia să fie înconjurat de străini, de cunoscuți, de zgomot, de orice l-ar putea distrage de la ce-i încolțea în suflet.

– Bun. Uite-i pe-ai mei! Nu mai simțea agitație sau emoții. Era pur și simplu încântată de tot ce se întâmpla, și își trecu brațul în jurul lui Reed fără să se mai teamă că avea să îl facă să se crispeze. Acolo e tata. Îl vezi? E tipul acela mic și slab care îi dă indicații tâmplarului de-acolo. Tata ar putea coordona orice la un spectacol – recuzită, lumini, orice. Ar putea fi chiar regizor sau coregraf. Doar că nu-i place. Nu asta își dorește. El e făcut

să fie pe scenă. Să apară, să fie în centrul atenției, spuse ea, cu chipul strălucind de admirație și iubire.

– Dar tu pentru ce ești făcută?

Mi se spune că semăn cel mai mult cu el. Uite, e și mama acolo. O vezi pe femeia aceea frumoasă, cu un băiețel lângă ea? El e nepotul meu cel mai mic, Chris. Ieri a anunțat familia că vrea să se facă regizor de lumini, pentru că unul dintre colegi l-a plimbat cu liftul lor special. Femeia tânără e sora mea Abby. Nu-i adorabilă?

Reed privi în jos înspre femeia suplă cu păr ondulat. Părea extrem de liniștită și emana încredere și mulțumire, deși se afla în plin haos. Își puse o mână pe umărul unui alt băiețel și-i arătă ceva în sală.

– Abby îi arată lui Ben unde sunt locurile pe care le vor ocupa la spectacolul de diseară. Deși el e mai încântat că mâine vor merge la New York. Dylan are o întâlnire cu reprezentanții editurii.

Reed îl privi pe Dylan, care tocmai îl ridica pe Chris pe umeri. Strigătele de încântare ale puștiului răsunau în toată sala.

– Sunt niște copii grozavi. Hai să mergem să-i salutăm pe toți!

Ajunseră pe scenă, unde ea se strecură pe după un șir de instalații luminoase colorate. În câteva ore aveau să strălucească pentru ea. Îl luă pe Reed de mână și-l feri la timp de cortina brodată cu mii de paiete și mărgele multicolore care începea să coboare.

– E nemaipomenit, așa-i?

Reed privi cu atenție mulțimea de paiete.

– Nu va lăsa pe nimeni indiferent, asta-i clar.

– O vom folosi la scena în care eu visez că sunt balerină, nu dansatoare de striptease, și în care fac piruetă

după piruetă până aterizez la Jonathan în brațe. Cel mai frumos lucru la teatru – și la vise – este că tot ce-ți dorești poate deveni realitate.

Se apropiară mai mult de grupul familiei ei, când îl auziră pe tatăl ei strigând:

– Valentine! Ei, să fiu al naibii! Micul și subțirelul Frank O'Hurley îl cuprinse într-o îmbrățișare pe solidul tată al lui Reed. Mi-a povestit fiică-mea că ai luat piesa asta sub oblăduirea ta. Câți ani au trecut de când nu ne-am mai văzut? întrebă Frank, cu fața toată un zâmbet.

– Prea mulți, răspunse Edwin strângându-i mâna. Mult prea mulți. N-ai îmbătrânit deloc.

– Ți se pare, pentru că ți-a slăbit vederea.

– Uite-o și pe Molly! Edwin o sărută pe amândoi obrajii. Ai rămas la fel de frumoasă.

– Stai liniștit, Edwin, vederea ți-e excelentă, îl asigură ea. Mă bucur tare mult să revăd un vechi prieten.

– Nu v-am uitat, să știți. Și te invidiez în continuare pentru ce soție minunată ai, Frank.

– În cazul ăsta, îți dau voie să o săruți din nou. Uite-o și pe Abby a mea. Pe ea cred că-ți e mai greu să o recunoști.

– A, una dintre triplete! exclamă el, luându-i mâinile între ale lui. Care dintre ele ești?

– Mijlocia, răspunse ea.

– Ție ți-oi fi schimbat scutecul pe-atunci?

Abby râse și se întoarse spre Dylan.

– El e soțul meu, Dylan Crosby. Domnul Valentine este, după cum se pare, un prieten de familie foarte vechi și foarte intim.

– Crosby... V-am citit cărţile. N-aţi colaborat cu fiul meu la una dintre ele?

– Ba da, răspunse Dylan, împletindu-şi degetele cu ale lui Ben. Dumneavoastră eraţi plecat din oraş atunci şi n-am avut ocazia să vă cunosc.

– Ia uite, aveţi şi nepoţi! exclamă Edwin către Frank şi Molly, apoi se apleacă spre Ben. Ce faci? Sunteţi foarte simpatici, spuse el şi dădu mâna cu ambii băieţi. Şi pentru asta te invidiez, Frank.

– Sunt nişte puşlamale, dar mor de dragul lor, recunoscu Frank. Iar Abby e pe cale să-l aducă pe lume şi pe-al treilea, la iarnă.

– Felicitări, spuse Edwin cu un amestec de bucurie şi invidie în glas. Dacă nu aveţi alte planuri, mi-ar plăcea mult să luăm cina împreună înainte de spectacol.

– Uiţi că vorbeşti cu familia O'Hurley, râse Frank. Noi n-avem niciodată planuri bătute-n cuie. Ce-ţi face băiatul, Edwin?

– Foarte bine. Ia te uită, tocmai a apărut. Cu fiica voastră.

Când întoarse capul şi-i văzu, Frank rămase fără replică. Fiica lui se apropia, ţinând de mână un bărbat înalt, suplu, cu trăsături parcă sculptate. Privirea ei era strălucitoare, plină de căldură şi de un pic de nesiguranţă. Fetiţa lui era îndrăgostită. Inima-i tresări de bucurie şi de tristeţe deopotrivă. Dar uită de toate când Maddy îl luă de mână.

Se făcură din nou prezentările. Frank nu-l scăpa din ochi pe Reed. Dacă el era într-adevăr alesul fetei lui, îi revenea obligaţia să se asigure că era o alegere bună.

– Deci tu ești șeful companiei Valentine Records, începu Frank, care nu era adeptul diplomației. Și-nțeleg că faci o treabă bună.

– Așa-mi place să cred.

Lui Reed i se părea că bărbatul din fața lui era ca un cocoș – mic și înfoiat. Frank avea însă ochii de un albastru uimitor, iar Reed se întrebă de ce oare, când se uita la el, o vedea pe Maddy, cu toată că nu exista nici o asemănare evidentă.

– Treabă serioasă să conduci așa o firmă, continuă Frank. E nevoie de o mână forte și de viziune. De un om pe care se poate conta. Ia zi, băiete, ești însurat?

– Nu, nu sunt, răspunse Reed și zâmbi fără voie.

– Nici n-ai fost?

– Tată, ți-am arătat cum am schimbat finalul? interveni Maddy. Își luă tatăl de mână și-l trase în cealaltă parte a scenei. Ce faci?! îl întrebă șoptit.

– Ce fac? întrebă el și o sărută pe ambii obraji. Ce fățucă dulce ai! Tot fetița mea ai rămas.

– Dacă mă lingușești, n-o să te-alegi decât cu un pumn în nas. Nu-l mai lua la trei păzește pe Reed, te rog. E atât de... evident!

– Singurul lucru evident e că ești fata lui tata și că am dreptul să vreau să-ți fie bine... măcar în puținul timp când am ocazia s-o fac.

– Crezi c-ai făcut o treabă bună prin felul în care m-ai crescut? întrebă ea.

– Cea mai bună.

– Ce zici, sunt o femeie responsabilă și cu capul pe umeri?

– Al naibii să fiu dacă nu! se înfoie Frank. Cine spune altfel o să aibă de-a face cu mine.

– Perfect, spuse ea şi-l sărută apăsat. Atunci, cară-te şi vezi-ţi de treabă, O'Hurley! Îi dădu în joacă o pălmuţă peste obraz, apoi se întoarse în mijlocul scenei. Ştiu că aveţi program în după-amiaza asta, le spuse alor ei, făcându-i mamei cu ochiul. Eu mă duc în sala de repetiţii să îmi încălzesc un pic oasele.

Începu să îşi facă încălzirea atent, temeinic, întinzându-şi fiecare muşchi ca să prevină o accidentare. În sală era doar ea. Ea şi un perete plin cu oglinzi. De pe hol se auzea zumzetul maşinii de spălat de lângă garderobă. În chicineta de la capătul culoarului, cineva tot închidea şi deschidea uşa frigiderului. Doi tehnicieni care tocmai luaseră o pauză trăncăneau în dreptul uşii. Maddy le auzea vag conversaţia, în timp ce se apleca până când bărbia îi atingea genunchii. Ea şi peretele de oglinzi. Macke avusese ideea să introducă în piesă secvenţa cu visul, iar momentul era mai aproape de balet decât de musical. Când ea îi spusese că nu mai stătuse pe poante de jumătate de an, replica lui fusese că ar fi cazul să treacă la treabă. Iar ea făcuse întocmai. Orele de balet se adăugaseră astfel deja foarte aglomeratului ei program zilnic. Acum, nu putea decât să spere că efortul meritase. Muncise din greu, repetase totul în cele mai mici detalii, iar mişcările şi muzica îi pătrunseseră în minte şi-n suflet. Şi totuşi, scena visului încă îi dădea emoţii. Patru minute în care avea să fie singură pe scenă. Doar ea, luminile albăstrui şi cortina sclipind în valuri luminoase. Muzica avea să înceapă...

Maddy apăsă butonul casetofonului şi se aşeză în faţa oglinzilor. Îşi încrucişă braţele-n jurul trupului, cu palmele atingându-i umerii. Se ridică în poante. Încet, foarte încet. Şi începu. Nu mai auzea nimic din forfota

de afară. Se lansă într-o serie de piruete. Parcă plutea pe nori. Nu mai era Mary, era visul cel mai intim, cel mai special al lui Mary. Trebuia să facă totul să pară uşor. Să pară că zbura, dar fără pic de efort. Desprinderile să fie line, chiar dacă muşchii sufereau şi se tensionau. Era o iluzie cu tutu şi tiară. Îşi imagina că mâinile şi picioarele i se mişcau precum cursul unei ape. Fluiditate, asta trebuia să obţină. Avea să ridice mâinile într-un arabesc, iar atunci pe scenă avea să i se alăture Jonathan.

Maddy îşi lăsă braţele în jos şi le scutură ca să le relaxeze. De aici încolo, nu mai putea repeta fără partener. Se duse la casetofon, derulă înapoi şi porni din nou muzica. De la capăt. Mereu de la capăt.

– Nu te-am mai văzut dansând aşa, îi spuse Reed din cadrul uşii.

– Nu e stilul meu obişnuit, replică ea şi opri muzica. Nu ştiam că încă eşti pe-aici.

– Mă uimeşti clipă de clipă, murmură el intrând în sală. Dacă nu te-aş fi cunoscut, aş fi crezut că am nimerit în plină repetiţie a unei prim-balerine.

Cuvintele lui o încântau, dar încercă să nu le dea importanţă.

– Câteva mişcări de balet nu-nseamnă chiar *Lacul lebedelor*, zise ea.

El îi luă prosopul din mână şi îi şterse tâmplele.

– Cred că aş fi genul de balerină care în mijlocul acţiunii din *Frumoasa şi Bestia* ar simţi nevoia copleşitoare să bage un număr de step.

– Eşti o pierdere pentru balet şi un câştig pentru Broadway.

– Mai zi-mi, mai zi-mi, că zici bine. Am nevoie de asta, glumi Maddy.

– Deja repeţi de aproape două ore. Ai grijă să nu te epuizezi înainte să se ridice cortina.

– Azi am suficientă energie pentru trei reprezentaţii.

– De mâncat ai mâncat ceva?

– Se-aude că în culise se găteşte gulaş. Dacă gust şi eu pe la cinci, o să reuşesc să nu vărs în primul act.

– Mă gândeam să te scot în oraş la masă.

– Nu pot, Reed, nu pot să ies acum... E seara premierei. După spectacol, cu plăcere. O să luăm o cină târzie când plecăm de aici, îi spuse, luându-l de mână.

– Bine.

El îi simţi mâinile reci, chiar dacă se antrena de atâta vreme. Prea reci, prea tensionate. Şi nu ştia cum să o liniştească.

– Aşa eşti mereu înainte de premieră?

– Mereu.

– Chiar dacă eşti sigură că va fi o reuşită?

– Faptul că sunt sigură nu înseamnă că nu trebuie să fac eforturi pentru asta. Şi asta e partea care mă face să mă simt sub presiune. Lucrurile pe care chiar merită să le ai vin cu multă luptă şi cu efort.

– Aşa e, spuse el, privind-o cu intensitate.

Deja nu mai vorbeau despre premiere şi teatru. Când vorbi din nou, degetele lui erau tensionate şi încordate.

– Crezi sincer că, dacă faci eforturi mari pentru ceva ce îţi doreşti şi dacă într-adevăr crezi în acel ceva, eşecul e imposibil?

– Da, chiar cred.

– E valabil şi pentru noi?

– Da, şi pentru noi.

– Chiar dacă soarta ne e potrivnică?

– N-are legătură cu soarta, Reed. Doar cu oamenii.

El îi lăsă mâinile şi se îndepărtă. Avea din nou senzaţia aceea de cădere în gol. De frică de înălţime.

– Mi-ar plăcea să fiu la fel de optimist ca tine. Doar că nu cred în minuni.

Ea simţi cum speranţa care începuse să-i crească în suflet pălea încet.

– Şi mie mi-ar plăcea să fii optimist ca mine.

– Căsătoria e un lucru important pentru tine, ştiu.

O privea în oglindă. Era mică, dar cu spatele drept, cu o postură perfectă.

– Da. Angajamentul e important. Am fost crescută să îl respect, să înţeleg că mariajul e un început, nu un sfârşit. Deci, da, căsătoria contează pentru mine.

– E un contract, o corectă el, vorbind ca pentru sine. Unul legal şi care nu obligă la prea multe. Ştim amândoi cum e cu contractele, Maddy. Am putea semna unul.

Ea deschise gura, apoi o închise înainte să încerce să spună ceva.

– Poftim?

– Ziceam să semnăm un contract. Pentru tine contează mai mult decât îmi dădeam seama. Iar pentru mine... nu la fel de mult. Ne facem analizele, ne luăm permisul şi gata, s-a rezolvat.

– Analizele... Se împletici către o masă din colţul sălii. Un permis... Ce să zic, cu asta chiar ai anulat toate prostiile romantice, nu-i aşa?

– E doar o formalitate.

O senzaţie ciudată, neplăcută începea să pună stăpânire pe el. Era limpede ce făcea. Voia să-şi închidă singur uşa cuştii. Motivul pentru care o făcea era deja altă problemă.

– Nu-s sigur ce prevede legea, dar, dacă vrem, putem pleca luni cu maşina la New York şi să rezolvăm totul. Şi să te întorci la timp pentru spectacolul de marţi seară.

– Da, să nu care cumva să ne dăm programul peste cap, murmură ea.

Ea ştiuse că el avea să o rănească, dar nu crezuse că avea să îi frângă, pur şi simplu, inima.

– Îţi mulţumesc pentru propunere, Reed, dar am s-o refuz.

Apăsă pe butonul casetofonului, şi muzica reîncepu.

– Ce vrei să spui? întrebă el şi o prinse de mână.

– Exact ce am spus. Acum, te rog să mă laşi să-mi văd de repetiţie.

Vocea îi era rece, ca niciodată. Rece şi plată. Distantă.

– Ai vrut să ne căsătorim, iar eu tocmai am fost de acord. Ce mai vrei, Maddy?

– Mai mult, mult mai mult decât eşti dispus să-mi dai. Doamne, mi-e teamă că vreau cu mult, mult mai mult decât eşti capabil să-mi dai. Să te ia dracu', Reed, n-am nevoie de-o nenorocită de hârtie! N-am nevoie să-mi faci tu favoruri. „Micuţa Maddy vrea să se mărite şi, cum mie oricum nu-mi pasă, o să mergem să dăm cu subsemnatul ca să fie ea mulţumită." Du-te dracului!

– Nu asta voiam să spun.

Ar fi vrut să o apuce de umeri, dar ea se retrase, parcă ghicindu-i intenţia.

– Ştiu prea bine ce-ai vrut să spui. Pentru tine, căsătoria nu e decât un contract, iar contractele pot fi anulate. Poate ai vrea să incluzi şi o clauză specială care să te acopere când te plictiseşti şi vrei să-ţi vezi de treabă. Nu, mulţumesc.

Oare chiar aşa sunaseră cuvintele lui? Reci şi... demne de dispreţ?

– Maddy, n-am venit aici cu un plan, n-am crezut că ajungem cu discuţia-n punctul ăsta. S-a întâmplat, pur şi simplu.

– A, şi a fost totul prea spontan pentru tine? Nici sarcastică nu mai fusese cu el. Ia du-te şi mai pune-ţi replicile la punct, Reed. Actualizează-le un pic.

– Dar tu ce vrei, de fapt? Să cad în genunchi şi să te cer la lumina lumânărilor? N-am depăşit faza asta?

– M-am săturat să-ţi tot spun ce vreau. Focul din privirea ei dispăruse. Îl privea cu ochi reci, distanţi. În câteva ore trebuie să fiu pe scenă, şi deja mi-ai îngreunat suficient situaţia. Apăsă din nou pe buton, şi melodia reîncepu. Lasă-mă-n pace, Reed! Vreau să fiu singură.

Începu numărătoarea şi se avântă în dans. Şi continuă să danseze şi după ce uşa se închise în urma lui, iar lacrimile începură să îi curgă.

capitolul 12

Pe hol, Reed dădu nas în nas cu tatăl său.

– Maddy e tot sus? întrebă Edwin, bătându-l pe umăr. Tocmai am avut o discuţie cu managerul general. Se pare că toate biletele la premieră s-au vândut. Plus biletele la spectacolele din întreaga săptămână. Mă gândeam să mă duc să-i zic.

– Las-o un pic singură, răspunse Reed şi îşi băgă mâinile-n buzunare, cu un gest de puştan nemulţumit. Repetă o scenă anume.

– Am înţeles. Exact cum se aştepta. Vino un pic cu mine. Intrară în biroul regizorului. Obişnuiai să-mi spui când aveai probleme.

– Cred că am ajuns într-un punct în care ar trebui să mi le pot rezolva singur.

– Nu neg că îţi iese bine, de obicei. Dar, Reed, asta nu înseamnă că nu poţi să mi le împărtăşeşti măcar.

Acestea fiind spuse, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă.

– Am cerut-o pe Maddy în căsătorie. De fapt, nu. Se întrerupse ca să reformuleze, căci văzuse licărul de încântare din ochii tatălui său. Iar veştile pe care avea să i le dea numai bune nu erau. De fapt, i-am prezentat lui Maddy ce etape trebuie să bifăm în vederea căsătoriei. I-am prezentat aranjamentele. Iar ea a dat cu ele de pământ.

– Aranjamente? Să bifaţi? Ce vorbe-s astea?

– Da, exact cum ai auzit, răspunse Reed pe un ton defensiv şi, în acelaşi timp, ridicat şi nerăbdător. I-am explicat că trebuie să ne facem analizele şi să luăm

autorizaţia de căsătorie, şi că trebuie să facem toate astea ţinând cont de programul încărcat al fiecăruia.

– Zău? întrebă Edwin neîncrezător. Descrii totul foarte rece şi la obiect. Ca un plan de afaceri. Fără cunună de flori şi toate cele?

– Îi fac rost de o remorcă-ntreagă plină cu flori dacă asta îşi doreşte.

Încăperea era prea mică să se apuce să o parcurgă în lung şi-n lat, cum îi era obiceiul. Aşa că rămase nemişcat, încercând să îşi controleze emoţiile şi cuvintele.

– Dacă asta îşi doreşte, repetă Edwin.

Înţelegea chiar prea bine ce se întâmpla cu fiul lui, aşa că se aşeză încet pe scaunul de la birou.

– Reed, unei femei ca Maddy nu îi poţi prezenta căsătoria în asemenea termeni. Iar dacă o faci, meriţi să dea cu o asemenea propunere de pământ.

– Aşa o fi. Dar poate e mai bine aşa. Nici nu ştiu de ce am declanşat toată tărăşenia asta.

– Pentru că o iubeşti, mă gândesc.

– Dragostea-i un cuvânt bun pentru felicitări cu mesaje siropoase.

– Dacă aş şti că asta gândeşti cu adevărat, aş considera că am eşuat total ca părinte.

– Nu! strigă Reed revoltat. Tu nu ai eşuat niciodată ca nimic.

– Greşit. Am eşuat ca soţ. Căsnicia mea a fost un eşec.

– Nu a fost eşecul tău.

Amărăciunea era deja prea mare. N-o mai putea ignora.

– Ba da. Ascultă-mă! Până acum, nu am discutat cum trebuie despre asta, dar poate că acum este momentul.

Tu ai refuzat mereu, iar eu am lăsat-o așa pentru că am fost de părere că ai suferit deja destul. N-ar fi trebuit să las lucrurile așa. Edwin își privi țigara, apoi o strivi. Când m-am căsătorit cu mama ta, știam că nu mă iubește. Am crezut că o voi putea ține lângă mine pentru că eram capabil să-i ofer mereu ce-și dorea. Îi făceam toate capriciile, dar, cu cât făceam mai mult, cu atât mai captivă se simțea ea. Iar când, într-un final, a evadat, vina a fost deopotrivă a ei și a mea.

– Ba nu.

– Ba da. În căsnicie, sunt doi oameni, Reed. Nu e o afacere, nu e un aranjament. Și nici unul din cei doi nu trebuie să-l facă pe celălalt să i se simtă îndatorat, să simtă că e de datoria lui să îi rămână alături.

– Chiar nu înțeleg ce vrei să spui și nu văd de ce-am vorbi acum despre asta, protestă Reed.

– Ba știi foarte bine de ce. Iar motivul e chiar acum în sala aceea de repetiții.

Reed se opri exact când era gata să deschidă ușa ca să iasă din birou. Se întoarse încet către tatăl lui.

– Mama ta nu m-a iubit și nu te-a iubit nici pe tine. Așa este. Îmi pare rău că așa au stat lucrurile, dar dragostea nu vine automat prin naștere sau din datorie. Dragostea vine din inimă.

– Dar te-a trădat. Acea femeie te-a trădat.

– Da. Dar, în același timp, mi te-a oferit pe tine. Iar pentru asta n-am cum s-o urăsc vreodată, Reed. Cred că e momentul să n-o mai lași să-ți distrugă viața prin ceea ce a făcut.

– Poate voi deveni ca ea. Poate sunt deja ca ea.

– Asta e problema? Edwin se ridică și-l apucă pe Reed de brațe. De cât timp duci povara asta cu tine?

– Poate voi deveni ca ea, repetă Reed. Sau ca tipul cu care s-a culcat, deşi nici măcar nu ştiu cine era.

Edwin slăbi strânsoarea.

– Şi vrei să ştii?

Reed îşi trecu mâinile prin păr.

– Nu. Nici unul din ei nu înseamnă nimic pentru mine. Dar cum pot să ştiu ce zace în mine? Cum pot să ştiu că nu port acea genă a trădării?

– N-ai cum să ştii. Poţi, în schimb, să te uiţi în oglindă şi să-ţi aminteşti cine eşti şi cum eşti. Nu să gândeşti vrute şi nevrute. Şi aş vrea să crezi, aşa cum cred eu, că aceşti treizeci şi cinci de ani pe care i-am petrecut împreună sunt mai importanţi decât ce-ţi imaginezi tu că ai putea deveni.

– Ştiu, dar...

– Nici un dar!

– Sunt îndrăgostit de Maddy, aproape că strigă Reed, distrugând toate scuturile şi toate mecanismele de apărare pe care şi le construise încă din copilărie. De unde ştiu că peste o lună sau peste un an voi simţi la fel? De unde să ştiu că-i pot oferi ce-şi doreşte, până la sfârşitul vieţii?

– N-ai cum să ştii. De ce nu existau, oare, răspunsuri simple? Lui Edwin i se părea că pentru Reed ele nu existaseră niciodată. Dar trebuie să rişti. Trebuie să-ţi doreşti şi trebuie să faci eforturi. Iar dacă o iubeşti, nu va fi o problemă.

– Mă îngrozeşte gândul că s-ar putea să o rănesc. Ea e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

– Ceva-mi spune că nu i-ai zis şi asta în timp ce-i prezentai aranjamentele pentru căsătorie...

– Așa e. Am făcut-o de oaie, spuse Reed spășit, luându-și capul în mâini. Am încercat să o îndepărtez tocmai pentru că-mi era frică să fac eu pasul spre ea.

– Ascultă la mine, zise Edwin. Nici un fiu al meu n-o să lase să-i scape o femeie ca Maddy O'Hurley doar pentru că se teme că nu e perfect.

– De ce am senzația că-mi lansezi o provocare? întrebă Reed, reușind, totuși, să zâmbească.

– Ba bine că nu! Și sunt convins că n-ai s-o faci. Acum, hai să-i faci cinste bătrânului tău tată cu ceva de băut.

Cu părul prins cu un elastic gros, îmbrăcată într-un halat abia legat în jurul taliei, Maddy stătea în fața oglinzii și își aplica genele false. Machiajul era aproape gata și, cu toate că își pusese genele false doar la un ochi, respira deja aerul exotic al lui Mary, cu puțin roșu în obraji, cu un pic prea mult fard strălucitor pe pleoape, cu un roșu un pic prea aprins pe buze. Termină cu genele și așteptă să-i treacă nodul din stomac. „Sunt emoțiile normale din seara premierei", încercă să se convingă. Emoții firești. Își contură pleoapa cu dermatograf, conștientă că, în realitate, tumultul din ea nu avea legătură doar cu apropiata ieșire pe scenă.

Căsătorie. Reed pomenise despre căsătorie, dar o făcuse în termenii lui. Ea sperase, chiar sperase, că el avea să își dea seama, cât de curând, că își aparțineau unul celuilalt. O parte din ea vedea mereu ce era bun și frumos în viață, în oameni. Vedea partea plină a paharului. Și acea parte din ea fusese mereu convinsă că avea să vină acel moment în care el urma să își dea seama că sunt făcuți unul pentru altul. Iar acum, iată că ea voia mai mult. Nu-i putea accepta propunerea. Pentru că ce-i

oferea el era doar o hârtie, nu și promisiunea unei vieți fericite. Îi oferea un contract care avea să-i lege unul de celălalt în fața legii. Zero emoție. Asta îi oferea. Îi oferise. „De-ajuns“, își spuse Maddy. Simțea că se săturase. Prea multă simțire, prea puțină rațiune. O femeie rațională ar fi acceptat propunerea lui Reed și termenii lui și ar fi profitat de ele. Ea, în schimb, punea punct relației. Maddy își privi imaginea în oglindă. Seara aceea avea să fie a unor noi începuturi, dar și a punctului final.

Se ridică și se îndepărtă de oglindă. Se văzuse suficient deja.

Pe hol începuse frenezia de dinaintea spectacolului. Maddy auzea zgomotele, simțea emoțiile și energia tipice premierelor. Cabina îi era plină de flori și aproape sufocantă din pricina aromelor. Chantel îi trimisese trandafiri albi. Gardeniile din vază erau sigur de la Trace, nici nu era nevoie să se uite la felicitare. De la părinți primise un buchet de margarete. Păreau sălbatice și adorabile. Mai erau diverse buchete și aranjamente, dar nici unul nu era de la Reed. Își reproșă amar că, în loc să se bucure de frumusețea care o înconjura, căuta ceva ce nu era acolo.

– Mai sunt treizeci de minute, domnișoară O'Hurley.

Maddy auzi apelul și își apăsă ușor palma pe burtă. Mai avea treizeci de minute. De ce și le-ar petrece gândindu-se la Reed? De ce tocmai acum? Voia să lase totul baltă. Nu voia să iasă pe scenă, să cânte, să danseze și să facă să râdă câteva sute de străini. Voia să se ducă acasă și să se cuibărească în pat, în beznă. Cineva bătu la ușă. Nici nu apucă să răspundă, că părinții ei își făcură apariția.

- Ce zici, ai chef de nişte feţe prietenoase? întrebă Molly.

- Cum să nu?! răspunse Maddy, întinzând braţele înspre mama ei. Am mare nevoie.

- Sala se umple, va fi plină ochi.

Chipul lui Frank strălucea de mândrie. Pe uşa cabinei fetei lui era o stea care indica cine era vedeta spectacolului. Abia îşi încăpea în piele.

- Nu mai sunt locuri decât în picioare, îi spuse lui Maddy.

- Eşti sigur?

- Sigur că sunt sigur. Tocmai am vorbit cu managerul. Mai că nu-i sar pingelele de la cum dansează de bucurie.

- Mai bine ar dansa după ce se lasă cortina.

Maddy duse din nou mâna la burtă.

- Ia zi, sunt doar emoţiile premierei sau ai să ne spui ceva? vru să ştie Molly.

Maddy avu un moment de ezitare, dar îl alungă repede. Ea şi ai ei nu aveau secrete.

- Păi, ce să spun? Sunt îndrăgostită de un prost fără pereche.

- Ştiu sentimentul, comentă Molly, aruncându-i o privire lui Frank.

- Stai aşa, vru el să intervină, dar soţia lui îl goni din cabină fără prea multe menajamente.

- Afară, Frank! Maddy trebuie să se schimbe.

- Şi ce mare lucru? Uiţi că i-am schimbat scutecele şi am dat-o cu talc la fund? mârâi Frank nemulţumit. Să-i faci praf, puştoaico!

Îi făcu vesel cu ochiul şi ieşi.

- E nemaipomenit, nu? zise Maddy.

– Are și el momentele lui. Asta e pentru premieră? întrebă Molly arătând spre un costum cu paiete și pene.

– Da.

– Hai să te ajut!

Molly luă costumul de pe umeraș, iar Maddy își dădu jos halatul.

– Prostul cel fără de pereche e cumva Reed Valentine?

– Da. Chiar el, răspunse Maddy, strecurându-se în costum.

– Am luat cina cu el și cu tatăl lui în seara asta, comentă Molly în timp ce prindea cu pricepere sutienul atașat costumului. Pare un tânăr tare plăcut.

– Chiar este. Și nu vreau să-l mai văd în viața mea.

– Da, sigur...

– Mai aveți cincisprezece minute, domnișoară O'Hurley!

– Îmi vine să vomit, șopti Maddy.

– Ba nu-ți vine. La cină, Reed mi s-a părut cam absent.

– Are multe pe cap. Maddy se întoarse la stânga și la dreapta ca să se asigure că avea costumul bine prins. În special contracte, continuă ea. În fine, nu mă mai interesează.

– Da, văd. N-au darul să ne facă viața ușoară, să știi.

– Cine?

– Bărbații. Molly o prinse de umeri și o întoarse spre ea. Rolul lor pe lume nu e să ne facă viața ușoară. Nici nu știu care e rolul lor. Doar că există pe lângă noi.

Pentru prima dată în ultimele ore, Maddy simți că o apucă râsul.

– Nu te-ai gândit niciodată că amazoanele știau ce făceau?

– Amazoanele? Acele femei care îi omorau pe bărbaţi după ce făceau sex cu ei? Nu, la asta chiar nu m-am gândit. Mie-mi place ideea de a avea un bărbat alături până la sfârşitul vieţii. Te obişnuieşti cu el, cred. Unde-s pantofii?

– Aici.

– Încă-l iubeşti pe tata, nu? întrebă Maddy în timp ce se încălţa. Vreau să spun... îl iubeşti de-adevăratelea, ca înainte?

– Nu.

Maddy rămase blocată, cu gura căscată.

– Nimic nu rămâne la fel, continuă Molly. Îl iubesc pe Frank altfel decât îl iubeam acum treizeci de ani. Acum, avem patru copii, o viaţă de certuri, împăcări, lacrimi şi hohote de râs. La douăzeci de ani n-aş fi putut să-l iubesc ca acum. Şi mă-ndoiesc că acum îl iubesc la fel cum îl voi iubi la optzeci de ani.

– Mi-aş dori...

Nu-şi mai duse la capăt ideea.

– Spune-mi! Spune-mi ce ţi-ai dori, îi ceru Molly cu blândeţe. O fată-i poate spune mamei ei orice. În special ce dorinţe are.

– Mi-aş dori ca Reed să înţeleagă toate astea. Şi să vadă că de multe ori căsniciile chiar funcţionează. Îl iubesc aşa mult...

– Atunci, îţi dau un sfat, spuse Molly şi-i luă mâinile într-ale ei. Nu renunţa la el.

– Cred că la mine renunţ.

– Asta ar fi o premieră în istoria familiei O'Hurley. Stai jos, fetiţo! Poate peruca asta o să te-ajute să-ţi bagi minţile-n cap.

– Mulţumesc.

Se auzi apelul care anunța că mai erau cinci minute până la ridicarea cortinei. Molly se îndreptă spre ușă și se opri să-i arunce fiicei încă o privire.

– Fugi. Să nu-ți ratezi intrarea.

– Mamă, o să vezi că o să ridic sala-n picioare.

– Contez pe asta.

Când Maddy ieși din cabină, mai erau patru minute până la începerea spectacolului. Una dintre fetele din ansamblu cobora în grabă scările, cu o enormă tiară cu pene de struț pe cap. Wanda purta un costum decorat tot cu pene și făcea exerciții de respirație ca să-și calmeze nervii încordați.

– Gata, îi dăm drumul.

Maddy îi zâmbi.

– Care e recordul de dăți când ai fost rechemată pe scenă după căderea cortinei, Wanda?

– Cred că șaptesprezece.

Maddy își puse mâinile în șold.

– O să batem recordul în seara asta.

Se duse pe scenă și își ocupă locul. Ceilalți dansatori se așezară și ei pe locurile indicate. Dinspre sală se auzeau deja murmure nerăbdătoare. Se simțeau vibrația și energia publicului. Decorul de club de noapte era cufundat în beznă. Macke îi privea pe toți din dreapta scenei. Maddy se uită la el și înclină capul. Era pregătită.

– Luminile!

Trase aer în piept. Un curcubeu multicolor o învălui.

Cortina se ridică.

Porni și muzica.

Când Maddy ieși de pe scenă pentru prima schimbare de costum, atmosfera era deja electrizantă. Fetele de la garderobă începură să o dezbrace în mare viteză

de costum și să i-l pună pe următorul. Respiră relaxată când îi scoaseră peruca.

– Dacă reușești să menții energia asta până cade cortina, îți fac cinste la cel mai tare restaurant din Philadelphia, spuse Macke.

– Așa să faci! îi răspunse ea.

Costumul îi fusese schimbat, pantofii la fel, iar machiajul, refăcut. Îi mai aruncă un zâmbet lui Macke și o luă la goană pe sub scenă, ca să ajungă la locul de unde urma să își facă intrarea. Jonathan al ei și actorul care juca rolul celui mai bun prieten își spuneau replicile. Spectatorii râdeau. Undeva în culise trecu pe lângă câțiva tehnicieni care se adunaseră în jurul unui mic televizor și se uitau la un meci de baseball. Sonorul era dat încet. Maddy zăbovi un pic lângă ei. Știa că mai avea timp până la intrarea în scenă.

– Cine joacă?

– New York Mets și Pittsburg Pirates.

– Și cine câștigă?

– E egalitate deocamdată.

– Pun pariu că o să bată Mets.

Unul dintre tehnicieni râse.

– O să pierzi.

– Pun pariu pe cinci dolari, insistă ea.

– S-a făcut.

– Poți să fii sigur de asta, îi mai aruncă din colțul buzelor.

Apoi urcă treptele și păși pe scenă la timp pentru prima întâlnire cu Jonathan C. Wiggings al III-lea. Chimia dintre ei era excelentă. Mary și Jonathan se întâlneau pe treptele bibliotecii. Se vedeau și se plăceau. Publicul era captivat de povestea de amor dintre dansatoarea

de striptease şi inocentul fiu al miliardarului. Ultima scenă de dinainte de pauză era dansul de striptease al lui Mary.

Intră în scenă ca o furtună, aşa cum făcuse şi la repetiţii. Dialogul cu Wanda fu spumos şi plin de vervă, cearta cu Terry fu dură. Apoi scena se lumină în nuanţe de roz şi roşu. Începu dansul plină de energie şi nu cedă nici o fărâmă din ea până la final. Scoase şiragul cu pene şi îl aruncă în public. Acesta ateriză, culmea, chiar în poala tatălui ei. Iar ea îi făcu discret cu ochiul. Ca şi cum i-ar fi spus: „Momentul ăsta e pentru tine, pentru că m-ai învăţat tot ce ştiu".

Maddy se ţinu de cuvânt şi îi făcu pe toţi praf.

Pauza nu era câtuşi de puţin pentru relaxare. Costumele trebuiau schimbate, machiajele trebuiau împrospătate, bateriile dansatorilor trebuiau reîncărcate. Lui Maddy i se trimise vorbă că cei de la Mets erau conduşi. Ea abordă situaţia din perspectivă filosofică – deja pierduse ceva mult mai important în acea zi. În timp ce lua câteva guri de apă în culise, privi spre sală. Luminile erau aprinse, iar spectatorii se foiau. Li se simţea entuziasmul. Iar ea avusese o contribuţie importantă. Apoi îl văzu pe Reed. Lângă el stătea tatăl ei, care era cu mult mai scund, dar parcă mult mai plin de viaţă. Frank râdea şi-l ţinea pe Reed pe după umeri. Imaginea îi încălzi sufletul. Îşi spuse că nu avea nici o importanţă, că nu mai conta, dar tot o impresiona aproape până la lacrimi să-şi vadă tatăl râzând şi glumind cu bărbatul pe care ea îl iubea. Maddy se retrase.

– Cu faţa asta o să-i pui pe toţi pe fugă înainte să se termine spectacolul.

Maddy se întoarse către Wanda. Amândouă erau îmbrăcate în cămăşi de noapte, pentru scena care se petrecea în apartamentul lor. În curând, avea să cadă cortina cea strălucitoare şi să înceapă scena visului lui Mary.

– N-ai să vezi. Ţi-am zis că trebuie să depăşim numărul ăla de chemări la rampă.

– E şi el în public?

– Este.

Luminile începură să se stingă şi să se reaprindă, iar Wanda îşi reluă exerciţiile de respiraţie.

– În cazul ăsta, cred că ai ceva de demonstrat.

„Că pot supravieţui", îşi spuse Maddy. „Că-mi pot vedea de viaţa mea."

– Da, şopti ea. Mie am ceva să-mi demonstrez. Nu lui. Mie.

În piesele de teatru, autorul poate manipula întâmplările, le poate suci şi răsuci până când, într-un final, totul se termină cu bine. La final, Mary şi Jonathan rămâneau împreună. Depăşeau împreună o serie de decepţii, diferenţe, minciuni şi deziluzii. Pentru ei, se ştiuse de la bun început că finalul avea să fie fericit.

Apoi începură aplauzele. Prelungi, aproape tunătoare. Îi însoţiră pe membrii ansamblului de dans în timp ce-şi făceau reverenţele. Se înteţiră când la rampă veniră actorii cu roluri principale. Maddy îşi aştepta rândul, cu mâinile împreunate. Urma să apară ultima.

Zâmbi, ridică uşor capul şi porni spre scenă. Aplauzele se intensificară. Le simţea precum lava, calde şi fluide. Cei din balcoane începură să ovaţioneze, iar ovaţiile se extinseră la parter, devenind tot mai puternice. Ea făcu prima reverenţă. Atunci, spectatorii începură

să se ridice. Câte unul, câte doi, câte zece... până când sute de oameni ajunseră să o ovaţioneze în picioare. Maddy rămase fără glas. Fără reacţie. Nu putea decât să stea şi să-i privească.

– Mai fă o reverenţă, îi şopti Wanda. Meriţi ovaţiile astea.

Maddy ieşi din transă şi se plecă din nou în faţa publicului, apoi îşi luă de mână partenerii de scenă. Toţi cei din distribuţie făcură o reverenţă la unison, apoi cortina căzu. Aplauzele continuară însă. Maddy o îmbrăţişă strâns pe Wanda. Erau împreună, uniţi cu toţii, dansatori, cântăreţi. Cu toţii munciseră ore-n şir pentru acel moment unic. Pe care aveau să îl savureze pe îndelete ceva mai târziu, pentru că publicul voia să îi revadă – şi voia chiar acum.

– O luăm de la capăt, spuse Maddy.

Cortina căzu şi se ridică din nou de douăzeci şi şase de ori.

Lui Maddy îi luă ceva timp să ajungă înapoi la cabină. Avea de îmbrăţişat o mulţime de oameni. Atmosfera era exuberantă. Nu lipseau nici lacrimile de bucurie. Macke o ridică-n braţe şi o sărută direct pe gură.

– Ai face bine să fii la fel de bună şi mâine, o avertiză el.

În culise, se declanşase haosul. Întreaga echipă punea la cale o petrecere de zile mari. Aveau de gând să sărbătorească pe cinste. Cineva cânta la trompetă. Reuşiseră. Indiferent de cât de mult avuseseră de tras, de câte sacrificii făcuseră, acum simţeau că totul meritase. Spectacolul avea succes, şi nimic altceva nu mai conta. Maddy reuşi să se strecoare într-un sfârşit până la cabină.

Închise uşa şi se prăbuşi pe scaun. Se privi în oglindă, şi un zâmbet mare i se aşternu pe faţă. Reuşise.

Chiar atunci, uşa cabinei se deschise şi câţiva dintre petrecăreţi îşi făcură loc înăuntru. Îl văzu întâi pe tatăl ei, cu şiragul de pene la gât, ca un însemn al victoriei. Nu se mai putu abţine şi-i sări în braţe.

– Tati, a fost grozav! Spune-mi c-a fost grozav!

– Ce vorbă-i asta? Douăzeci şi şase de chemări la rampă înseamnă mai mult decât grozav.

– Nu pot să cred! Le-ai numărat?

– Normal! O strânse tare în braţe, până când o ridică de pe podea. Ce fată am! I-ai lăsat pe toţi cu gurile căscate. Sunt aşa mândru de tine, Maddy!

– Haide, tati, nu plânge! îi ceru ea, deşi simţea, la rândul ei, că i se umplu ochii de lacrimi. Ai fi fost mândru de mine şi dacă o făceam lată. De-asta te iubesc.

Îi scotoci prin buzunare după o batistă şi îi şterse ochii înlăcrimaţi.

– Pe mama n-o îmbrăţişezi? Molly întinse braţele şi o strânse pe Maddy la piept. Tot spectacolul m-am gândit doar la momentul când ai încălţat prima dată pantofii de step. Nu-mi venea să cred cât eşti de puternică, de plină de viaţă, de energică. Eşti o forţă a naturii, Madeline O'Hurley!

– Încă-mi bate inima nebuneşte, spuse şi Abby când îi veni rândul să îşi ia sora în braţe. De fiecare dată când apăreai pe scenă, îl strângeam pe Dylan de mână. Cred că i-am rupt câteva degete. Iar Ben îi tot spunea femeii de pe scaunul de alături că eşti mătuşa lui. Mi-aş fi dorit...

– Ştiu. Să fie şi Chantel cu noi, spuse Maddy şi se apleca să îl îmbrăţişeze pe Ben, în timp ce Chris moţăia în braţele lui Dylan.

– Să ştii că n-am adormit, zise Chris căscând. M-am uitat până la sfârşit. A fost tare.

– Mulţumesc. Dylan, tu ce zici? Spectacolul va fi suficient de bun pentru Broadway?

– O să-i daţi pe spate. Felicitări, Maddy! Şi să ştii că nici costumele nu-s de lepădat.

– Trebuie să ducem copiii la hotel, spuse Abby. Ne vedem mâine. Sună-mă! O să mă gândesc la tine, încheie ea, atingând-o uşor pe braţ.

– O luăm şi noi din loc, spuse Frank, aruncându-i lui Molly o privire cu subînţeles. Să te duci să sărbătoreşti cu colegii.

– Ştiţi că sunteţi bine-veniţi dacă..., începu Maddy.

– Exclus. Trebuie să ne odihnim. Avem şi noi un spectacol în câteva zile, în Buffalo. Haideţi, să lăsăm fata să se schimbe. Eşti cea mai bună, scumpete.

– Ba tu eşti, şopti ea, amintindu-şi brusc totul, toată răbdarea lui, bucuria pe care i-o insuflase, magia pe care i-o transmisese când o învăţase să danseze.

După ce ai ei plecară, Maddy se ridică de pe scaun şi se aşeză la loc. Nu avea stare. Luă un trandafir dintr-o vază şi îl apropie de obraz. Cea mai bună. Îi spusese că era cea mai bună. De ce oare asta nu-i era de ajuns? Închise ochii. Când uşa se deschise din nou, ea se îndreptă pe scaun şi îşi afişă zâmbetul. Doar că în prag stătea nimeni altul decât Reed. Maddy aşeză cu grijă trandafirul la loc. Zâmbetul strălucitor nu i se mai părea prea necesar.

– Pot să intru?

– Da.

Îi răspunsese fără să îl privească. Se întoarse spre oglindă şi începu să îşi scoată genele false.

– Cred că nu e nevoie să-ţi spun cât de grozavă ai fost.

Închise uşa ca să ţină cumva la distanţă larma de pe culoare.

– Poţi să-mi spui, nu-i nici o problemă. Nu mă satur s-o aud. Luă un pic de cremă şi începu să o aplice pe faţă. Deci ai rămas, până la urmă, să vezi spectacolul.

– Normal.

Îl făcea să se simtă ca un idiot. Nu curtase niciodată o femeie. Nu în felul acela. Şi era conştient că, dacă mai făcea un pas greşit, avea să o piardă definitiv. Veni în spatele ei şi observă că, la apropierea lui, mâinile ei începură să tremure. Asta îl mai destinse un pic. Însemna că încă nu o pierduse.

– Se pare că ai ieşit pe profit, spuse ea, scoţând un şerveţel demachiant şi ştergând cu el crema şi machiajul.

– Aşa se pare.

Scoase o cutie mare, albastră şi o puse pe colţul măsuţei ei de toaletă. Ea făcu eforturi să o ignore.

– Tata a decis să preia spectacolul – ca afacere. M-a rugat să îţi transmit că i-a plăcut la nebunie şi că eşti incredibilă.

– Credeam că o să vină şi el aici.

– Ştia că trebuia să fiu singur cu tine.

Când aruncă şerveţelele în coş, era din nou 100% Maddy. Mary dispăruse cu desăvârşire. Se ridică şi întinse mâna după halat.

– Trebuie să-mi scot costumul. Te deranjează?

– Nu, răspunse el, privind-o în ochi. Nu mă deranjează.

Văzând că nu avea de gând să plece, Maddy trecu în spatele unui paravan.

– Îmi imaginez că mâine te întorci la New York.

– Nu.

Găicile îi scăpară din degete, dar Maddy strânse din dinți și făcu încă o încercare.

– Dacă tatăl tău a preluat partea asta, n-ai de ce să mai stai.

– Nu plec nicăieri, Maddy. Dacă vrei să mă vezi târându-mă în genunchi în fața ta, ai acest drept.

Ea scoase costumul și îl puse pe paravan.

– Nu vreau să te târăști, e ridicol.

– Zici? M-am purtat ca ultimul prost. Recunosc asta. Iar dacă nu ești pregătită să accepți asta, pot să aștept.

Ea își legă halatul, apoi ieși de după paravan.

– Nu joci cinstit. Ca de obicei.

– Așa e. Și asta m-a costat. Dacă trebuie să o iau de la zero din acest punct, să știi că o voi face. Te vreau, Maddy, te vreau mai mult decât am dorit vreodată ceva sau pe cineva.

– De ce faci asta? Își trecu degetele prin păr. Căuta o scăpare, dar nu găsea nici una. De fiecare dată când încerc să îmi spun că e moartă și-ngropată, de fiecare dată când îmi spun OK, Maddy, las-o baltă, apari tu și-mi tragi iar preșul de sub picioare. M-am săturat să mă destabilizezi, Reed. Vreau să fiu din nou pe picioarele mele. Să nu-mi mai fugă pământul de sub ele.

De data asta, Reed nu mai ezită. Făcu hotărât cei câțiva pași care îl despărțeau de ea. Nimic nu-l mai putea opri. Ochii îi erau întunecați, dar în ei nu se mai citea panică.

– Știu bine că poți trăi fără mine. Știu că poți ajunge pe culmile succesului fără mine. Că poți avea totul. Și e posibil, doar posibil, ca și eu să supraviețuiesc fără tine. Dar nu vreau să risc. Și voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a nu fi nevoit să ajung în situația asta.

– Nu-nțelegi că, dacă fundația nu e solidă, dacă nu ne înțelegem unul pe celălalt, n-are cum să meargă? Te iubesc, Reed, dar...

– Te rog, nu mai spune nimic. O trase spre el, deși ea încerca să se țină tare. Lasă-mă să-ți spun. M-am gândit mult, și s-au schimbat multe în mine de când ne-am cunoscut. Înainte, totul era în alb și negru. Tu ai adus culoarea în viața mea, și nu vreau să pierd asta. Te rog, nu spune nimic acum, repetă el. Doar deschide cutia.

– Reed...

– Te rog, deschide-o mai întâi.

Dacă o cunoștea atât de bine pe cât credea și spera, conținutul cutiei avea să-i transmită ceea ce el nu reușea să facă.

Puternică. Mama ei îi spusese că era puternică. Iar acum trebuia să creadă și ea asta. Maddy ridică încet capacul cutiei și, pentru o clipă, rămase nemișcată.

– Nu ți-am trimis flori, continuă el. M-am gândit că oricum vei primi o mulțime. Și mi-am spus că... De fapt, am sperat că asta va însemna mai mult. Hannah s-a chinuit ceva s-o aducă până aici.

Maddy scoase planta din cutie. Ar fi vrut să spună ceva, dar îi era imposibil. Când i-o adusese lui Reed la birou, frunzele îi erau îngălbenite și aproape uscate. Acum, planta era verde și plină de viață – și chiar îi apăruseră frunze noi. Puse ghiveciul la loc pe masă, de teamă că l-ar putea scăpa, la cum îi tremurau mâinile.

– O mică minune, şopti Reed. N-a murit. S-a încăpăţânat să trăiască. A luptat. Când îţi doreşti cu adevărat ceva, miracolele sunt posibile. Mi-ai spus asta cândva, şi nu te-am crezut. Acum, ştiu că e adevărat.

Îi atinse părul şi aşteptă până când privirea ei o întâlni pe a lui.

– Te iubesc. Tot ce-ţi cer e să-mi dai şansa să ţi-o dovedesc pentru tot restul vieţii.

Ea făcu un pas şi se lăsă moale în braţele lui.

– Poţi să-ncepi acum.

El râse uşurat. Îşi apropie buzele de ale ei şi se simţi din nou bine-venit. Maddy îl trase spre ea cu un oftat adânc, dăruindu-se cu toată dragostea şi puterea ei.

– N-am avut nici o şansă, murmură el. Din clipa în care te-am văzut, am fost pierdut. De-atunci, nimic n-a mai fost la fel, slavă Cerului! O îndepărtă uşor, căci simţea că trebuia să mai lămurească ceva. Ceva care îi stătea pe suflet. Tot ce ţi-am spus după-amiază...

Ea îl întrerupse şi îi puse un deget pe buze.

– Nu, nu! Nu mai poţi să dai înapoi acum. M-ai cerut de nevastă, gata!

– Nu despre asta e vorba. Nu te pot cere până nu ştii totul despre mine. Maddy, tatăl meu...

– E un om excepţional, continuă ea, luându-l de mână. Reed, tatăl tău mi-a spus totul acum câteva săptămâni.

– Ţi-a spus?

– Da. Credeai că asta schimbă ceva pentru mine?

– Nu aveam cum să ştiu sigur.

Ea clătină din cap, apoi se ridică pe vârfuri şi îl sărută din nou, învăluindu-l cu toată dragostea ei.

– Acum, ştii sigur. Uite, n-avem lumânări şi nici în genunchi nu vreau să cazi. Dar vreau să mă ceri.

El îi luă mâinile şi apoi le duse la buze, fără să-şi desprindă privirea de a ei.

– Te iubesc, Maddy. Vreau să-mi petrec viaţa cu tine, să am copii cu tine, să îmi asum riscuri alături de tine. Vreau să stau în primul rând şi să te văd explodând pe scenă, ştiind că, după ce cade cortina, vii cu mine acasă. Vrei să te măriţi cu mine?

Zâmbetul îi lumina treptat faţa. Era un zâmbet care venea din interiorul ei şi care parcă o cuprindea într-o lumină magică. Deschise gura, dar, până să spună ceva, cineva bătu la uşă.

– Oricine-ar fi, trimite-l la plimbare, spuse Reed.

Maddy îi strânse uşor mâinile.

– Nu te mişca de-aici. Nici să nu respiri.

Întredeschise uşa, pregătită să o închidă repede la loc.

– Uitaţi cei cinci dolari, domnişoară O'Hurley, îi spuse unul dintre tehnicieni zâmbind. Cei de la Mets au câştigat până la urmă. Se pare că-n seara asta sunteţi pusă pe câştig. Totul vă iese!

Ea luă bancnota şi o mângâie. Privi apoi peste umăr şi îi zâmbi lui Reed.

– Nici nu ştii câtă dreptate ai.